

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 75

Dijous, 18 de maig de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 85, primera reunió

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Programa per a l'Institut Internacional per la Pau
(tram. 300-01028/07) (retirada) (p. 3)

Projecte de llei

de creació de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut (tram. 200-00037/07) (p. 3)

Projecte de llei

d'exercici de professions titulades i de col·legis professionals (tram. 200-00027/07) (p. 13)

Projecte de llei

de creació de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut (tram. 200-00037/07) (continuació) (p. 33)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00229/07) (p. 34)

al president de la Generalitat sobre la situació de provisionalitat de la política catalana
(tram. 317-00228/07) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre l'acció d'Esquerra Republicana de Catalunya en el Govern
(tram. 317-00233/07) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre la promoció de la participació en el referèndum
sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00231/07) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre les condicions per a realitzar el referèndum
sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00232/07) (p. 38)

al Consell Executiu sobre l'actuació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra
a Mataró (Maresme) el 6 de maig de 2006 (tram. 310-00565/07) (p. 39)

al Consell Executiu sobre les actuacions que preveu a partir de les conclusions
del Congrés del Món Rural (tram. 310-00567/07) (p. 40)

al Consell Executiu sobre les actuacions per a combatre la inseguretat al Camp de Tarragona
i a les Terres de l'Ebre (tram. 310-00571/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre la previsió per a evitar les conseqüències negatives
del projecte Xarxa Natura 2000 sobre el territori (tram. 310-00572/07) (p. 43)

→

el Consell Executiu sobre les prioritats i els objectius del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per als mesos vinents (tram. 310-00568/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre les prioritats i els objectius del Departament de Treball i Indústria per als mesos vinents (tram. 310-00569/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre les polítiques estratègiques relatives a la societat de la informació (tram. 310-00570/07) (p. 46)

Projecte de llei

del Memorial Democràtic (debat de totalitat) (tram. 200-00050/07) (p. 47)

Projecte de llei

de foment de la ciència i la innovació i d'ordenació de la recerca (debat de totalitat) (tram. 200-00048/07) (p. 57)

Projecte de llei

de modificació de l'article 81 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00049/07) (p. 68)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 85.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, de Relacions Institucionals i Participació, de Justícia, d'Educació i Universitats, i la consellera de Salut.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de creació de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut (tram. 200-00037/07). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del Dictamen de la Comissió. (Dictamen: BOPC 331)

2. Projecte de llei d'exercici de professions titulades i de col·legis professionals (tram. 200-00027/07). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del Dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu. (Dictamen: BOPC 292; esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu: BOPC 328, 14)

3. Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut (tram. 200-00051/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (Text presentat: BOPC 315, 11)

4. Projecte de llei del Memorial Democràtic (tram. 200-00050/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 315, 7)

5. Projecte de llei de foment de la ciència i la innovació i d'ordenació de la recerca (tram. 200-00048/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 307, 18)

6. Projecte de llei de modificació de l'article 81 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (tram. 200-00049/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat.

7. Designació d'un membre del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00003/07). Grups parlamentaris. Designació.

8. Designació d'un membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 284-00030/07). Grups parlamentaris. Designació.

9. Interpел·lació al Consell Executiu sobre la integració i la protecció de les persones tartamudes (tram. 300-01029/07). Sra M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpел·lació al Consell Executiu sobre les campanyes institucionals (tram. 300-01032/07). Sr. Daniel Sirena i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

11. Interpел·lació al Consell Executiu sobre els plans d'usos i de gestió de les zones de protecció especial per als ocells (tram. 300-01033/07). Sr. Carmel Mòdol i Bresolí, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpел·lació al Consell Executiu sobre la creació de places d'educació infantil (tram. 300-01034/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Interpел·lació al Consell Executiu sobre la protecció i la tutela dels menors (tram. 300-01035/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Interpел·lació al Consell Executiu sobre el Programa per a l'Institut Internacional per la Pau (tram. 300-01028/07). Sra Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpел·lació al Consell Executiu sobre el contenciós relatiu al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal (tram. 302-00175/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpел·lació al Consell Executiu sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya (tram. 302-00176/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

Atès que ha estat presentada una sol·licitud de l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació, senyor Joan Saura, i d'acord amb l'article 72.3 del Reglament del Parlament, els faig avinent que la interpел·lació que consta amb el número 11 de l'ordre del dia, que és la interpел·lació sobre els plans d'usos i de gestió de les zones de protecció especial per als ocells, se substanciarà a continuació del punt tretzè de l'ordre del dia.

Interpел·lació al Consell Executiu sobre el Programa per a l'Institut Internacional per la Pau (tram. 300-01028/07) (retirada)

Es fa avinent també que a sol·licitud de l'il·lustre portaveu del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa ha estat retirada la interpел·lació que figura en el número 14 de l'ordre del dia, que és la interpел·lació al Consell Executiu sobre quina és la situació actual del Programa per a l'Institut Internacional per la Pau.

Projecte de llei de creació de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut (tram. 200-00037/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de creació de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut. D'acord amb l'article 150.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, presentaré molt breument, en nom del Govern, aquest Projecte de Llei de creació de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut tot subratllant dues qüestions de caràcter general que em semblen d'una especial rellevància. La primera, que a criteri del Govern, i per l'especificitat i importància de les polítiques de joventut, cal que les polítiques públiques de joventut siguin dissenyades i executades directament des de la Secretaria General de Joventut. I cal també, des de la Secretaria, impulsar polítiques de caràcter transversal amb altres departaments i organismes de la Generalitat i d'altres administracions de Catalunya, per tal d'implementar polítiques conjuntes en l'àmbit de l'educació, el treball, l'habitatge, la cultura, la salut, i d'acord amb els eixos i la metodologia que el Pla nacional de la joventut estableix. En canvi, determinats serveis a la joventut es poden gestionar més eficaçment i eficientment des d'un ens públic.

És per això, també, que, amb la voluntat d'una correcta estructuració orgànica de l'Administració de la Generalitat en matèria de joventut i per dotar les polítiques de joventut de tots els instruments adequats, sembla necessària la creació d'un ens públic que executi programes que afavoreixin les polítiques de joventut i la prestació de serveis, facilitant l'accés al món laboral i a l'habitatge, perquè pugui desenvolupar el seu propi projecte de vida i participar en igualtat de drets i deures en la vida social i laboral.

Aquests programes han d'incorporar particularment els àmbits de l'habitatge, la salut, el treball, la formació, la cultura, el carnet jove, el foment de la participació juvenil i el diàleg intercultural i els serveis de turisme juvenil, tant en l'àmbit nacional com en l'àmbit internacional. Així mateix, aquest ens, l'Agència, ha de promoure l'alberguisme juvenil mitjançant la gestió, l'explotació i el manteniment de la Xarxa d'Albergs de Joventut de Catalunya. Tenint en compte les característiques d'aquests programes, la naturalesa mercantil de Tujuca Societat Anònima no és la més adequada, i per això es proposa la creació d'una entitat de dret públic subjecta al dret privat.

Sintetitzo les dues qüestions de caràcter general principal. El Govern considera que les polítiques les fixa el Govern a través de la Secretaria de Joventut, que les polítiques les coordina, les dissenya, les fixa i les avalua el Govern, i que allò que fins ara feia Turisme Juvenil de Catalunya en l'àmbit d'una empresa de caràcter mercantil serà millor que ho faci una agència que s'ocupi exclusivament de l'execució i aplicació d'alguna d'aquestes polítiques. La diferenciació dels dos àmbits: l'àmbit de la política, entesa en el sentit de la definició programàtica dels objectius i les prioritats, correspon estrictament a l'àmbit governamental pur, a través de la Secretaria General de Joventut. En canvi, la prestació de serveis és molt clar que, donada la seva complexitat, la seva amplitud, la seva necessitat, l'abast que té, és important que una agència clarifiqui alguns dels aspectes que es poguessin haver produït de forma confusa en l'àmbit del Turisme Juvenil de Catalunya, i alhora signifiqui una millor coordinació des de l'àmbit governa-

mental entre la Secretaria, el conjunt del Govern i l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut.

Per tant, concretament, el contingut de la Llei diu que «l'Agència Catalana de la Joventut executarà programes de joventut en els àmbits de l'habitatge, la salut, el treball, la formació, la cultura, el foment de la participació juvenil i el diàleg intercultural. També impulsarà l'assessorament als ens locals en matèria juvenil, els punts i les oficines de la Xarxa Catalana d'Informació Juvenil i els serveis de Turisme Juvenil, l'intercanvi de joves tant en l'àmbit nacional com en l'internacional. Així mateix, aquest ens públic, sotmès al dret privat, promourà l'alberguisme juvenil.»

La Llei estableix quins seran els òrgans de direcció de l'Agència Catalana de la Joventut i les bases per al seu funcionament i organització, d'acord amb l'establert en l'article 3 de l'Estatut de l'empresa pública catalana. Els òrgans de direcció de l'Agència són el Consell d'Administració i el director o directora general. El Consell d'Administració està integrat pel titular de la Secretaria de Joventut, que n'és el president o presidenta, el director o directora general, que n'és el vicepresident, i per cinc membres. El director o directora general és nomenat pel Govern a proposta del titular del departament competent en matèria de joventut.

Es crea, així mateix, un consell assessor de l'Agència Catalana de la Joventut com a òrgan de participació, consulta i assessorament de la mateixa Agència en les matèries de què és competent. És important destacar les funcions i la composició del Consell, que vindran determinades per reglament, assegurant en tot cas la representació del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i dels ens locals a través de les entitats municipals més representatives.

L'Agència Catalana de la Joventut respon, doncs, a la conveniència de reestructurar orgànicament l'Administració de la Generalitat en matèria de joventut per tal d'oferir un servei més eficient i adequat a les necessitats dels joves.

Deixin-me afegir, així mateix, que, a l'hora que es produeix aquesta clarificació en l'àmbit de les grans línies polítiques, a través de la Secretaria, i la prestació dels serveis, a través de l'Agència, és voluntat del meu Departament de mantenir les competències de joventut en l'àmbit de Presidència, i deixar d'aquesta manera la voluntat de continuar amb les polítiques de joventut des d'un àmbit transversal, que no és prescindible.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Gràcies, senyor president.

El president

El dossier preparat pels serveis del Parlament recull, també, unes noves propostes d'esmenes transaccionals, proposades per tots els grups parlamentaris, i unes esmenes tècniques. Els prego que ho tinguin present a l'efecte del debat i la votació.

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, honorable conseller, abans de tot, agrair la tasca que han fet els serveis de la cambra en tot el procés d'elaboració d'aquesta llei, molt especialment a l'Esther Andreu i a l'Ismael Pitarch, com no podia ser d'una altra forma. També dir que nosaltres som partidaris com a grup, com a partit, de no introduir més lleis en aquest Parlament, més que re perquè tots saben en aquest hemicicle que tenim un govern que està en funcions i, per tant, és absurd d'introduir noves lleis en aquest Parlament que puguin hipotecar altres possibles governs. No és el cas d'aquesta llei, ja ho dic, més que re que ja han fet un treball molt extens i, per tant, és una llei que ja fineix avui i que finirà segurament amb el consens per part de tothom.

A nosaltres ens hauria agradat que s'hagués aprovat aquesta llei amb algun secretari general de Joventut o alguna secretària general de Joventut, però bé, la vida és molt dura, les coses van com van i al final aprovarem una llei tan important com la de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut sense conèixer quins són els titulars a la Secretaria General de Joventut.

11 de desembre de 2004. Tots els grups parlamentaris donàvem per bona una afirmació, aquella que diu que la tradició d'aquesta cambra –la tradició del Parlament de Catalunya– en els temes de joventut és el consens de tots els grups, la presentació unànime que reforci el consens en les polítiques de joventut. Aquesta és una frase literal que deia la diputada Dolors Camats i que resumeix molt bé el que és l'ànim d'aquesta cambra, l'ànim d'aquest Parlament. Se'n recorden? Era el debat de la proposta de resolució per a la creació de la Comissió d'Estudi de la Situació de les Polítiques de Joventut a Catalunya.

El consens ve de lluny, no és d'ara. És tradició un consens encetat pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya; és a dir, encetat per la mateixa societat civil, que ens diu als diputats, al seu Parlament, que les polítiques de joventut són complicades..., també són complicades, són tan fràgils que, si no existeix el consens, no existirien les polítiques de joventut.

Integralitat. El principi que informa que les polítiques de joventut han de tenir la perspectiva global que afecta els joves, la seva emancipació. Han de tenir coherència i s'han de coordinar tots els diferents aspectes i les polítiques que afecten la joventut catalana.

Transversalitat. El mateix principi que l'anterior, però des de l'altra perspectiva. Si la integralitat afectava el conjunt de la política, la transversalitat afecta la part, és a dir, totes les polítiques hauran d'incorporar una perspectiva generacional en el seu disseny.

Interdepartamentalitat. La integralitat i la transversalitat s'han de deixar notar, han de deixar notar els seus efectes també en la interdepartamentalitat de les polítiques de joventut.

Hem d'introduir també la perspectiva no només de gènere, sinó també la perspectiva generacional en les polítiques que fa la Generalitat de Catalunya. I, per descomptat, interinstitucional, la coherència no sols a una administració, sinó a totes les administracions que componen el territori de Catalunya.

Ja saben les i els altres ponents a bastament aquests principis, que són els principis que informen, per exemple, el Consell Nacional de Joventut o que informen la mateixa tercera Carta de la joventut catalana, quan ens deia: «El que demanem són polítiques integrals de joventut, fruit del treball interinstitucional, centrades en el concepte de ciutadania i articuladores d'estratègies d'identitat juvenil, d'emancipació i de lluita contra les desigualtats i les exclusions. En aquest sentit, cal potenciar el Pla nacional de joventut com un acord institucional amb l'objectiu de garantir l'estabilitat i la prioritització de les polítiques de joventut.»

Per tant, aquesta petita extensa introducció, si m'ho permeten, vol posar damunt la taula el valor més preuat del que farem avui amb aquesta Llei: el valor del consens. Però també cal dir que el valor del consens en les polítiques de joventut no només és un valor ètic, no només és un valor democràtic, és també un valor instrumental. Són d'aquelles coses que poden no sonar bé. Estic segur que sona molt més bé allò de valor ètic, de valor democràtic, que no pas un valor instrumental. Però no hem d'oblidar que el consens en polítiques de joventut és un instrument de treball democràtic, ètic, un imperatiu moral que tots ens hem de posar com a nord del nostre treball. Perquè sense el consens no hi ha polítiques de joventut.

I consens vol dir responsabilitat. Responsabilitat per part de tots i de totes, responsabilitat per part del Govern per assolir quelcom més que una majoria minsa o gran, la que disposen els partits que donen suport al Govern..., d'algun partit que li donava suport i que ara ja no l'hi dóna. Responsabilitat per assolir el «sí» de tots.

Abans deia que el consens en polítiques de joventut gaudeix de tradició en aquesta cambra. La tradició en les societats crea institucions. Les institucions creen estructures. La tradició esdevé, en la seva cristallització, institucionalització al llarg del temps, quelcom estructural que pot passar de ser un fet a ser un valor explicatiu de fets posteriors, a ser el que denominem comunament un motiu estructural.

Però no ens enganyem. En temps de trasbalsos, en temps d'indecisions, en temps de canvis, en temps de sacsejades polítiques, les estructures moltes vegades no ho expliquen tot i deixen pas a factors conjunturals, del moment, que poden crear escola o no, que poden romandre més o menys en el temps, però que en un moment determinat poden explicar també com a valor explicatiu uns fets determinats.

I ho hem de dir: el consens, el valor del consens d'avui no és només per una explicació estructural de tradició d'aquesta cambra, sinó també per una explicació conjuntural de la situació política. El consens era el que ens havia d'evitar que aquesta Llei es convertís no només en una llei del Govern, en una llei dels partits que donen suport al Govern –o donaven suport al Govern–, en una llei d'un partit que gestionava aquesta àrea en concret, perquè al final aquesta Agència de la Joventut de Catalunya no fos una agència de partit. I ho repetiré: el consens ens havia d'evitar la temptació que l'Agència de tots els joves i les joves de Catalunya fos l'Agència no més d'un partit.

I responsabilitat també vol dir generositat. Perquè massa vegades la temptació del «ja tenim el suport suficient» –sobretot quan hi ha diferències importants en alguns plantejaments– és massa gran. És molt senzill caure en la trampa, i es necessita la generositat per intentar assolir un consens per part de tots fins al final.

Per això vull agrair a Albert Batalla, a Juan Manuel Jaime, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; també a Dolors Camats, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la generositat que han demostrat transaccionant pràcticament fins al final el major nombre d'esmenes possibles, i més, quan tot semblava vist per sentència en un moment determinat..., tampoc m'hi estendré gaire més.

Però també la generositat està de l'altra banda, almenys per part dels grups..., hem deixat una bona part de les nostres esmenes en el camí, perquè aquest consens fos possible.

I al final tenim una llei, una bona llei que crea una agència, un llarg camí. Ho recordava en l'exposició de motius, des de la Llei 10/1981, del 2 de desembre, que es crea l'Institut Català de Serveis a la Joventut, des de la constitució de la societat pública Turisme Juvenil de Catalunya, el setembre del 93, des del desenvolupament de la societat pública Turisme Juvenil de Catalunya, l'any 95. I hem assolit un gran pas, i la mateixa exposició de motius ho diu. Ens donava la pista quan diu que «històricament en l'àmbit de les polítiques de joventut, s'ha buscat l'equilibri entre la de la presentació i l'elaboració de la directriu i la necessitat d'una execució àgil, eficaç, eficient». I fem un pas amb aquesta Llei, amb aquesta Agència en la racionalització i la compactació dels serveis integrals que es donen a la joventut, ja que, al nostre entendre, Tjuuca estava força limitada pels seus mandats polítics: facilitar els serveis de turisme juvenil i l'intercanvi de joves en l'àmbit de l'alberguisme; facilitar l'accés d'informació i consulta en l'assessorament turístic dels joves; direcció i explotació del manteniment de la Xarxa Nacional d'Albergs; gestió del Carnet Jove i el Carnet +25, i gestió de la que es denominava Viatgeteca.

Això, ara ho hem ampliat en noves competències que donen un sentit ampli, integral en aquestes polítiques de joventut: àmbits d'habitatge, àmbits de salut, àmbits de treball, de formació, de cultura, de Carnet Jove, el foment de la participació juvenil al diàleg intercultural, l'assessorament dels ens locals en matèria de joventut. I, en aquest sentit, també, el que diem és que aquesta Agència ha de treballar en l'àmbit interinstitucional per fomentar la necessitat de donar resposta –com també ho diu el Consell Nacional de Catalunya, també des del món local– a les creixents dificultats d'emancipació que pateix la gent jove, i, per tant, impulsar en el territori les polítiques de joventut.

Avui posem, comencem a posar les bases, per tant, institucionals per donar resposta a la crida que ens va fer el Consell Nacional fa un mes i mig, que, sota el títol «Gent hipotecada igual a país hipotecat», ens deien, ens feien una crida a tots els agents que tenen a veure amb la vida de la gent jove, perquè posin a les seves agendes l'emancipació juvenil com un tema absolutament prioritari.

I, al final, hem fet una agència, que ja s'ha dit, ja ho ha comentat el conseller, amb caràcter executiu. Ho hem fet amb un caràcter dintre del que és la Llei, amb un garantisme absolut sobre la discrecionalitat que pot tenir la mateixa Agència. I això s'explica..., s'ha d'explicar, ho hem de dir, perquè, al final, tots vostès saben que la vida dona moltes voltes, i algun dia en algun Ple, en el debat sobre les competències que pot tenir aquesta Agència, sempre que no es canviïn, per descomptat, algú preguntarà allò de: «Quina era la voluntat del legislador?», que, com vostès saben, el legislador és aquesta voluntat general d'un parlament quan aprova una llei, i haurà d'anar al *Diari de Sessions* per veure quin era el mandat concret, molt concret, que se li donava en aquesta Llei.

Per tant –i vaig acabant, senyors diputats, senyores diputades–, nosaltres som molt conscients dels reptes, i que els reptes a què ens enfrontem són molts: el compliment del Pacte Nacional de Joventut i els seus instruments –la Secretaria General de Joventut, la Comissió Interdepartamental de Polítiques de Joventut, l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut, el món local... Per tant, amb l'acte d'aprovació d'aquesta Agència acabem un cicle: el de preparar tota la maquinària perquè les polítiques de joventut funcionin. Però no ens enganyem, el risc és alt: que la recerca de la transversalitat, la integralitat, la interinstitucionalitat esdevingui una maquinària massa pesada, que a l'hora de posar-se en marxa consumeixi tots els recursos del mateix sistema i acabi sent un objectiu en si mateix, és un perill. Ho hem d'evitar. El sistema haurà de tenir clars els objectius fonamentals. Haurem de començar a treballar amb indicadors de les polítiques de joventut. Haurem d'introduir, també, l'*accountability* en les polítiques de joventut. Haurem d'introduir, també, la perspectiva generacional en les polítiques de la Generalitat. Haurem de dotar de major agilitat tot el procés, començant també per aquesta Agència.

Aquesta era una de les raons que el meu Grup..., que per al meu Grup era més reticent que la mitjana, per dir-ho d'alguna forma, a la creació de sistemes, de mecanismes de massa controls de la Secretaria General de Joventut sobre l'Agència, i amb la delimitació massa acurada, a vegades prejudiciosa, de la tasca de l'Agència. El problema, el conflicte conjuntural ja ha passat. Ara només ens queda mirar el futur. I, mirant el futur amb la consciència que ens queda molt a fer, molt camí a recórrer, el nostre Grup votarà afirmativament el Projecte de Llei de la creació de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut, avalant el consens, l'ampli consens d'aquesta cambra en polítiques de joventut i retirant, per tant, senyor president, les esmenes que encara queden vives.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Albert Batalla.

El Sr. Batalla i Sicart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., no hi és el conseller titular del ram, però, vaja, en tot cas, debatem avui la proposta del Projecte de Llei de la creació... (*Veus de fons.*) Ara hi es...? (*Veus de fons.*) Gràcies, conseller, tot un detall. Debatem avui, els deia, la proposta de creació de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut, finalment, Agència Catalana de la Joventut. I prenc la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, evidentment, per defensar les esmenes que encara quedaven vives abans d'aquest Ple, i, evidentment també, per manifestar la posició del nostre Grup.

Abans, però, perquè no se m'oblidi, volia agrair d'una forma molt especial als serveis de la cambra, als lletrats Esther Andreu i al senyor Ismael Pitarch, també a tota la gent de Gestió Parlamentària, i, evidentment, als diputats i diputades que han format part d'aquesta Ponència, en Juanma Jaime, l'Uriel Bertran, la Dolors Camats i en Rafa López, la seva predisposició en arribar a allò que avui fem, que és una llei per consens.

Remuntem-nos una mica, en tot cas, per fer un repàs dels instruments de què el Govern de la Generalitat s'ha dotat, històricament, per desenvolupar les polítiques de joventut en el nostre país. L'any 1981, el Govern va crear l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Aquest va ser un organisme que va funcionar i que va començar a donar un perfil molt clar de les polítiques de joventut del Govern de Catalunya. Aquest Institut, l'any 1992, es va transformar, es va redibuixar i es va dotar de més poder polític, constituint-se en la Secretaria General de Joventut que l'any 1995 va crear Turisme Juvenil de Catalunya per gestionar, d'una forma molt clara, la Xarxa d'Albergs i el Carnet Jove.

Avui fem un pas més i transformem Turisme Juvenil de Catalunya en l'Agència Catalana de la Joventut, que assumeix les competències originals de Tjuja, de Turisme Juvenil de Catalunya, i altres competències executives en l'àmbit de l'emancipació i la participació de la gent jove.

Nosaltres, quan es va començar tot aquest procés, ja vam dir que estàvem a favor de la creació d'aquesta Agència, i, per tant, que treballàrem per tal d'impulsar una agència en què quedés molt clar quin era el seu perfil. I hi estàvem a favor, perquè l'objectiu de la creació d'aquesta Agència és millorar l'estructura organitzativa de la Secretaria General de Joventut per ser més àgils, per ser més eficaços en l'execució dels programes adreçats als joves de Catalunya. I no hem de perdre mai aquesta referència, qualsevol cosa que fem en aquest Parlament, i més en l'àmbit de joventut, qualsevol legislació que impulsem ha de ser amb un objectiu clar: millorar i beneficiar les condicions de vida dels joves de Catalunya; millorar, ser més àgils en l'execució dels programes adreçats als i a les joves de Catalunya.

Per això, com que estàvem d'acord en la creació d'aquesta Agència –per això–, no vam presentar una esmena a la totalitat del Projecte.

Però nosaltres volíem donar el nostre «sí», a un model determinat d'agència, no a qualsevol agència, sinó a un model molt determinat. Un model que crec –vaja, n'es-

tic convençut– que finalment hem aconseguit dibuixar a través del pacte i també, doncs, de la insistència del Grup Parlamentari que represento a través de les nostres esmenes, que en gran part han estat assumides per la resta dels ponents.

El model d'Agència Catalana de la Joventut que ha defensat Convergència i Unió és el que clarifica d'una forma molt meridiana quines competències té l'Agència i quines competències té la Secretaria General de Joventut.

Nosaltres volem que l'Agència tingui exclusivament funcions executives i que el poder polític, el poder de decisió, la representació política del Govern en matèria de joventut resideixi allà on creiem que ha d'estar: a la Secretaria General de Joventut.

Per tant, Secretaria General de Joventut, poder polític, tota la capacitat de decisió, i, l'Agència, capacitats executives, rebre ordres de la Secretaria General de Joventut per executar determinats programes.

Els companys de Ponència en algun moment han hagut de sentir ja una metàfora que utilitzo per explicar, precisament, quin era el model d'Agència que volia Convergència i Unió. Per nosaltres, el model ideal era aquell model en què la Secretaria General de Joventut era el cervell i l'Agència eren uns braços musculats, un bon instrument perquè aquest cervell, aquesta Secretaria General de Joventut, pogués actuar amb més eficàcia i amb més rapidesa, també, en la gestió de programes en benefici dels joves de Catalunya. Per tant, un cervell molt clar i unes funcions per als braços molt determinades.

Nosaltres vam presentar un seguit d'esmenes que anaven bàsicament a clarificar això, perquè enteníem que el projecte inicial presentat pel govern tripartit era un projecte que no clarificava aquest concepte, i que el que feia era crear, d'una forma amagada, potser, o no prou clara, sota el nostre entendre, dues secretaries generals de joventut. I això és una cosa que nosaltres creiem que no es podia admetre de cap de les maneres i que, per tant, havia de ser combatut, evidentment, amb les esmenes.

Jo crec que el posicionament que després ha anat prenent la mateixa Ponència, ha entès precisament que clarificar les funcions d'un i altre organisme era molt important, i que quedés molt clar que la Secretaria manava i que l'Agència executava. Per tant, hem passat de mig cervell i un braç, a un cervell –Secretaria General de Joventut– i dos braços musculats –l'Agència Catalana de la Joventut.

Convergència i Unió va presentar catorze esmenes, és una llei curta, em sembla que té quinze articles i tres disposicions addicionals, per tant, van presentar força esmenes; tres d'aquestes esmenes han estat retirades, dos de les quals anuncio per retirar-les en aquest moment, que són l'esmena número 13 i l'esmena número 19, l'altra ja havia estat retirada previ a la Comissió. I són tres esmenes retirades, perquè es tractava de qüestions molt tècniques i la proposta del redactat del Projecte de Llei s'hi adequava millor jurídicament. Són qüestions que feien referència bàsicament a temes de personal.

La resta de les esmenes: les onze esmenes han estat o bé acceptades o bé transaccionades, però, en tot cas, incorporen sempre la demanda de Convergència i Unió que feia a través d'aquestes esmenes.

Quina ha estat l'aportació de Convergència i Unió amb la complicitat, evidentment també, de la resta de ponents que han acceptat, finalment, fer transaccions, no? Però, quina ha estat l'aportació de Convergència i Unió en la definició d'aquest model evident, del cervell i dels braços que els explicava fa una estona?

En primer lloc, s'aconsegueix que l'Agència Catalana de la Joventut només tingui capacitat executiva, ja que desapareixen totes les referències de disseny i avaluació de programes que fan referència a l'article 5 de les funcions de l'Agència.

Segon, s'aconsegueix que l'Agència quedi subordinada als encàrrecs que li formuli la Secretaria General de Joventut, d'una forma molt evident amb un nou article que es crea –és el 3.2– que diu, exactament: «En el marc del contracte programa esmentat en l'apartat anterior, la Secretaria General de Joventut supervisarà, controlarà i aprovarà l'activitat de l'Agència.» Per tant, queda molt clar qui mana.

Tercer, es crea el Consell Assessor de l'Agència que incorporarà, com a mínim, els representants del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i de les entitats municipalistes del nostre país. Aquesta era una aposta molt clara també del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per incorporar en aquest Projecte de Llei la creació d'aquest Consell Assessor que incorpori, com a mínim, membres del Consell Nacional de la Joventut, membres també de les entitats municipalistes, alguns dels quals estan avui aquí en aquest Parlament i que aprofitem, doncs, per saludar-los des del faristol.

Que més s'aconsegueix? S'assegura la compareixença del president o de la presidenta de l'Agència o de les persones que la gestionin al Parlament, com a mínim un cop l'any, perquè hi hagi un control d'aquesta gestió, amb la introducció d'un nou article, que, en aquest cas, crec que és l'article 13.

Què més? Es deixa exclusivament en mans de la Secretaria General de Joventut l'impuls dels plans locals i comarcals de joventut. Per a l'Agència només resten funcions d'assessorament. Per nosaltres, aquest era un punt molt important també, perquè crèiem que la relació interinstitucional entre el Govern de la Generalitat de Catalunya en matèria de joventut i els consistoris i consells comarcals, que, a través dels seus regidors i consellers comarcals de joventut, treballen per desenvolupar plans locals i plans comarcals de joventut, aquesta funció havia de residir d'una forma molt clara, molt evident i molt potent en la Secretaria General de Joventut i no pas en l'Agència. Qui té la responsabilitat política, qui dóna la cara en nom del Govern de la Generalitat davant dels municipis, davant dels consells comarcals en matèria de joventut ha de ser la Secretaria i no pot ser en cap cas l'Agència. I això també ho hem aconseguit a través d'esmenes de Convergència i Unió i pactant amb la resta de ponents.

També es deixen exclusivament en mans de la Secretaria General de Joventut els estudis i les investigacions en

matèria de joventut, tot allò que fa referència a l'Observatori. És evident. Si definim la Secretaria General de Joventut com el cervell i l'Agència com les mans, com els braços, no té cap sentit que a l'Agència hi resideixi el nucli del cervell, que en aquesta cas és l'Observatori Català de la Joventut, que és qui fa els estudis, qui realitza les investigacions en matèria de joventut. Per tant, això continua, en aquest cas, a la Secretaria General de Joventut.

I, finalment, també algunes altres esmenes que milloren el text substancialment, en aquest cas, per exemple, en la promoció de la paritat en el Consell d'Administració o també en la integració dels joves amb discapacitats com un dels valors fonamentals que ha de protegir i ha de perseguir l'Agència.

Per tant, en nom de Convergència i Unió, estem satisfets de les transaccions que hem fet. Estem contents perquè creiem que amb aquestes transaccions, amb aquests pactes als quals hem arribat definim molt clarament que la Secretaria General de Joventut és qui mana i que l'Agència executa, en aquest cas, les ordres de la Secretaria General de Joventut. I creiem que aquest serà, en tot cas, un bon instrument –com els deia abans– en benefici dels i les joves de Catalunya.

Permetin-me unes consideracions finals. Dir-los que, evidentment, aquesta legislatura jo crec que no passarà a la història, en cap cas, per les polítiques de joventut que hagi pogut executar el Govern de Catalunya; no passarà a la història. No només pels desajustos en alguns casos que hi ha pogut haver dins de la mateixa Secretaria General de Joventut, que creiem que són greus, sinó també perquè el Govern en el seu conjunt no ha prioritzat les polítiques de joventut. En alguns casos la Secretaria ha de poder liderar això, però si després al darrere no hi té la resposta del Govern és com si no es fes res; la Secretaria és un agent molt clar i molt evident, però després al darrere hi ha d'haver el Govern. I el Govern no hi ha estat. No hi ha estat en polítiques d'emancipació, les dades que tenim en aquests moments sobre construcció d'habitatge a Catalunya estan molt per sota de les promeses que el mateix Govern va fer en el seu moment; no hi ha estat en polítiques d'ocupació, un dels acords del pacte del Tinell era fer desaparèixer el Pacte per l'ocupació juvenil a Catalunya. I creiem que això és un error –és un error–, perquè era un marc molt interessant de concertació entre els agents econòmics, entre els agents socials, específicament dedicat a la política de treball per als joves, i ha desaparegut. I bé, en tot cas, el que sí que hi ha hagut per part de la Secretaria és –i això creiem que és positiu– una continuació a molts dels programes que ja existien de l'anterior Govern de Convergència i Unió.

Però, en global, si fem una mirada, veurem que aquesta legislatura no passarà a la història per les polítiques de joventut del tripartit, entre d'altres coses perquè el primer objectiu del Govern de Catalunya en matèria de joventut que figura en el Pla de govern era elaborar la Llei de polítiques de joventut, i aquesta Llei nosaltres sabem que en aquesta legislatura, malgrat l'esforç, doncs, de determinades persones que han treballat d'una forma molt intensa a la Secretaria General de Joventut perquè això fos així, doncs, no veurà la llum, l'hauré de deixar per més endavant.

Per tant, un gust agredolç, no?, contents perquè avui definim un bon instrument de gestió per al Govern de Catalunya en l'àmbit de les polítiques de joventut, però també tristos, en certa manera, perquè veiem que no tots els objectius que s'havien d'assolir s'han assolit, ni molt menys. I no totes les promeses que s'havien fet des del Govern s'han acomplert, ni molt menys.

Finalitzo aquí la meua intervenció. Gràcies, senyor conseller, senyors diputats, senyor president.

El president

Poden fixar la seva posició sobre..., de fet ja no queden esmenes reservades, però, en tot cas, per a les transaccionals i el text del Dictamen. I té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Juan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Il·lustres senyors, senyores diputades, honorable conseller, permetin-me que abans de tot, en nom del meu Grup Parlamentari, faci una especial menció a l'actual secretària general de Joventut, la senyora Marta Rosàs, i també a la seva cap de gabinet, que està present en aquesta cambra, la senyora Marta Angerri.

No podem obviar, i s'ha comentat en aquesta cambra, no podem obviar el moment polític en què viu el nostre país i que també es reflecteix al Parlament. Mi abuelo me enseñó que «es de bien nacido el ser agradecido». I és per això que aquesta Llei i l'impuls que abans s'ha comentat de les polítiques del Govern catalanista i d'esquerres s'ha d'agrair sobretot a l'esforç de l'anterior honorable conseller en cap, l'honorable Josep Bargalló, en el qual el nostre Grup Parlamentari ha trobat un conseller receptiu, i no tan sols receptiu, sinó també permeable a l'aplicació de les polítiques de joventut.

Moltes vegades es diu que les polítiques i les lleis van per darrere de les situacions reals, però avui aquesta cambra substancia i demostrem a tot el país que, independentment de les nostres conjuntures internes, continuem treballant per l'interès general dels ciutadans i ciutadanes. Perquè un govern, senyor Rafael López, un govern està en funcions quan es dissol la cambra, i ara em sembla que aquesta cambra no està dissolta.

Per tot això vull agrair especialment a l'honorable conseller Nadal l'esforç de no tan sols d'entomar aquesta Llei, sinó també de treballar i agafar la responsabilitat de les polítiques de joventut.

Com no podria ser d'una altra manera, agrair a la senyora lletrada, la senyora Esther Andreu, al nostre lletrat, el senyor Ismael Pitarch, i als companys i companyes que han format part de la nostra Ponència: l'il·lustre diputat Albert Batalla, per part de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat Uriel Bertran, per part d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor diputat Rafael López, per part del Partit Popular, i la il·lustre senyora diputada Dolors Camats, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa. Ho he dit bé, no? (*Rialles.*)

La política –i això m'ho va ensenyar l'honorable president Pujol– és pacte, negociació i també elegància. Però si entenem en un sentit més ampli el sentit de la política, a mi a vegades m'agrada comprendre com en el manual pràctic de Von Clausewitz, la política també és tàctica i estratègia. I perquè aquesta tàctica i aquesta estratègia siguin eficaces, cal desenvolupar una bona temporització. Abans ho ha comentat l'il·lustre diputat senyor Albert Batallà, per part del Grup de Convergència i Unió, que primer estaven substanciant l'eina i no la principal Llei, que era la Llei de polítiques de joventut. Jo suposo que sí que arribarà a aquesta cambra. Vostè sap perfectament que la Secretaria General i tot el procés participatiu està pràcticament ja realitzat i em sembla i em consta que les entitats municipalistes ja han fet les seves aportacions. O sigui, simplement fa falta que passi pel Consell Executiu que es trameti a la cambra del Parlament de Catalunya. És per això que dic que la temporització és molt important. No simplement tenim la Llei actual que estem substanciant, la futura Llei de polítiques de joventut, sinó que també la mateixa Comissió de Joventut va encarregar a la Comissió de Cultura una proposició de llei per a l'associacionisme juvenil. O sigui, que com a cambra catalana i com a Govern de Catalunya tenim uns reptes molt importants respecte a les polítiques de joventut.

Algú es podria qüestionar i s'ha qüestionat que estem posant abans els mitjans que no pas l'objectiu: l'objectiu seria la Llei, si no s'ha qüestionat, s'ha esmentat, l'objectiu seria l'eina, i l'instrument seria l'Agència Catalana de la Joventut. Però com diu la Victòria Camps, a vegades els mitjans prefiguren el fi. És per això que avui substanciem, i així ho va considerar la Secretaria General i el Govern de Catalunya, substanciem primer l'eina que no pas l'objectiu.

Tujuca, que es dissoldrà quan aquesta Llei s'aprovi, quan es desenvolupi la creació de l'Agència Catalana, va ser creada principalment per gestionar la xarxa d'albergs juvenils. I des de la seva creació ha anat agafant competències o encàrrecs de la Secretaria General. És per això que creem una agència que no tan sols resolgui els problemes dels treballadors i treballadores, que no s'ha posat aquí damunt de la taula, però hi havia un problema també laboral dels treballadors i treballadores de Tujuca i de la Secretaria General, sinó que aquesta Agència vol adaptar que sigui una eina més eficaç que treballi per a l'emancipació dels joves. Volem una eina que treballi per a la implementació del Pla nacional de joventut. Volem també una eina que sigui eficaç per al moviment associatiu, una eina que sigui també eficaç per a la col·laboració amb els ajuntaments i les futures vegueries. En definitiva, il·lustres senyors i senyores diputades, volem una eina que resolgui els problemes de la joventut.

I s'ha comentat, i com no podria ser d'una altra manera, nosaltres no estem d'acord amb la finalització de la part del discurs del diputat de Convergència i Unió, encara que sigui en el diagnòstic, que no es feia res o que no s'havia fet res en polítiques de joventut. Tanmateix, jo suposo que això és una herència, no? Si vostè ha reivindicat que el més positiu que ha fet el Govern catalanista i d'esquerres era donar continuïtat a les polítiques..., a algunes de les polítiques de joventut, sobre-

tot enteses pel Pla nacional de joventut, amb el qual va estar d'acord tota aquesta cambra. Però sí que podríem estar d'acord que els joves de Catalunya tenien una altra taxa de fracàs escolar. Tenim també un retard en la incorporació en el món del treball i també un retard en el procés d'emancipació i del dret d'adquisició d'un habitatge. Això no és una qüestió que es resolgui d'aquí a dos anys. El diumenge passat a la plaça de Catalunya de la ciutat de Barcelona va haver-hi una manifestació espontània de la gent jove demanant el dret a l'habitatge.

És per això que en aquest món globalitzat i també complicat tenim el deure d'explicar als ciutadans i a les ciutadanes el poc marge, a vegades, que tenen les administracions públiques per resoldre aquests greus problemes. Marge entès com a capacitat pressupostària o legislativa que fa necessari que els pocs recursos que tenim, sobretot a les polítiques de joventut, siguin més eficaços. És per això que creem una eina que sigui més eficaç per resoldre els problemes de la joventut del nostre país. No tan sols –i abans s'ha comentat i la Llei ho posa– per gestionar els albergs, el carnet jove, el carnet +25, sinó perquè treballi –ho ha comentat en la seva exposició inicial el diputat del Partit Popular– per la interdepartamentalitat i també la interinstitucionalitat de les polítiques de joventut i la integralitat. (*Veus de fons.*) I la...? No el sento... La transversalitat.

L'anterior Estatut de Catalunya, l'Estatut del 79, simplement deia, en matèria de joventut, que el Govern tenia competències; el futur Estatut de Catalunya, si el poble de Catalunya així ho decideix –i el nostre Grup treballarà per a això–, a part de mantenir l'exclusivitat de les polítiques de joventut, fa i reconeix el dret de la gent jove del nostre país a l'emancipació personal. Emancipació compresa per un desenvolupament de la personalitat i també com un dret a una educació pública i de qualitat a tots els nivells, tant a nivell del batxillerat com a nivell universitari, un treball digne i estable i un habitatge.

És per això que, a part de l'Estatut, necessitem una eina més ambiciosa. La futura Llei, que desitjo –i així s'ha comentat per part de la resta de grups parlamentaris– que s'aprovi, no tan sols gestionarà el que abans gestionava l'empresa Tjuuca, sinó, com diu l'article 5 del Projecte de llei que estem substanciant, les seves funcions: «treballarem» –i no volem esmentar tots els articles de la Llei– «per l'emancipació de la joventut de Catalunya, per fomentar la participació i també l'associacionisme i la implantació del Pla nacional de joventut».

En ponència hem treballat conjuntament amb tots els grups parlamentaris per dissenyar un model, que no és un model bicèfal. Abans l'il·lustre diputat, el senyor Albert Batalla, ha comentat el símil del cervell i dels braços. És per això que hem creat un pensador, que seria la Secretaria General, i un executor, que seria l'Agència Catalana de la Joventut.

I a més a més, vostès coneixen la tradició i la trajectòria del meu Grup Parlamentari, el socialista, és per això que nosaltres no tan sols creiem que la democràcia és la mera elecció dels ciutadans dels seus representants, sinó també el control del poder lliurement triat.

És per això que, amb el poder que li donem d'execució, a l'Agència, i també al director d'aquesta Agència, hem consensuat en l'article 14 el consell assessor; abans, l'honorable conseller ho ha comentat, un consell assessor que garantirà la presència del moviment associatiu a través del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i també de les entitats municipalistes.

I ja per acabar, molt honorable president del Parlament, com va dir Weber: «Una persona es pot jutjar per la seva capacitat d'estimar i de treballar.» Nosaltres i el nostre Grup Parlamentari i aquest Govern estem treballant i estem posant les eines per resoldre els problemes de l'emancipació juvenil. És per això que demano a la resta de grups parlamentaris..., la retirada no, que ja s'ha comentat, però els agraeixo la col·laboració en ponència i que aquesta Llei sigui per consens.

Gràcies, molt honorable president del Parlament, honorable conseller, il·lustres senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Bon dia..., bon dia a totes i a tots. És evident que quan des del Govern de la Generalitat es va redactar aquesta Llei i es va presentar al Parlament de Catalunya per al seu debat i votació, el meu Grup, Esquerra Republicana de Catalunya, formava part d'aquest Govern de la Generalitat, i és més, va ser qui, a través dels seus representants al Govern, va impulsar aquesta Llei.

Per tant, és obligat seguir defensant allò que en el seu moment vam presentar des del Govern de la Generalitat, però també, i donada la nova situació, que és la de l'expulsió dels membres d'Esquerra Republicana de Catalunya del Govern de la Generalitat, serà obligat, en una segona part de la meua intervenció, explicar com vetllarem perquè l'esperit amb el qual es va impulsar aquesta Llei es mantingui en el nou Govern socialista provisional.

Si aquesta Llei s'ha impulsat és perquè cada vegada més –cada vegada més– les polítiques juvenils cap a l'emancipació juvenil, les polítiques de joventut han pres una importància més rellevant. I si fa uns anys aquestes estaven centrades sobretot en el lleure i la participació i poca cosa més –i d'aquí que el Govern de Convergència i Unió durant molts anys va tenir com un dels instruments més importants de les polítiques de joventut l'empresa Tjuuca, Turisme Juvenil de Catalunya, en el sentit aquest que dèiem d'entendre les polítiques de joventut com a lleure i participació–, és evident que, en la mesura que aquestes polítiques han anat guanyant en importància, també s'han hagut d'habilitar i també s'han d'habilitar nous instruments que permetin l'adequació de les polítiques de joventut a les necessitats dels i les joves.

D'aquesta manera, hem anat veient com a aquesta empresa, Tjuuca, se li han anat assignant progressivament cada vegada més funcions, com les polítiques en bona part d'emancipació, com polítiques d'assessorament,

de suport als municipis quant als plans locals de joventut, i tot plegat ha desnaturalitzat la funció primordial que tenia aquesta empresa, que era la de gestió dels albergs de joventut de Catalunya i del Carnet Jove per anar assumint progressivament funcions que no li pertocaven des del que és el seu objectiu fundacional, el seu objectiu, de fet, mercantil, com a empresa, com a societat anònima que és.

Per tant, aquesta Llei, el que planteja en primer lloc és endreçar i racionalitzar les polítiques de joventut; és a dir, que cada política de joventut es faci des del lloc que li pertany, i que no hi hagi distorsions, perquè això dificulta la implementació, dificulta l'enteniment, dificulta la provisió d'aquesta polítiques de joventut.

Així, per exemple, l'Agència vol integrar en un cos, en una estructura amb capacitat d'executar polítiques de joventut de forma àgil, la Xarxa Nacional d'Albergs Socials de Catalunya, el Carnet Jove; com deïem, les polítiques d'emancipació, habitatge, treball, salut, etcètera; les polítiques de participació juvenil; el desplegament dels plans locals del territori, i els punts d'informació juvenil. Tot des d'una voluntat executiva, deixant en mans de la Secretaria General de Joventut el que és la tasca de planificació, el que és la tasca d'avaluació. Per tant, estem parlant del braç executor, àgil, que ha de tenir qualsevol organisme públic per fer una política de provisió de serveis àgil i que realment arribi de forma immediata als joves, i puguin percebre que existeixen realment unes polítiques de joventut que incideixen de manera clara en la seva vida diària. Per això aquest objectiu d'endreçar i racionalitzar.

Més enllà d'aquest objectiu primordial, també hi ha evidentment el fet de donar una perspectiva social a les polítiques de joventut, és a dir, una perspectiva d'esquerres i no una perspectiva en clau de lleure i participació només, com una visió conservadora del que han de ser les polítiques de joventut, com s'havia efectuat durant vint-i-tres anys.

Aquesta perspectiva d'esquerres, i entenent la provisió de serveis com una vocació social de prestació de serveis públics, és el que ens va portar ja a crear la Xarxa Nacional d'Albergs Socials de Catalunya, no utilitzar els albergs com si es tractés d'hotels públics propietat de la Generalitat de Catalunya, sinó amb una clara vocació d'ajudar a fomentar la participació dels joves en el que és l'alberguisme i també de famílies a través de programes amb Benestar i Família, etcètera, amb dificultats per poder-se pagar aquest tipus d'instal·lacions privades, amb tarifes privades, i per tant aquesta voluntat social ja es va fer amb la Xarxa Nacional d'Albergs Socials de Catalunya i la volem continuar fent amb la resta de provisió de serveis a la joventut, ja sigui amb les borses d'habitatge que s'estan efectuant arreu del territori, ja sigui amb les bosses per ajudar a trobar ocupació estable als joves, com ja s'ha començat a fer a Barcelona.

Al mateix temps, també, havia servit per solucionar una situació laboral confusa; és a dir, el fet que es contractés a través de Tjuca una sèrie de persones que, de fet, estaven fent tasques no estrictament cap a l'objectiu mercantil o social de Tjuca, sinó cap al que era la tasca de proveir polítiques de joventut cap als joves. Això

creava una distorsió i creava una situació laboral confusa. D'aquesta manera també endrecem la casa, posem ordre, creem estabilitat, creem seguretat laboral en totes aquestes persones.

Com volia dir al principi, més enllà de l'objecte pel qual s'havia fet aquesta Llei, també val la pena analitzar l'actual conjuntura en què es troba el meu Grup, i li volem dir al senyor Nadal, que és el que ha presentat aquesta Llei en nom del Govern –en una altra circumstància ho hauria fet el conseller primer Josep Bargalló, i, per tant, a hores d'ara, ho ha fet un partit que està al Govern i li respon un partit que teòricament és qui l'hauria hagut de presentar i ara està a l'oposició–, que nosaltres serem molt amatents que es mantinguin les polítiques emancipadores i d'esquerres al Govern de la Generalitat.

Hi ha hagut una vulneració, amb l'expulsió dels consellers i conselleres d'Esquerra del Govern de la Generalitat de Catalunya, de la llibertat de consciència, de la llibertat d'expressió; no s'ha volgut deixar, no s'ha volgut mantenir una capacitat de crítica respecte a projectes legislatius amb els quals no estàvem d'acord, i d'aquí ve la raó d'aquesta expulsió, i, per tant, nosaltres, exercint ara des de l'oposició aquesta llibertat de consciència, aquesta llibertat de crítica, serem molt amatents que es mantinguin unes línies polítiques determinades quant a polítiques de joventut.

Per tant, el Govern socialista provisional que regirà el Govern de Catalunya durant aquests propers mesos ha d'entendre que aquesta provisionalitat, aquesta minoria de la qual ara estan pendents, del Parlament de Catalunya, Esquerra Republicana la utilitzarà per garantir, per reforçar aquelles polítiques en clau emancipadora i en clau social.

I per últim, val a dir que la nostra oposició a partir d'ara serà constructiva, com de fet ho ha set sempre. Hi ha hagut una voluntat també de consensuar amb els altres grups de l'oposició una sèrie de transaccions en aquesta Llei, que s'han consensuat amb els grups que actualment formen el Govern de la Generalitat, per tal que puguem anar junts en el que és la definició de les polítiques de joventut.

En concret, una que reforça encara més el lligam entre aquesta Agència i la Secretaria General de Joventut, de cara que no hi hagi disfuncions en el que és la tasca de planificació i en el que és la tasca d'execució; és a dir que la Secretaria no executi allò que no ha d'executar i que l'Agència no planifiqui allò que no ha de planificar. I, per tant, posar ordre també en aquesta disparitat de funcions, però que han d'estar perfectament integrades i perfectament clares quines són les competències de cada instrument. I, per tant, hi ha un parell d'esmenes en aquest sentit.

N'hi ha una altra que reforça la voluntat que els agents socials i els agents municipalistes participin en la definició de les polítiques de joventut. I per això creem un consell assessor, del qual participarà el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i també participaran les entitats municipalistes, perquè puguin impulsar de manera directa les polítiques de joventut que necessita el nostre país.

I per últim, doncs, s'ha adequat el preàmbul a aquestes noves transaccions que hem anat elaborant en aquests últims dies, i que creiem que és bo, en el sentit que, en la política de joventut, amb el benentès que els joves ja tenen prou problemàtica social per afrontar la seva emancipació, no cal que les baralles dels grups parlamentaris encara dificultin més aquestes polítiques de joventut.

Per tant, creiem que és interessant que es mantingui aquest treball de conjunt, que des del nostre Grup hem ajudat i acceptem aquestes transaccions, i també volíem presentar-les.

Per això, doncs, anunciem el nostre vot a favor d'aquestes transaccions, el nostre vot en contra de les esmenes que han quedat vives, en la mesura, doncs, que mantenen discrepàncies profundes amb el que és el sentit d'aquesta Llei... (*pausa*) –em diuen que no en queden, doncs, millor; si han estat retirades, perfecte–, i el nostre vot afirmatiu a la Llei en el seu conjunt.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. En tot cas, abans de posicionar-me..., només perquè no sé si el senyor Uriel Bertran ens expulsava del Govern, s'oblidava que el meu Grup Parlamentari també hi és, o ens parlava de «provisional» referint-se a la pertinença del meu Grup al Govern. Simplement, per pensar en aquest aclariment.

Jo volia començar també la intervenció en relació amb la Llei agraïnt la feina feta també als meus companys de Ponència, també al lletrat, el senyor Pitarch, i a l'Esther Andreu, que hi ha col·laborat, i als serveis de Gestió que ens han ajudat finalment que, malgrat que arribéssim a aquesta Llei breu però plena d'esmenes, arribem, com deia el senyor López, a un consens finalment a l'hora d'aprovar-la.

Volia aprofitar també..., donar la benvinguda al conseller en els temes de joventut –el senyor Nadal s'estrena avui en polítiques de joventut–, i en tot cas agrair-li que en la seva intervenció hagi fet l'aclariment que la responsabilitat de les polítiques de joventut i del seu impuls es mantindrà sota la responsabilitat de Presidència, de la conselleria de Presidència, i que, per tant, no hi ha risc que, com havia passat anteriorment, puguin estar en algun altre departament, cosa que seria evidentment un pas enrere.

I saludar també la gent de la Secretaria General de Joventut que avui ens acompanya i que, evidentment, estan al darrere també que avui no només tinguem aquesta Llei, sinó que a més a més l'hàgim pogut o la puguem aprovar finalment per consens.

Deia que és una llei que, a més a més, malgrat ser una llei curta i que acaba creant un ens instrumental, que és un agència, no deixa de ser una llei que ens ha portat bona feina en el sentit d'arribar a un acord que fos còmode i acceptable per tots els grups.

Jo crec que, tal com s'ha dit, afortunadament el nou text millora el text inicial, aconsegueix deixar molt clares quina han de ser les funcions d'aquesta Agència i quines n'han de ser la dependència política i l'especificitat executiva. Jo també agafaria la metàfora del senyor Batalla que hem deixat molt clar qui n'és el cervell i els braços –després també li ho esmenaré, també li ho dic–, però en tot cas sempre havia sigut la intenció del nostre Grup, i vull pensar que també de la Llei original, que quedés molt clara aquesta distribució de funcions. I, per tant, el que és d'agrair és que finalment en el procés de treballar amb les esmenes i amb les transaccions ho hàgim acabat de perfilar i ara ho tinguem tots molt més clar i ens hi sentim molt més còmodes.

És veritat, tal com s'ha dit, que de totes maneres no creem una agència del no-res, existeix una empresa pública, que és Tjuca, que en bona mesura, gairebé sense cobertura i sense que li toqués, venia fent, d'una banda, serveis, que això sí que era la seva responsabilitat, però també programes i mesures que, per ser una empresa pública, no havia de portar a terme i que, malgrat no tenir aquesta cobertura, havia estat impulsant. I, per tant, l'Agència ens permet aclarir i deixar de forma molt més transparent qui ha d'executar què i quina responsabilitat n'ha de tenir, i ens permet fer-ho a més a més amb un instrument que tindrà molt més control polític i molt més clar de qui és la direcció i qui fa la direcció de les polítiques.

És veritat que al llarg del desplegament dels diferents organismes que han impulsat la política de joventut a casa nostra –i el senyor Batalla en feia un repàs cronològic en la seva intervenció– hi ha hagut sempre aquesta tensió de pensar..., de com equilibrar, d'una banda, la participació de les entitats juvenils, de la mateixa gent jove, la necessitat de recollir les demandes dels joves; d'altra banda, de dissenyar polítiques i programes per impulsar-ho, i alhora també de com tenir instruments executius. I això fa que tinguem un repàs..., entre un institut de joventut, entre una secretaria, entre la creació d'una empresa de serveis, i també amb l'establiment d'un pla nacional de joventut, que finalment ha derivat en l'estructura que tenim avui.

Crec que el disseny que finalment avui consolidem –i per això deia que esmenaria la metàfora del senyor Batalla–, no només consolida un cervell, que és aquest impuls de les polítiques i aquest disseny més polític que ha de ser la Secretaria, i uns braços, que és aquesta Agència que avui aprovarem, que ha de donar programes per a l'emancipació dels joves i a més a més recollir projectes de participació i donar serveis, sinó que també tenim un cor, que és el mateix Pla nacional de joventut, que és el que inspira, és el que fa bategar i és el que és el motor de les diferents polítiques i del desplegament que es farà tant a la Secretaria com a l'Agència. I, com que a més a més recull el batec –permetin-me el símil– del que és el moviment associatiu, de les mateixes entitats i dels ens locals, ens sembla que no ens el podríem oblidar i que era bo integrar-lo en la seva metàfora, que estic segura que em recollirà.

En tot cas, estem convençuts que el nou format de l'Agència, tal com també l'ha presentada el conseller, permet que quedi sota control i supervisió de la Secretaria;

desenvolupar serveis que, com deia, ara es feien, però d'una manera molt més transparent i amb un major control públic, i, a més a més, executar aquests programes en el marc del Pla nacional, que ens permetrà també garantir una major efectivitat i més transparència.

També, com s'ha dit, creiem que és molt positiu que s'hagin pogut retirar les esmenes que quedaven vives, que a més a més hàgim pogut arribat a transaccionar-ne la resta i que, per tant, puguem parlar que aprovarem la llei per consens.

Deixin-me, finalment, fer un parell o tres d'observacions; una, sobre el consens. Jo sempre he defensat que és necessari..., o que, si és possible, treballem amb polítiques de joventut en base al consens, perquè consolida molt més el que fem i permet avançar a passos segurs. Però defenso també sempre que el consens no pot ser mai l'excusa per paraitzar, per immobilitzar o per no continuar avançant, ni tampoc l'excusa per no fer-ho en base a propostes transformadores i propostes d'avenç. Per tant, consens sí, però no com a condició per a qualsevol cosa.

En aquest cas, jo estic convençuda que no hem aprovat una agència perquè ens imposés la necessitat d'arribar a un consens, ja que parlàvem de joventut, sinó perquè tots els grups estem convençuts que la Llei que aprovem és la millor que podíem aprovar per tirar endavant aquest model de Secretaria, Pla nacional i Agència de Joventut.

Estic convençuda, per tant, que el Grup d'Esquerra Republicana votarà que sí convençut que aquest és el millor model, i no pas perquè haguessin presentat la Llei en tant que els tocava com a responsabilitat, que és el que deia el senyor Uriel, sinó perquè entenc que avui se senten igual de còmodes amb aquesta Llei com s'hi podien sentir perquè conservem aquest esperit.

I vull pensar també que, d'alguna manera, la facilitat o no-facilitat per a la possibilitat que hàgim pogut arribar a aquest consens i a aquest treball respon no només al fet que hem pogut treballar en aquest Parlament, sinó al fet que tots els membres d'aquesta Ponència i tots els portaveus o els ponents d'aquesta Llei hem treballat ja abans fora d'aquest Parlament, precisament en el marc del moviment juvenil, en el marc del Consell Nacional de la Joventut, i per tant estic convençuda que allà deuríem aprendre alguna cosa que avui ens ha permès que aprovem la Llei per unanimitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Tal com vam quedar a la Junta de Portaveus, procedirem a la votació d'aquest punt després de substanciar el punt número 2.

Projecte de llei d'exercici de professions titulades i de col·legis professionals (tram. 200-00027/07)

El punt segon de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei d'exercici de professions titulades i de col·legis professionals.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Josep Maria Vallès, conseller de Justícia. El Dictamen –ho recordo– és de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, sobre el Projecte de llei d'exercici de professions titulades i col·legis professionals.

Conseller, té la paraula.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Moltes gràcies, senyor president. I demano excuses per no haver estat prou atent a les instruccions de la presidència que han ajornat la votació del primer punt de l'ordre del dia, i he fet un càlcul equivocat quant a la disponibilitat del temps.

Presento en nom del Govern el Projecte de llei sobre l'exercici de professions titulades i col·legis professionals. Aquest Projecte és el resultat d'un llarg itinerari d'anàlisi, de debat, sobre la situació que presenta avui l'exercici de determinades activitats i el seu impacte sobre la societat i les relacions econòmiques, laborals i de tota mena que aquest exercici comporta. Faré referència a la justificació del Projecte, al seu contingut i a alguns punts de particular interès.

En primer lloc, què justifica la presentació d'aquest Projecte? Qualsevol observador de l'evolució del món productiu a la indústria o als serveis o a l'Administració pública pot constatar des de fa anys la complexitat creixent que presenta l'àmbit de les activitats professionals, motivada per alguns factors bàsics que enumero: el creixement d'especialitzacions professionals nascudes dels avenços científics i tecnològics accelerats; els canvis en les titulacions i graus que culminen en la formació reglada en nivells universitaris i no universitaris; en paral·lel, la flexibilitat professional que exigeixen les oportunitats d'ocupació que reclamen capacitat de polivalència i esforç de formació permanent en el propi treball, més que no pas el monopoli o l'exclusiva d'una titulació vitalícia, i finalment, la dimensió cada cop més àmplia de l'espai on els serveis dels professionals són demandats, és a dir, l'aparició d'un mercat europeu regulat pel dret comunitari, fins ara no contemplat en la nostra pròpia legislació.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Per tant, progressos tècnics, canvis en els processos de formació, finalment ampliació de mercats i normatives europees, han deixat obsolets els mecanismes pels quals els poders públics han de garantir la bona pràctica dels professionals quan aquests presten els seus serveis.

Com a poder públic, la Generalitat funda el seu títol competencial en l'article 9.23 de l'Estatut vigent, emparat pels articles 36 i 139 de la Constitució. Aquesta competència exclusiva, que ratifica l'article 125 del nou Estatut de 2006, va tenir el seu primer desplegament legislatiu en la Llei 13/82, fins ara vigent, que superava una norma preconstitucional de l'any 74.

Des de fa temps és palesa la necessitat de superar la Llei del 82, una llei superada per l'evolució real del món professional. Tot i que de vegades semblin exces-

sives o supèrflues, la velocitat dels canvis socials i econòmics obliga a actuacions legislatives amb una freqüència superior a la del passat; més de vint anys de vigència de la Llei del 82 deixaven clar que havia de ser substituïda.

I això ho havia intuït el Govern anterior, que va elaborar un avantprojecte que va sotmetre també a informació pública. Per raons que no em competeix examinar, aquell Govern va preferir abandonar aquesta iniciativa legislativa necessària i deixar les coses com estaven.

Per contra, el Govern de què formo part va considerar que no podia defugir la seva responsabilitat i va iniciar el procés que ens ha portat fins aquí; un procés conscient per part de la Direcció General, tècnicament ben assessorat per tots els experts que l'han definit i corregit, degudament sotmès a consulta formal i informal amb les entitats i corporacions més directament interessades en la qüestió.

En el curs d'aquests intercanvis i d'aquest diàleg s'ha posat en relleu el suport general dels col·lectius implicats en les propostes que s'han fet des del Departament. Hi han participat assessors jurídics dels col·lectius professionals, a més dels seus òrgans representatius, en quaranta reunions i entrevistes amb la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques.

El resultat de tots aquests intercanvis i de les cent vuit alegacions presentades durant el període d'informació pública ha estat la modificació d'alguns dels preceptes de la proposta original del Departament; cinquanta preceptes han estat modificats. Finalment, en seu parlamentària hi ha hagut també correccions en el text de l'article, que seran referides pels diputats i les diputades que n'han tingut la responsabilitat més directa.

De tot això en resulta el text que presento ara amb la pretensió, amb la finalitat de respondre de manera adequada a les condicions actuals del món professional, i no a les condicions de situacions ja superades.

Quins són els elements que vull subratllar d'aquest Projecte? En primer lloc i de manera sintètica, el que es manifesta en el mateix títol de la Llei: «Llei de professions titulades i col·legis professionals». La Llei es proposa establir, com no s'havia fet fins ara, la naturalesa de les professions titulades, els seus drets i obligacions, el règim de la seva activitat, el règim disciplinari a què s'han de sotmetre i les modalitats d'agrupació, diferents modalitats d'agrupació que poden adoptar.

Davant el nombre creixent de professions que comporten reconeixement d'estudis d'intensitats i durades diverses, calia fixar, ens semblava, algunes condicions bàsiques que fessin possible la garantia d'unes prestacions expertes amb solvència i responsabilitat, però deixant ben entès que són garanties que es reclamen als individus professionals, amb independència que estiguin o no estiguin agrupats en diferents tipus d'associacions.

La norma preveu que determinats professionals, en conseqüència, puguin decidir constituir una associació en virtut del dret que garanteix la Constitució a tots els ciutadans; una associació amb l'objectiu específic de compartir iniciatives de millora de les seves capacitats o de tenir més presència social que tinguin a veure amb

la seva activitat. Aquest caràcter converteix aquesta agrupació en un tipus d'associació que la Llei reconeix de manera particular, amb algunes indicacions complementàries respecte del règim general d'associacions i amb la possibilitat de rebre de l'Administració pública algunes facultats delegades. En tot cas, l'agrupació de professionals és sempre considerada com el resultat de l'exercici voluntari de la llibertat d'associació, no una imposició legal que significa, que pot significar una restricció a aquesta llibertat.

El Govern pensa que d'aquesta manera es dona satisfacció a la conveniència d'alguns col·lectius de comptar amb un espai de cohesió interna i d'expressió exterior sense que això –ho vull subratllar–, sense que això condueixi a la proliferació d'un gremialisme caducat, tancat en ell mateix, incompatible amb economies i societats obertes, com les que avui configuren l'espai continental i l'espai mundial.

Així doncs, la norma regula l'exercici de les professions i en preveu l'agrupació, però manté un tipus d'agrupació a la qual confereix un paper singular, que és el col·legi professional; una situació d'excepció perquè, limitant la llibertat d'associació per raons d'interès general, estableix la col·legiació obligatòria com a requisit per a l'exercici de determinades –només de determinades– activitats professionals.

Quin és el fonament d'aquesta col·legiació obligatòria? No és, com s'ha confós sovint, la defensa dels interessos professionals, que es pot fer perfectament i potser amb millor eficàcia a través d'un sindicat. Tampoc és de manera exclusiva la formació dels especialistes, que també es pot aconseguir en altres àmbits. El fonament d'aquesta llibertat, d'aquesta restricció a la llibertat d'associació és la delegació que els poders públics fan amb relació al control de la qualitat de la prestació de serveis d'un caràcter singular, d'un caràcter específic. La capacitat fiscalitzadora i sancionadora que exigeix aquest control és dipositada per delegació de l'Administració pública, i en primera instància, a la mateixa corporació, intentant d'assegurar en últim terme l'interès general.

Finalment, em vull referir a alguns punts de particular interès. Aquesta Llei, senyores diputades, senyors diputats, mira més cap al futur que no pas cap al passat. Té més en compte el que serà l'evolució previsible del món de les professions i el mercat o l'espai ampli en què hauran de prestar els seus serveis, tot i respectar el que ha estat el passat, quan aquestes professions eren molt poques, s'exercien –com encara es diu ara– de manera liberal o autònoma, sense vinculacions laborals, empresarials o funcionaries, i tenien el seu àmbit d'actuació molt vinculat a un determinat territori.

Avui, senyores i senyors diputats, aquesta no és la dinàmica dominant. Avui s'incrementen les especialitzacions formatives, però la seva utilitat social i la seva ocupabilitat –el que en diuen en altres idiomes *employability*– reclama figures més polivalents, més vinculades a la patent o al monopoli exclusiu d'una determinada titulació. I, alhora, la mobilitat territorial fa cada cop menys sostenibles algunes barreres que en alguns moments podien tenir la seva justificació per la dificultat de desplaçaments.

Aquesta Llei, per tant, combina el respecte ple a la llibertat d'exercici i associació dels professionals amb el grau necessari de regulació pública de la seva activitat, i per això limita la seva exigència d'associació obligatòria, derivada d'una aproximació excessivament intervencionista que paradoxalment, i en contra dels principis liberals que diuen defensar, sostenen alguns sectors.

Amb aquesta Llei posem també l'accent en la voluntarietat de les relacions entre les associacions i els col·legis catalans, i les associacions i els col·legis de fora de Catalunya. És una voluntarietat que no ignora la conveniència –gairebé podria dir «la necessitat»– que els nostres professionals tinguin la interacció més intensa possible amb els de la resta de l'Estat i amb els dels altres països; però cal que ho facin en peu d'igualtat, sense subordinació ni relació jeràrquica, que no correspon.

Tot i mirar cap al futur, la Llei no ignora la situació actual i és respectuosa amb situacions legals adquirides que no vol ni pretén alterar; però sí que pensa que la mateixa dinàmica de les coses portarà a modificar-les. No té, doncs, com afirmo, efectes retroactius, perquè aquests efectes retroactius seran probablement innecessaris. Serà la realitat econòmica, social i territorial la que farà evolucionar a fons l'exercici de les professions titulades, si volen seguir tenint vigència i legitimitat social.

Acabo, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. La nostra societat demanda cada cop més els serveis de professionals qualificats, amb garanties efectives per als usuaris d'aquests serveis. La Llei que sotmeto al Ple de la cambra vol contribuir a satisfer aquesta demanda. Compta amb l'aval favorable de les instàncies a les quals ha estat sotmesa; també amb les observacions que han estat recollides pel Govern en el període d'informació pública, o per la via d'esmenes en el moment parlamentari adequat. Tinc la convicció, senyores diputades i senyors diputats, que es tracta d'una norma que serà beneficiosa per als usuaris dels serveis professionals, que és el primer objectiu que ens preocupa, però també per a aquells qui els presten i, en últim terme, per a la societat catalana. I per això, senyores diputades i senyors diputats, demano el seu vot favorable a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Atès que aquest Projecte de Llei va iniciar la seva tramitació a l'empara de l'antic Reglament, i atès que el debat de totalitat no ha tingut lloc davant del Ple, els grups parlamentaris que varen presentar esmenes a la totalitat poden defensar-les ara, i, en el cas que siguin rebutjades, continuariem amb el debat del Dictamen de la Comissió. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el nostre Grup Parlamentari, com s'ha

dit, ha presentat, va presentar una esmena a la totalitat de retorn d'aquest Projecte de Llei; un projecte, des del nostre punt de vista, innecessari, un projecte intervencionista, profundament centralista i, si m'ho permeten, senyores i senyors diputats, honorable conseller, profundament sectari. (*Remor de veus.*) I no és només un projecte intervencionista, centralista i sectari, que també. És un Projecte, tal com ha assenyalat el Consell Consultiu, alguns dels preceptes del qual són clarament inconstitucionals. Es tracta, senyores i senyors diputats, d'un projecte dissenyat i elaborat per facilitar al Govern el control polític sobre els col·legis, i no pas per dotar-los de mecanismes més eficaços per als col·legiats i per als ciutadans als quals aquests col·legis serveixen.

Malgrat la lentitud de la tramitació d'aquest Projecte de Llei –recordin que va entrar..., el Govern va aprovar l'Avantprojecte el 31 de maig de l'any passat–, s'ha tramitat, honorable conseller, com si això fos un passeig militar. No hi ha hagut... (*veus de fons*), no, no, no hi ha hagut diàleg amb els col·legis professionals, no hi ha hagut diàleg amb les associacions, i tampoc hi ha hagut diàleg amb els grups que estem a l'oposició; no s'ha volgut arribar a cap acord important amb cap dels grups que estem a l'oposició.

Un projecte de Llei, honorable conseller, que fins i tot altres membres del seu propi Govern –i no dic d'altres partits que formen aquest tripartit, bipartit, no sé ben bé què–, membres del Partit Socialista..., la consellera de Sanitat ha dit que no estava d'acord amb determinats aspectes d'aquesta Llei, i vostè ho sap. Per tant, no és només l'oposició la que hi està en contra; també la senyora Geli –i poden anar a l'hemeroteca– està en contra d'alguns aspectes d'aquesta Llei.

Aquest Projecte de Llei el que fa, senyores i senyors diputats, és simplement crear problemes on no n'hi havia. Vostè, honorable conseller, el seu Govern i els tres grups que li han donat suport fins ara en aquest Projecte de Llei no creuen en els col·legis professionals, no creuen en la llibertat dels ciutadans de crear els col·legis que vulguin, de regular-se com vulguin i d'organitzar-se territorialment com vulguin; no hi creuen. Amb aquest Projecte de Llei es fomenta –i vostès el fomenten– l'enfrontament territorial entre col·legis. Deixa molts professionals sense la protecció jurídica que haurien de tenir, que tenien fins ara i que tindran els seus companys de professió d'altres comunitats autònomes d'Espanya.

Si aquest Projecte de Llei és aprovat, el Govern de la Generalitat tindrà les mans lliures per desmantellar el 70 per cent dels col·legis professionals existents a Catalunya, reconvertint-los en simples associacions professionals..., que per altra banda, honorable conseller, no vingui a explicar-los que tindran, gràcies a aquesta Llei, possibilitats de crear-se com a associacions. Ja existeix una llei d'associacions; per tant, no fem res, no inventem res. Per tant, siguem molt curosos amb el que diem, no?

Amb aquest Projecte de Llei també s'elimina l'obligatorietat de col·legiació dels professionals que treballen en l'àmbit de la sanitat i es provoca una claríssima discriminació, contrària a l'esperit, i a la lletra també, de l'article 14 de la Constitució. D'acord amb l'article 36

d'aquesta Constitució, el legislador té l'obligació de garantir que el funcionament dels col·legis professionals sigui democràtic. I, honorable conseller, és això només el que diu la Constitució, només això; és una cosa prou important, no?, però no demana als poders públics que vagin més enllà.

I, per tant, què és el que fem ara? Doncs, el que fan les esquerres sempre que poden i en tenen l'oportunitat, no?: regular de forma exhaustiva el sistema d'organització interna dels col·legis professionals, limitar els principis d'autonomia i d'independència de les corporacions professionals i asfixiar la capacitat dels professionals col·legiats d'autoregular-se per ells mateixos. Això és el que fa amb aquest Projecte de Llei el Govern de Catalunya. En definitiva, més poder públic i menys societat civil.

Qüestions com ara el règim disciplinari, o el sistema de funcionament intern dels col·legis, el règim d'incompatibilitats... Aquesta Llei, senyores i senyors diputats, ho regula tot, es fica en tot. Aquesta Llei el que permet, honorable conseller, és que la Generalitat de Catalunya fiqui el nas en tots els col·legis professionals. I, per tant, nosaltres no hi estem d'acord, no?

Miri, jo no acabo d'entendre, honorable conseller, qui és l'Administració per decidir el règim d'incompatibilitats d'una professió. Qui és l'Administració per imposar els criteris que han de determinar l'assegurança de responsabilitat professional de cada professió? Qui és l'Administració per decidir quan s'ha de reunir i quan no la junta d'un col·legi? Però on estem? Però quin país volen construir vostès? Però què estem fent? Escolti, qui s'han cregut que són vostès per limitar els mandats de la presidència dels col·legis i consells, quan ni tan sols vostès ho fan allà on ho poden fer sense necessitat de cap mena de llei? O sigui, com poden tenir la barra de justificar la limitació de mandat dels col·legis apellant a la democràcia, quan vostès s'aferren a la cadira i al cotxe oficial amb ungles i dents? Escolti, com permeten, com volen que els col·legis facin el que vostès no fan? Però on estem?

Miri, vostès, honorable conseller –li ho dic de debò–, no es refien de la societat organitzada. Vostès volen intervenir en els col·legis professionals fins a anul·lar la seva autonomia i la seva llibertat. En definitiva, vostès, honorable conseller, el que volen és nacionalitzar els col·legis professionals.

A més a més –li ho deia abans–, manca de diàleg, manca de confiança, menyspreu als professionals col·legiats i a les associacions de professionals. Fa pocs dies el Partit Socialista de Catalunya, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya s'oposaven a la compareixença dels col·legis professionals i altres associacions davant la Comissió de Justícia del Parlament per tal que poguessin donar el seu parer en seu parlamentària sobre aquest Projecte de Llei. On és el diàleg, honorable conseller? On és la participació ciutadana? Molts discursos, molt conseller de Participació, molta història, i a l'hora de la veritat què? Corró, que ningú vingui a explicar el que el preocupa, i anem fent via, que això s'ha d'aprovar al més aviat possible i com sigui, que és la consigna habitual del Partit Socialista.

Per què s'entesten a crear per decret els nous col·legis? Perquè volen tenir les mans lliures per fomentar la fusió o la dissolució dels col·legis i consells sense que el Parlament, i per tant la representació del poble de Catalunya, hi pugui dir la seva. (*Veus de fons.*) Honorable conseller, per què tenen por de la democràcia parlamentària? (*Pausa.*)

Senyor conseller, quan... Bé, suposo que tampoc li importa. No ha escoltat en absolut durant tot el tràmit les esmenes que ha presentat..., no ens escoltarà ara, no? I, per tant, miri, ja renuncio que m'escolti. Però, miri, jo li ho dic de debò: aquesta és una Llei innecessària, perjudicial per als catalans i per a la llibertat. Per això nosaltres direm «no», i després, en la defensa de les esmenes, ja anirem explicant, cadascuna de les nostres esmenes, a què respon, i com hem intentat des de l'oposició, humilment, redreçar aquest bunyol de llei, que espero i desitjo que ben aviat un nou govern pugui, doncs, derogar abans que acabi l'any. En qualsevol cas, sigui el govern que sigui, tindrà el nostre suport perquè això no entri en vigor i, en qualsevol cas, doncs, sigui redreçat de manera molt ràpida, no?

En qualsevol cas, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, acabo agraïnt a la societat civil catalana, als professionals col·legiats, i també a les associacions, que moltes d'elles avui ens acompanyen, el suport que ens han donat en tot aquest llarg tràmit, donant-nos facilitats i donant-nos també les seves opinions per tal que el nostre Grup Parlamentari pogués presentar les esmenes, que el que han fet simplement i purament és recollir les seves inquietuds, les seves necessitats i tractar, com poden comprovar –i ho lamento– sense gaire èxit, que el Govern fos mínimament sensible a les inquietuds i a les necessitats que tenen els mateixos col·legis i les associacions professionals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable diputada senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, ens trobem davant un projecte de Llei format per 74 articles i 12 disposicions. Va ser publicat com a avantprojecte de Llei per tal de procedir al tràmit d'audiència pública el mes de gener del 2005, i s'hi van presentar al·legacions fins al 17 de febrer.

Segons les informacions rebudes pel nostre Grup Parlamentari, es van rebre centenars d'al·legacions, procedents majoritàriament dels diferents col·legis professionals i de les associacions de professionals, els quals demanaven el retorn de l'Avantprojecte al Govern, començar de zero i, sobretot, escoltar-los, obrir un diàleg i un debat que fins aquell moment no s'havia tingut i que em consta que poc o gens s'ha tingut després.

S'ha gestat, honorable conseller, un projecte amb independència dels que havien de ser els principals destina-

taris i responsables de la seva aplicació; un projecte absolutament allunyat de la realitat del que és el món col·legial català. Denotava i continua denotant un desconeixement molt gran pels col·legis professionals. On és, honorable conseller, la transparència i la participació de què tant feien gala el Departament de Justícia i el Govern? Aquest és un projecte que afecta la identitat i l'autonomia dels col·legis professionals, i s'ha fet d'esquena a aquest món. En la fase d'audiència, es van acceptar algunes observacions, però malgrat les millores introduïdes i les que s'han introduït en la fase de Ponència, des de Convergència i Unió es considera que el Projecte no hauria d'anar endavant, per diferents motius, tots ells prou importants perquè el Govern el retiri. Ja no demano que torni a revisar-lo, perquè ja no tenen temps, els queden poc més de quatre mesos; de cop, ens hem quedat sense legislatura. Podrien retirar-lo i esperar millors temps. De fet, tot aprofitant el contingut del nou Reglament de la cambra, vam proposar des de Convergència i Unió, i també ho va fer el Partit Popular, que aquells col·legis professionals i aquelles associacions que ho tinguessin a bé, poguessin donar el seu parer sobre el Projecte, poguessin comparèixer davant la Comissió de Justícia. Però això no va ser possible, i l'excusa va ser que el nou Reglament afectava només els projectes de futur. La realitat és que el Govern i els partits que li donen suport, o bé que fins ara li donaven suport, no han tingut cap interès a escoltar-los, ni ara, ni abans; això sí, s'han omplert la boca de transparència i de participació. Vull aprofitar precisament aquest moment, des d'aquesta tribuna, per saludar els col·legis professionals convidats que són presents en aquest hemicicle. I també aquelles entitats i associacions de professionals que esperaven que aquest Projecte de Llei pogués ser una part del seu futur.

Són molts els col·legis que han vingut, conseller; no van poder venir a la Comissió de Justícia, però han vingut avui, aquí, a escoltar què és el que pensa fer el tripartit, avui bipartit, sobre el futur del seu col·legi professional. Ells ja saben que amb els nostres vots, aquesta Llei sortirà. Però jo els demano a vostès, avui, que la retirin, que facin un pensament, total els queden quatre mesos, i en quatre mesos no faran res. Jo ja els puc augurar que, en les properes eleccions, un altre govern serà el Govern de Catalunya. I aquest Govern, que serà Convergència i Unió, el primer que farà serà retirar i derogar aquest Projecte de Llei.

El mateix Consell de Treball, Econòmic i Social va suggerir, en el seu informe, la possibilitat de revisar de nou el Projecte i alenar el seu tràmit. Va demanar que es posposés el Projecte de Llei fins que es reguessin a nivell europeu les noves titulacions. Un altre aspecte que va criticar aquest organisme és el de la regulació de les associacions professionals.

Però repassem ara altres aspectes controvertits del Projecte de Llei que fan que el nostre Grup Parlamentari mantingui l'esmena a la totalitat i el retorn al Govern. En primer lloc, la creació, per Decret del Govern, dels nous col·legis professionals, article 35 del Projecte de Llei i la seva connexió amb l'article 52. Considerem –i així ho hem dit des del principi– que aquesta atribució al Govern no s'ajusta a la Constitució. Per això vam demanar dictamen al Consell Consultiu. I ara, el Con-

sell Consultiu dictamina, per unanimitat de tots els seus membres, que tenim raó, que aquest article, en connexió amb l'altre, és inconstitucional.

Però permeti'm que li recordi un altre informe, l'Informe emès pel Gabinet Jurídic Central de la Generalitat, que és l'òrgan assessor del Govern de la Generalitat, que, en fase d'Avantprojecte, en data 17 de juny del 2005, ja deia i ja preavisava d'aquesta inconstitucionalitat. Però vostès no van fer cas, vostès van tirar endavant. Què diu que ha dit el Dictamen del Consell Consultiu? Que aquesta exigència ve derivada del que estableix l'article 36 i 53 de la Constitució espanyola; es deriva l'existència d'una absoluta reserva de llei estatal o autonòmica pel que fa a la regulació de les peculiaritats pròpies del règim jurídic dels col·legis professionals i de les professions titulades. Què més diu el Dictamen? Doncs, critica la peculiar previsió que fa el Projecte, quant a la intervenció parlamentària, en el procés de creació d'un col·legi. Destaco dues coses: els dubtes que suscita aquesta fórmula, totalment nova en el nostre ordenament, i que, a parer del Consell Consultiu en ple, no s'acomoda al sistema de relacions entre Govern i Parlament establert per l'Estatut.

Substanciat el Dictamen del Consell Consultiu, les esmenes que s'han introduït pel Govern o pel tripartit, avui bipartit, no són, a parer del meu Grup, suficients. I a més, si la voluntat del Govern, explicitada pel propi Departament de Justícia, era limitar al màxim la creació de col·legis, quins impediments té el fet que la seva creació sigui per Llei?

Punt 2. L'establiment de la no-col·legiació obligatòria per a l'exercici de la professió per al personal del servei de les administracions públiques de Catalunya, article 36.2 del Projecte. Aquest és un aspecte discutit i controvertit, que afecta milers de professionals, que afecta també els ciutadans i ciutadanes receptores dels seus serveis, que ha funcionat satisfactòriament fins avui. No era necessari crear un problema allà on no existia, conseller. S'intenta solucionar el problema creat amb una disposició addicional que, a corre cuita, proposa el Departament de Salut, però no ha pogut fer gaire cosa més. És la disposició addicional quarta, que estableix una excepció per als professionals de la salut. Però resulta que no per a tots. Per què els farmacèutics no? Sí, els metges; sí, els odontòlegs; sí, els d'infermeria. Els farmacèutics, sembla que no; encara que ens sembla que, a la millor, podem arribar a algun acord abans d'acabar aquest debat. Aquesta és una mesura innecessària i inconvenient, no es registra cap clamor a favor d'aquesta excepció; al contrari, molts professionals es mostren satisfets de comptar amb col·legis professionals que vetllen pels seus interessos.

Punt 3. Fusions voluntàries de col·legis professionals. És cert que, de l'Avantprojecte al Projecte, hem millorat una mica, però continua sent un cert perill, si més no una incògnita per a molts col·legis, mantenir aquesta Disposició. No oblidem que, a Catalunya, dels cent quaranta-cinc col·legis professionals existents, uns noranta tenen àmbit territorial, tenen una llarga història i una presència molt important en el territori.

L'opció plantejada a l'Avantprojecte i al Projecte, d'apostar clarament pels col·legis únics i que aquesta

opció afectés els existents, ha estat, jo diria, esborrada. Però ha quedat un article, el 41, i una disposició addicional, la tercera, que millor fóra suprimir-la i acceptar el desconeixement manifest del Departament de Justícia sobre la realitat del món col·legial català. Aquesta Disposició i aquest article diu: «L'Administració de la Generalitat promourà la fusió voluntària.» Aquest és un perill.

Punt 4. Conversió de col·legis professionals en associacions professionals i regulació, com a novetat del Projecte, per a les associacions professionals substitutives de molts col·legis. S'ha dit que es volia ser més rigorós i que la fragmentació o minifundisme col·legial no era positiu. Són paraules del conseller de Justícia. Tots els col·legis creats en els darrers vint-i-cinc anys, ho van ser per Llei i aprovats per unanimitat d'aquest Parlament. S'han creat divuit nous col·legis, vuit dels quals els seus professionals no tenen titulació universitària. La solució, segons el Govern, és crear una doble via d'accés. I la solució proposada ha estat regular les associacions professionals per a aquests col·lectius que no tenen titulació superior, com si aquests darrers fossin de segona categoria o de segona classe; això és el que sembla. Aquest és també un aspecte del Projecte de Llei, controvertit i no volgut; és una altra amenaça a la voluntat de milers de professionals que han volgut, d'acord amb la Llei, constituir-se en col·legi professional per a la defensa dels seus interessos, per a la millora de la seva professió i per donar un millor servei als ciutadans. És la Disposició transitòria sisena. És una espasa sobre aquells col·lectius professionals que avui formen part d'un col·legi, d'acord amb la Llei, però que no disposen de titulació universitària. Parlo, per exemple, dels podòlegs, dels protèsics dentals, dels agents comercials, dels administradors de finques, dels API. La Disposició exactament diu: «L'Administració de la Generalitat pot obrir un procés de revisió de l'organització col·legial.» També és un fre a la voluntat de molts professionals a constituir un col·legi, ja que, a partir d'aquest Projecte, només ho podran fer aquells que disposin d'un títol universitari i reuneixin determinades condicions. Aquesta nova situació, la de les associacions, és especialment preocupant pel que fa a determinades professions de nova creació o aquelles vinculades amb una formació professional molt especialitzada. Estic parlant, per exemple, dels tècnics i mestres industrials, dels tècnics en prevenció i riscos laborals, dels higienistes dentals, professions avui en auge i que no tenen cabuda en aquest Projecte, si no és a través de les esmentades associacions professionals.

I em permeto recordar als diputats i diputades d'aquesta cambra un acord, un compromís no verbal, un compromís escrit, pres per tots els grups parlamentaris que formaven part de la Comissió de Justícia en la legislatura passada, referent a la creació del Col·legi Professional d'Higienistes Dentals. I resulta que aquest compromís, avui és paper mullat, no serveix de res. Abans eren una cosa, avui en són una altra. I per tant, els senyors professionals higienistes dentals hauran d'esperar el que he dit al principi de la meua intervenció, que acabi aquesta legislatura —que queda poc—, que hi hagin noves eleccions i que el nou Govern de Convergència i Unió derogui aquesta Llei i vostès puguin demanar la creació del seu col·legi.

Punt cinquè. Exigència d'un títol universitari per formar part d'un col·legi o per crear-ne un de nou. Està lligat a la creació del nou col·legi, amb l'exercici d'una professió titulada. Es barra el pas a col·lectius que desenvolupen també una funció d'especial rellevància social. És, d'alguna manera, lligat amb el punt anterior.

I punt final. Coarta la llibertat dels col·legis professionals, fomenta l'intervencionisme de l'Administració en perjudici de l'autonomia col·legial. De l'Avantprojecte al Projecte es van millorar alguns aspectes, però insuficients. En part, les esmenes que es van introduir abans de convertir-se en Projecte de Llei, vénen de les al·legacions dels col·legis en defensa de la seva autonomia. Així i tot, continua sent un projecte intervencionista, dit per la major part dels col·legis, pels que avui es representen aquí, en aquest hemicicle, i per tots els que ens han vingut a veure durant aquest any.

Per tot això, des de Convergència i Unió hem presentat l'esmena a la totalitat del Projecte. El Projecte, tal com està concebut, allunya el col·legi dels seus professionals i dels ciutadans, és un greuge a la identitat col·legial i al paper que com a corporacions de dret públic realitzen. Promou la creació de col·legis únics que abastin tot Catalunya, és la concepció centralista del govern tripartit: el territori, més enllà de la gran ciutat, no els mereix cap atenció. Potser és l'hora de demanar a Esquerra Republicana la seva abstenció. Simplement amb la seva abstenció a la nostra esmena a la totalitat, acabariem amb aquest problema. Els ben asseguro que és un problema greu aquest Projecte de Llei, si esdevé Llei, per als col·legis professionals. Torno a demanar a Esquerra Republicana que no cal que votin que sí, que s'abstinguin; amb això ens en sortirem i ja no caldria ni discutir ni debatre les esmenes a l'articulat.

La legislatura s'acaba, queden tres plens, queden quatre mesos. Senyors del Govern, honorable conseller, faci un pensament, potser l'últim positiu que pot fer vostè com a conseller de Justícia: retiri el Projecte; els donarem suport. Aquesta vegada li asseguro que Convergència i Unió li donarà suport. Però, si finalment s'aprova, els puc tornar a dir que tindrà una vida de molt curta durada, perquè des del nou govern, on tornarà Convergència i Unió, impulsarem la seva derogació; els ho puc assegurar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora De Gispert. Per fixar la seva posició els grups, ara tenen la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Àngels Gassó.

La Sra. Gassó i Closa

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, representants de col·legis professionals que en aquest moment, doncs... Ja els saludaré després, també, personalment. Voldria també, des d'aquesta tribuna, saludar la presència del senyor Xavier Muñoz i del seu equip, i també de les persones que l'acompanyen i que han col·laborat en aquest Projecte. Voldria també, en aquest moment, per si me n'oblido,

agrair a la senyora Laia Bonet, al senyor Pere Almeda, al diputat senyor Masllorens i al senyor Isidor Garcia, el bon assessorament i ajuda que han donat a aquesta diputada.

Primer, doncs, diré el marc normatiu actual de la Llei de col·legis professionals, que, d'acord amb el que estableix l'article 9.23, de l'Estatut d'autonomia, la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en matèria de col·legis professionals i l'exercici de les professions titulades, sens perjudici del que disposen els articles 36 i 139 de la Constitució.

I, amb relació a aquesta competència, l'actuació normativa més important que ha adoptat la Generalitat va ser l'aprovació de la Llei 13 de 1982, del 17 de desembre, de col·legis professionals.

Aquesta legislació té, ja, una antiguitat notable, la qual cosa en fa necessària l'actualització per tal que pugui donar resposta a l'evolució i a les necessitats de la realitat social i professional dels nostres dies.

D'altra banda, cada cop s'ha fet més palesa la conveniència que Catalunya també disposi d'un marc regulador propi en matèria de professions titulades que completi la regulació del sector relatiu a l'exercici professional titulat, juntament amb el règim específic de les professions que queden integrades en les organitzacions col·legials.

En l'exercici de les competències de l'article 9.23, de l'Estatut actualment vigent, la Generalitat ha disposat d'un marge d'opció legislativa especialment rellevant que deriva dels factors següents: en primer lloc, del caràcter exclusiu de la competència, la qual cosa comporta la disponibilitat de la potestat legislativa en la matèria; en segon lloc, dels límits de caràcter puntual que estableix el mateix article 9.23 de l'Estatut quan es remet als articles 36 i 139 de la Constitució.

En el primer cas, es tracta de recordar les exigències constitucionals de la reserva de llei i de democràcia interna dels col·legis. En el segon, el principi general d'igualtat de drets i deures i de llibertat de circulació de les persones dins del territori de l'Estat.

Cal precisar, respecte d'aquest darrer límit, que el principi d'igualtat de drets i deures i de llibertat de circulació s'han de contextualitzar sempre dins del marc de l'exercici de les competències exclusives de la Generalitat, que implica la capacitat de definir posicions jurídiques pròpies i específiques dels ciutadans de Catalunya, tal com es desprèn de la interpretació flexible que el Tribunal Constitucional ha fet de l'esmentat article 139 de la Constitució. Aquests no són els únics límits de l'exercici competencial als quals resta subjecte la competència de la Generalitat reconeguda en l'article 9.23 de l'Estatut.

La naturalesa de les corporacions de dret públic que tenen els col·legis professionals fa que, en aquest cas concret, entri en joc la competència estatal de l'article 149.1.18 de la Constitució relativa a les bases de règim jurídic de les administracions públiques.

Aquesta circumstància va obligar a tenir present en el moment de l'elaboració del text de la Llei la legislació estatal en matèria de col·legis professionals, als efectes de respectar els aspectes que havien ser considerats

bàsics. La legislació estatal sobre col·legis professionals és preconstitucional, per la qual cosa l'escenari que presenta la normativa estatal admet un marge d'interpretació flexible de la mesura de les bases formals en matèria de col·legis, que són relativament escasses, essencialment les de la Llei 7, del 1997, de mesures liberalitzadores en matèria de sòl i de col·legis professionals. El nou Estatut d'autonomia, en l'article 125, també estableix la competència exclusiva en matèria de col·legis professionals amb respecte al que disposen els articles 36 i 139 de la Constitució. Per això, l'oportunitat d'aquest Projecte de llei. Perquè l'excessiva proliferació d'organitzacions col·legials produïda en els darrers anys, sense l'exigència d'uns requisits mínims homogenis; la necessitat de la regulació de les professions titulades, atès l'impacte social i econòmic que tenen; l'existència d'un dret comunitari europeu que afecta cada cop més les condicions i el marc territorial de l'exercici de professions titulades, i la conveniència d'establir un marc regulador que articuli els principis comuns pels quals s'ha de regir l'exercici de les professions titulades de Catalunya.

Aquesta finalitat que persegueix el projecte normatiu es fa palesa en la definició de la professió titulada, circumscrita a la possessió d'un títol acadèmic universitari, al règim d'exercici de les professions, col·legial o no col·legial, en l'accés a l'exercici mitjançant el compliment dels requisits legals establerts en el cas per a la professió de què es tracti, els requisits generals de l'exercici, els drets i els deures generals que els professionals han de complir i l'establiment d'un règim disciplinari; la conveniència d'introduir dins del sistema d'exercici professional titulat altres fórmules, doncs, més flexibles de la seva organització.

Per això, jo vull dir, senyores i senyors diputats, que és una llei ambiciosa; que dona resposta i regularitza les professions titulades i els col·legis professionals; que és moderna; que s'adequa al dret comunitari europeu, i estic convençuda de la seva bondat en el fet de racionalitzar i regular la creació de nous col·legis, i dona solució a professions que no reuneixen les condicions necessàries per agrupar-se amb el reconeixement de les associacions professionals.

Però, la meva perplexitat davant de l'esmena a la totalitat, sobretot per part del Grup de Convergència i Unió, perquè jo em pregunto: quin era el seu model? Perquè..., ja que havien elaborat un projecte de llei sobre col·legis professionals i que, per pressió de certs interessos sectorials, mai es van atrevir a presentar-lo en aquest Parlament. I amb vint-i-tres anys de govern no van ser valents i no van resoldre un tema tan important per al país com racionalitzar el mapa de professions i col·legis professionals. I, ara, el Govern ha tingut la valentia d'elaborar i presentar aquesta Llei. (*Veus de fons.*) I ara, els grups de l'oposició diuen que no, sense ànim constructiu i amb informacions esbiaixades, que han volgut posar en contra sectors professionals d'aquesta Llei, al·legant la manca de diàleg amb els col·legis professionals, quan saben que, des del Departament i des de la Direcció General es va presentar aquest Projecte de llei a tots els col·legis, el 13 de gener, al Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada, i es va publicar al DOGC el 30 de desembre del 2004, i es va fer, doncs, l'exposició pública de l'Avantprojecte.

De les 108 alegacions rebudes, es van incorporar al text les que no desfiguraven l'esperit d'aquesta Llei. Es va parlar, durant i després, amb representants de col·legis i associacions que ho van demanar. La majoria dels col·legis han expressat la satisfacció i la conformitat per aquest nou marc. I, també, els grups parlamentaris del Govern vam entrevistar-nos amb totes les associacions i professions que ens ho van demanar i que nosaltres vam transmetre al Departament.

I ara ens volen fer creure que ha estat una llei elaborada d'amagat i sense informació. Quan jo recordo..., i permetin-me que digui un motiu personal, quan jo recordo una llei d'un col·legi que varen presentar en l'anterior legislatura..., no van respectar ni el que marcava la creació de col·legi. M'estimo més, doncs, no..., bé, dir-los tot el que vam passar per una llei que es va aprovar sense fer Ponència i presentar-la al Ple sense haver fet aquesta Ponència, com era preceptiu. (*Veus de fons.*) És veritat.

I, a més a més, jo també voldria dir que en els últims moments de la intervenció de la senyora De Gispert ha dit, i això també és personal, que..., bé, es tancava la possibilitat de fer nous col·legis professionals a persones amb una titulació determinada. Jo n'estic molt contenta, i potser això no serà gens popular per part d'algun sector, però jo sí que sé que hi ha molta gent jove que surt moltes vegades, suposo que ben preparada, de la formació professional, de la formació artística o de la formació que ha rebut, com pot ser una diplomatura universitària, que no es poden posar a exercir perquè els tapa un col·legi professional que els ofega i que en aquell moment, sense els recursos necessaris, quan comencen la nova professió, els tanca les portes.

Per tant, per tot això, jo penso que el nostre Grup no donarà suport i votarà en contra d'aquestes dues mocions.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Gassó. Recordo a les persones que ens acompanyen del públic que s'abstinguin de fer comentaris o gestos que entorpeixin o intervinguin en el debat atès que no ho poden fer.

En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Elisenda Albertí.

La Sra. Albertí i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller..., representants dels col·legis professionals i associacions, els volem donar la benvinguda en nom del meu Grup Parlamentari.

En la nostra societat i en la de molts països del nostre entorn, les professions i l'exercici d'aquestes juguen un paper important com a motor del creixement econòmic i social d'un país. Per això és tan important disposar d'una normativa que s'adeqüi i s'adapti a les necessitats i a l'entorn social de les diferents professions titulades.

D'acord amb el que estableix l'article 9.23, de l'Estatut d'autonomia, la Generalitat de Catalunya té compe-

tència exclusiva en matèria de col·legis professionals i exercici de les professions titulades, sens perjudici, com ja s'ha dit, del que disposen els articles 36 i 139 de la Constitució. Així es va elaborar i aprovar la Llei 13/1982, de 17 de desembre, de col·legis professionals. Aquesta és encara la Llei vigent, va ser aprovada fa gairebé vint-i-quatre anys, i, per tant, és evident que és necessària la seva actualització per tal de donar resposta a les necessitats d'ara, d'ara mateix i també mirant cap al futur, i per donar resposta a les necessitats professionals dels nostres dies.

La Llei que avui pretenem aprovar té per objecte adequar la normativa sobre col·legis professionals i l'exercici de professions titulades al dret comunitari, així com establir un marc regulador general que articuli els principis comuns pels quals s'ha de regir l'exercici de les professions titulades a Catalunya.

Durant l'elaboració de l'Avantprojecte de llei es va consultar el parer dels i de les representants dels col·legis professionals, per molt que es digui que no.

El text de l'Avantprojecte de llei d'exercici de professions titulades i de col·legis professionals es va presentar formalment als representants dels col·legis el 13 de gener de 2005. El text va ser sotmès a informació pública. Es van rebre més de cent alegacions. Esquerra Republicana de Catalunya, a l'igual que els altres partits, així ho suposo, han mantingut entrevistes, com a mínim, amb tots els representants dels col·legis que ho van sol·licitar. Nosaltres en tot moment vam informar de si les alegacions que ens presentaven els col·legis podien tirar endavant o no. També vam informar, en tot moment, de si les alegacions eren acceptades o no; mai vam dir que «sí» per un «no». En tot moment vam dir si creïem que era possible que allò tirés endavant o que no hi tirés. No tothom ha fet el mateix.

Finalment, i després d'un procés llarg d'anàlisi de les alegacions presentades, es van modificar un total de quaranta-nou articles del text i l'exposició de motius. En el tràmit parlamentari s'han presentat 169 esmenes, s'han acceptat 36 esmenes, se n'han transaccionat 13 i se n'han rebutjat 120.

També hi ha hagut Dictamen del Consell Consultiu. El Departament de Justícia va considerar que en el tràmit parlamentari, que era procedent, es podia esmenar el defecte que el Dictamen registrà, i així s'ha fet. S'han presentat esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu –5 pel Partit Popular, 4 per Convergència i Unió i 1 dels grups parlamentaris del PSC, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya– sobre una nova redacció de l'article 35, que esmena la insuficiència detectada pel Dictamen del Consell Consultiu.

Per tant, creiem que aquesta nova Llei ha de servir per paliar els efectes d'una excessiva proliferació d'organitzacions col·legials i per homogeneïtzar criteris i requisits, cosa que fins ara no s'ha fet a l'hora d'establir el règim d'exercici de professions titulades. Tot això pensant en els interessos dels professionals i en els de la ciutadania com a destinatària final de l'activitat professional.

Creiem, doncs, que la Llei d'exercici de les professions titulades i dels col·legis professionals entre altres millo-

res contempla solucions a problemes que en la Llei del 1982 ni tan sols estaven plantejats. Per tant, el meu Grup votarem «no» a l'esmena de la totalitat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Albertí. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, la discussió entorn del contingut d'aquesta Llei jo penso que realment és essencialment oportuna, perquè és un moment que hi ha molta gent que pot tenir dubtes sobre si hi ha diferències, o no, entre que aquest país sigui governat pensant a reformar o transformar les coses, o, al contrari, buscant mantenir al màxim possible el sistema sense reformar-lo o transformar-lo, com deia. És a dir, hi ha diferències entre ideologies? En aquest tema, els partits de l'oposició qüestionen de forma coincident un projecte de llei que pretén regular l'exercici de les professions titulades a Catalunya i, també, els col·legis professionals. Aquest «també» té significat, perquè, des d'aquest Projecte de llei, l'únic que sembla que ha interessat els grups de l'oposició és com es regulen o desregulen els col·legis; la resta ha estat per ells totalment secundari. En contraposició, nosaltres hem considerat que una llei avui no pot obviar que la ciutadania –ningú no ha parlat de la ciutadania fins ara– ha de tenir dret a exigir responsabilitats i una feina adequada als professionals, no només als que estan col·legiats, i a través del seu col·legi, sinó a tots els exercents de professions titulades. I la competència que tenim estatutària també abasta tot això. I amb la idea de posar els col·legis en el seu just lloc, hem pensat que calia regular també la possibilitat que els professionals senzillament s'associessin, no només poguessin col·legiar-se, perquè el col·legi té aquest plus d'importància, al qual després em referiré.

Cap d'aquestes percepcions és compartida pels grups de l'oposició, i plantejem-nos per què? Doncs perquè partim de concepcions molt i molt diferenciades, certament, i això és el que objectivament ha provocat que a grans acords no haguem pogut arribar al llarg del debat.

Quin és el model defensat per PP i Convergència i Unió fins ara? –ho plantejava la companya diputada fa un moment. Doncs el nou model; és el que ha imperat fins ara a Catalunya, un nou model on els col·legis han proliferat de forma totalment desendreçada sense que ningú entengués sota quins criteris s'aprova o no la creació d'un col·legi professional. Depenia clarament de la capacitat d'influència de cada agrupació de professionals. Cap marc regulador que intentés posar ordre i reflectir un criteri, equivocant o no, però un criteri mínimament homogeni. Això ha generat una proliferació clara de col·legis –en aquests moments a Catalunya tenim, ni més ni menys que 126 col·legis, a banda dels consells de col·legis.

I com han funcionat molts col·legis en la pràctica? Doncs, per desgràcia, com a plataformes perquè deter-

minades persones entressin a formar part de cercles d'influència social, més que complir la funció de control i de vetllar per un bon exercici professional. Les proves són nombroses. No vull generalitzar. És cert que no s'ha de generalitzar, però tampoc podem obviar o desconèixer la realitat quotidiana que viuen molts i molts col·legiats, descontents amb els seus col·legis i sense vies per corregir aquesta situació, i la realitat que viuen molts i molts ciutadans, que quan acudeixen a un col·legi per qüestionar la feina d'un col·legiat no troben en absolut un servei sinó una barrera. Aquesta realitat també existeix en aquest país, i aquesta realitat també ha d'estar present en aquest Parlament, i nosaltres, com a mínim, volem donar veu a aquesta realitat.

Què més ha vingut passant amb els col·legis? Doncs que s'ha estimulat una certa tendència al corporativisme, que comporta que fins i tot avui molts col·lectius professionals, clarament dependents d'altres professions, d'altres professionals, que el normal és que plantejessin defensar els seus legítims interessos a través de la sindicació per altres vies, el que demanen és constituir un col·legi. Sembla que existeix la idea, tots plegats hem permès que es creés aquesta idea, que es tindrà més poder amb l'emparament d'un col·legi que de qualsevol altra forma. I segurament és així i segurament així s'ha fomentat.

Tot plegat, doncs, provoca un sistema on es presta molta atenció a les funcions privades dels col·legis, que les tenen i que són legítimes, però en detriment de l'atenció als aspectes més socials i globals d'una professió. Això és així, això són fets, i poden estimular-se o no des de la regulació legal. I aquí estem, amb la mirada conservadora això s'estimula, això ja va bé, eh? Ja ho deia el senyor Sirera: «Que facin el que vulguin, com vulguin i quan vulguin.» Però hi ha un altre punt de vista, que és el defensat amb contundència en aquest Projecte de llei. Aquest punt de vista parteix de què hem de tenir en compte, no podem obviar quin és el sentit més profund de l'existència dels col·legis i el perquè de la seva legitimitat. I quan les coses es miren a partir d'aquesta concepció, s'arriba a la conclusió que el criteri més raonable a l'hora de pensar en aquestes organitzacions, que són els col·legis, és el restrictiu. Així de clar, molt al contrari del que s'ha fet tradicionalment.

Restrictiu, per què? Doncs el nostre Grup té clar que qualsevol regulació legal dels col·legis ha de tenir com a objectiu essencial que una determinada activitat s'adeqüi als interessos dels ciutadans i no a la satisfacció d'interessos legítims però estrictament privats.

El fet que tradicionalment el principal objectiu d'un col·legi professional hagi estat l'interès professional dels seus integrants no pot justificar que una institució definida com a corporació de dret públic –això vostès ho obvien– no tingui com a finalitat definitiva el profit per a tota la societat. I és que no podem oblidar –això em sembla essencial– aquest caràcter de corporacions de dret públic que se'ls atorga, en la legislació, als col·legis professionals. No són simples associacions –que, evidentment, si fossin així, podrien fer el que vulguin, quan vulguin i com vulguin–, sinó que la Llei els atorga aquest caràcter molt més qualificat –corporacions de

dret públic—, que considera que els col·legis són una mena de braç executor de funcions públiques, també, senyors —de funcions públiques. I això s'obvia. Els col·legis tenen també funcions públiques i de vegades dubto que..., jo pensava que fins i tot alguns càrrecs d'algunes d'aquestes organitzacions això ho desconeixien. Avui confirmo que també hi ha representants del poble, diputats que ho desconeixen, o que ho obvien interessadament en qualsevol cas.

Per tant, a partir d'aquí, recordant això, anant a buscar quin és el sentit que en la nostra legislació algun dia algú plantejés que hi havia d'haver corporacions de dret públic, quin sentit tenen avui els col·legis? Per nosaltres, creiem que l'únic que justifica la creació d'un col·legi professional avui és que, amb aquest instrument es permeti aconseguir fins públics rellevants. Perquè sigui legítima la decisió de crear un col·legi cal garantir que aquest desenvolupa, i de forma efectiva, les funcions de tutela dels destinataris dels serveis prestats pels professionals en qüestió. Són aquests els destinataris de la regulació, els ciutadans que tenen dret a confiar que l'exercici d'una determinada professió s'exerceix en condicions. Els col·legis tenen sentit per garantir que aquest exercici professional s'adequa a la normativa aplicable, que es compleixen les regles dels criteris de deontologia i les bones pràctiques, que es respecten els drets i els interessos dels destinataris de l'actuació professional, que són la ciutadania. A més, s'ha d'exigir que hi hagi una relació singular entre aquesta professió, que es pretén col·legiar, i determinats drets, valors, constitucionalment garantits. Això ha de quedar garantit. Però, hi insisteixo, és un criteri restrictiu, en tot cas, per pura lògica.

Perquè tinguem present que, a més —un altre aspecte que s'obvia en el debat, amb la col·legiació estem limitant drets fonamentals. És així, la col·legiació significa una restricció al dret d'associació i lliure exercici professional —en aquest cas en la seva vessant negativa: dret a no associar-se—, i com a tal, hem de plantejar-nos molt seriosament quan restringim aquest dret. I això s'ha de donar en els mínims casos possible, i quan es doni ha d'estar justificat per potenciar altres principis més..., d'un valor superior, i fer-ho en termes de proporcionalitat, i assegurant que no hi ha altres vies alternatives per aconseguir les mateixes finalitats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En definitiva, l'aposta és aquesta: posar ordre, fixar criteris, evitar la dispersió, incidir especialment en la idea que els col·legis són corporacions de dret públic i, per tant, han d'estar mínimament controlats, perquè exerceixen funcions públiques i s'ha de donar resposta a això davant de la ciutadania. A més a més, ha de garantir-se el seu funcionament democràtic. Tot plegat, per tant, això hauria de conduir a un reforç dels col·legis que treballen bé i a un desprestigi dels que són utilitzats com a mera plataforma d'interessos més privats que públics, més individuals que col·lectius.

Esperem que així sigui, i per això rebutgem, evidentment, les esmenes a la totalitat que s'han presentat. La resta d'esmenes les discutirem en el següent torn d'intervenció.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, cridarem a votació per les esmenes a la totalitat.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, a efectes de clarificar els termes de la votació, els recordo que aquest Projecte de Llei ha estat tramitat a cavall de dos reglaments, per tant el que farem ara serà estrictament votar les esmenes a la totalitat, les de retorn, tant del Grup Parlamentari del Partit Popular com de Convergència i Unió, i després continuarà la tramitació de la Llei amb el relator, amb tota la tramitació normal i corrent, per tant la votació la farem al final de la tramitació, eh? Per tant, ara, estrictament, només votem les esmenes a la totalitat dels grups parlamentaris del Partit Popular de Catalunya i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. *(Veus de fons.)* La Llei anterior la votarem quan s'acabi el debat del punt número 2. Queden clars els termes de la votació?

Doncs comença la votació.

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 56 vots a favor i 70 vots en contra.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, la il·lustre diputada senyora Àngela Gassó va ser designada relatora i pot presentar els treballs de la Comissió. Té la paraula.

(Pausa.)

Senyora diputada, pot començar. *(Remor de veus.)* Senyors diputats, senyores diputades... *(Pausa.)* Senyores diputades, senyors diputats... *(Pausa.)*

Senyora diputada...

La Sra. Gassó i Closa

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara faré el relat de com es va desenvolupar la Ponència d'aquesta Llei.

La seqüència va ser, doncs, de la següent manera... Però primer voldria dir que el nostre lletrat va ser el senyor Francesc Pau, a qui vull agrair els consells i la paciència; també a la senyora gestora, que és la senyora Elena Mora.

Els ponents d'aquesta Llei han estat l'honorable diputada senyora Núria de Gispert, per Convergència i Unió; per Esquerra Republicana, la diputada senyora Elisenda Albertí; pel Grup del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera; per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la senyora Dolors Clavell, i pel Partit Socialista, doncs jo mateixa.

La Ponència es va reunir en quatre ocasions: el 16 de novembre, a les onze del matí; el 12 de desembre, a la una del migdia; el 17 de gener, a la una del migdia i el 31 de gener, a la una del migdia.

Es van presentar 169 esmenes, de les quals 105 són de Convergència i Unió, 63 del Partit Popular de Catalunya, i una d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. S'han acceptat un total de quaranta esmenes, que són vint-i-cinc de Convergència i Unió i quinze del Partit Popular de Catalunya; se n'han transaccionat deu, nou de Convergència i Unió i una pel Partit Popular de Catalunya.

Vejam, dintre de la discrepància, però amb cordialitat, va transcórrer aquesta Ponència. La discrepància va ser amb el diputat del Partit Popular de Catalunya i amb la senyora De Gispert, perquè tenim models distints o diferents del que ens proposem amb aquesta Llei. I també vull agrair l'interès i treball de les senyores diputades, de la senyora Elisenda Albertí, de la senyora Dolors Clavell, perquè van treballar molt perquè aquesta Llei tirés endavant.

El text; la relació de com es va fer. El text es va sotmetre a informació pública i es van rebre, com ja s'ha dit també, 108 allegacions. Fruit de l'anàlisi del contingut de les allegacions presentades i de les entrevistes mantingudes amb tots els representants dels col·legis que ho van sol·licitar, es van modificar un total de quaranta-nou articles de text i l'exposició de motius.

Després, durant la tramitació parlamentària, la Mesa del Parlament de Catalunya en la sessió del dia 21 de febrer del 2006, a instància de més d'una desena part..., per part dels diputats al Parlament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, va acordar de sol·licitar dictamen al Consell Consultiu sobre el Projecte de Llei d'exercici de professions titulades i de col·legis, amb relació principalment a la fórmula emprada pel Projecte de Llei per a la creació de col·legis professionals que s'aparta del règim clàssic de la creació per llei singular i que s'articula mitjançant la intervenció del Govern a partir del marc regulador general que estableix el mateix Projecte de Llei quant als requisits i les condicions necessàries perquè es pugui crear un col·legi.

A l'informe, amb data del 21 de març del 2006, sobre els articles 2, 5, 6, 35, 36, 50, 51, 52 i 54, disposicions addicionals tercera i quarta, i disposició transitòria sisena del Projecte de Llei d'exercici de professions titulades i col·legis professionals, el Consell Consultiu va estimar que no hi havia motiu d'inconstitucionalitat en els articles esmentats, respecte dels quals el Grup sol·licitant del Dictamen havia expressat dubtes o objeccions.

El Dictamen del Consell Consultiu, per tant, no es pronuncia en contra de la fórmula de delegació al Govern i de l'aprovació per decret de la creació dels col·legis. Per tant, el Departament de Justícia considera que el Dictamen deixa clar que no és exigible una llei singular de creació i en aquesta matèria no hi ha reserva absoluta de llei. Segons el Dictamen, el legislador pot remetre l'acta formal de creació dels diferents col·legis a un decret del Govern amb la condició que la llei estableixi de manera clara i precisa els criteris objectius per a crear el col·legi. També és important destacar que el Consell valora positivament en el Dictamen els beneficis que produiria aquesta fórmula.

El Consell dictamina, per tant, la inconstitucionalitat del precepte quant a la insuficiència dels paràmetres que utilitza l'article 35 en el moment d'establir-ne la determinació i precisió.

El Departament de Justícia va considerar que en el tràmit parlamentari que era procedent es podia esmenar el defecte del Dictamen..., registre, i es va fer, i amb posterioritat s'han presentat les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu següents: cinc pel Grup del Partit Popular de Catalunya, sobre la defini-

ció de professió titulada, sobre la fórmula de creació de col·legis professionals; quatre pel Grup de Convergència i Unió, sobre la definició de professió titulada i sobre la fórmula de creació dels col·legis professionals, i una pels grups parlamentaris del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, sobre una nova redacció que s'ha fet de l'article 35, que esmena la insuficiència detectada en el Dictamen del Consell Consultiu.

Fins aquí, doncs, el relat de com es va portar la Ponència i les accions que s'han fet subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. D'acord amb l'article 112.3 tots els grups parlamentaris disposen d'un torn de quinze minuts per explicar llur posició sobre el conjunt del Dictamen de la Comissió, els qui hagin reservat esmenes per defensar-les globalment i els que no per posicionar-se respecte a aquestes.

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes..., de les reservades al Dictamen de la Llei i també al Dictamen del Consell Consultiu, i posicionar-se pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va presentar cent tres esmenes i una a la totalitat; l'esmena a la totalitat ja ha estat substanciada i malauradament no se'ns ha acceptat. De les cent tres esmenes se'ns en van acceptar unes vint-i-quatre o vint-i-cinc, i deu es van transaccionar.

La veritat és que les esmenes acceptades eren esmenes de poc valor o de poca importància, perquè tal com he explicat en el debat de l'esmena a la totalitat els punts importants que reformen o transformen aquest Projecte de llei, aquesta Llei de col·legis professionals, realment no s'han tocat.

Comentaré quatre tipus d'esmenes: les relacionades, principalment, amb l'autonomia col·legial i el principi d'autoorganització dels col·legis professionals que xoca espectacularment amb el text del Projecte ja que és excessivament intervencionista; una segona part de les esmenes és referent a la regulació de les associacions professionals com a entrada de segona categoria per a molts col·lectius de professionals; tercer, els requisits de creació dels nous col·legis professionals i el Dictamen del Consell Consultiu, i quart, el procés de revisió de l'organització col·legial i la fusió voluntària.

Les relacionades amb l'autonomia col·legial, que xiquen frontalment amb un projecte excessivament intervencionista..., és perquè el Projecte, tal com ja hem dit, i ho repeteixo, fa una regulació exhaustiva del sistema d'organització interna dels col·legis professionals. És ben cert que l'avantprojecte era molt pitjor, infinita-

ment pitjor, i que van ser introduïdes algunes esmenes proposades pel mateix gabinet jurídic central –no aquella de la inconstitucionalitat; aquella la van considerar poc important, i després ho han hagut d'admetre pel Dictamen del Consell Consultiu–, i altres presentades pels mateixos col·legis professionals en la fase d'audiència, però a ulls del nostre Grup no han estat suficients.

En la fase de ponència s'han acceptat esmenes en aquest sentit. Però des del punt de vista dels col·legis professionals i des del punt de vista d'aquest Grup continua essent un projecte intervencionista i que no respecta l'autonomia col·legial. Per això mantenim les esmenes que es refereixen a aquest punt.

Aquest projecte coarta la llibertat dels col·legis professionals i estableix l'intervencionisme exagerat –l'intervencionisme exagerat– de l'Administració en perjudici de l'autonomia col·legial; o bé, si, per exemple, ens fixem en el règim disciplinari, veurem que ens trobem davant d'una regulació que petrifica l'àmbit competencial dels col·legis en aquesta matèria i que no reconeix una potestat normativa pel que fa a l'establiment d'infraccions i sancions; regula excessivament la vida interna dels col·legis, les seves assemblees, els seus mandats.

Realment, és un projecte, aquest, que desconeix absolutament la vida col·legial, no en té ni idea, demostra ignorància, no valentia, senyora Gassó, demostra ignorància. I a més a més, permeti'm, si aquesta Llei tingués vida per a un any i mig encara, però és que és una llei que tindrà una vida, com li he dit, de curta durada; més valia retirar-la –més valia retirar-la.

Segon punt, la regulació en el projecte de les associacions professionals. Com he dit en la defensa de l'esmena a la totalitat, aquest és un aspecte controvertit i discutit, no volgut per totes aquelles entitats o associacions de professionals que fins avui tenien pendent la tramitació i la creació d'un col·legi, i que quan vegin que el Projecte esdevé llei s'hauran acabat, de moment, les seves expectatives. Aquest Projecte és un fre a la voluntat de molts professionals de constituir un col·legi professional, ja que a partir de l'aprovació d'aquest Projecte de llei només ho podran fer aquells que tenen titulació universitària i reuneixin determinades condicions.

Ens trobem davant un projecte de llei molt restrictiu pel que fa a la creació de nous col·legis i als requisits necessaris per a la seva creació; per tant, aquesta nova situació és especialment preocupant pel que fa a determinades professions de nova creació o a aquelles vinculades amb una formació professional molt especialitzada. Estic parlant dels tècnics i mestres industrials, dels tècnics en prevenció i riscos laborals o dels higienistes dentals. Ja ho he dit abans, però ho vull repetir: si aquesta Llei va endavant ho tindran ben difícil.

Què ha passat? Torno a repetir el que va passar amb els higienistes dentals: doncs que el tripartit no compleix la seva paraula ni tampoc compleix el seu compromís escrit. Els higienistes dentals, els tècnics en prevenció de riscos, els mestres industrials només podran optar per ser una associació professional.

El procés de revisió de l'organització col·legial i la fusió voluntària és un altre punt en el qual nosaltres hem

presentat esmenes. Estem parlant de la disposició transitòria sisena i de l'article 41 del Projecte, i de la disposició addicional tercera. Tots tres reflecteixen una voluntat clara: és una amenaça a milers de professionals que han volgut, d'acord amb la Llei, constituir-se en col·legi professional per a la defensa dels seus interessos; és una espasa sobre aquells col·lectius professionals que avui formen part d'una corporació de dret públic però que no disposen de titulació universitària, encara que siguin un col·legi centenari, com els agents comercials; és igual. Els agents comercials, els delineants o els col·legis de podòlegs, de pròtesis dentals..., tots tenen l'espasa de Dàmocles damunt.

Per tot això mantenim les nostres esmenes de supressió. I si no hi hagués cap voluntat de fusió, supressió o quelcom semblant, acceptin aquestes esmenes; tranquil·litzen més d'un col·lectiu professional, no costa res. Els ho torno a repetir, conseller, els queda molt poc temps. Per tant, potser seria bo que quedessin bé amb alguns col·lectius de professionals.

Els requisits de creació dels nous col·legis professionals i el Dictamen del Consell Consultiu. No cal repetir el mateix que he dit en el debat a la totalitat; són, lògicament, els mateixos. Els col·legis professionals s'han de crear per llei del Parlament; d'aquesta forma hi hauria una major transparència, més pluralitat i més participació. Llavors sí, no de la manera com vostès ho han fet.

Dit tot això, només em queda ratificar-me en nom del meu Grup, de Convergència i Unió, en les esmenes presentades i que mantenim; en les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu, que confirmen el que hem defensat des de sempre: que la creació de nous col·legis professionals s'ha de fer per llei del Parlament; que ens deixem d'experiments que no garanteixen el compliment del que estableixen els articles 36 i 53 de la Constitució i que, de l'article 35, els apartats 1 i 2 són inconstitucionals; que l'apartat 4 també ho és, per connexió i perquè no és un instrument adequat per respectar el principi de reserva de llei. Reiterem, així mateix, que l'article 52 també és inconstitucional.

Retirem l'esmena 105 per la transacció feta amb Esquerra Republicana, per afegir a la disposició addicional quarta els farmacèutics. Que quedi clar: a aquesta disposició addicional quarta, a més dels professionals de la salut, metges, infermeres i odontòlegs, s'afegeixen els farmacèutics; almenys hem aconseguit una cosa.

Mantenim la resta d'esmenes, totes les que no han estat transaccionades ni acceptades, i les que hem presentat després del Dictamen del Consell Consultiu.

I demanem votació separada de les esmenes 103 i 104, del Partit Popular i d'Iniciativa per Catalunya.

Respecte a les esmenes del Consell Consultiu, Esquerra Republicana també ens ha dit –i espero que la seva ponent ho confirmi– que l'esmena 76 ter, presentada per Convergència i Unió, s'accepta. Per tant, les fusions de col·legis professionals s'hauran de fer per llei. Com a mínim, també hem aconseguit alguna cosa.

I reiterem, de totes maneres, el nostre rebuig al Projecte, a tot el Projecte. No respon a les necessitats reals dels col·legis, no dona resposta a les associacions de

professionals, desconeix o ignora la realitat del món col·legial de Catalunya. Catalunya no és la ciutat de Barcelona, i no es pot legislar oblidant el territori, i aquest Projecte s'oblida absolutament del territori. No hi ha hagut ni transparència ni participació. En el tràmit d'aquest Projecte s'ha respirat desconfiança cap als col·legis professionals, i el Projecte està impregnat d'aquesta desconfiança. I a la prova em remeto, amb les intervencions dels tres ponents del tripartit; era clar que mostren desconfiança i que el seu Projecte no sé si és reforma, transforma... El que està clar és que s'elabora i és a punt d'aprovar-se un projecte que el títol és de col·legis professionals, però el contingut no sabem ben bé de què és. Podríem dir que és la llei de major intervencionisme de la Generalitat. És aquest, potser, el títol que hauria de fer.

Encara hi som a temps. No facin d'aquest Projecte el seu projecte de legislatura. Jo ja entenc que, com que han aprovat tan poques lleis, ara corren a veure si en aquests tres plens en poden aprovar unes quantes més. Però aquesta és molt important; aquesta Llei modifica en gran part el món col·legial català, que ha funcionat tranquil·lament durant molts anys i que volia seguir funcionant. Pensin que la legislatura s'acaba; que la vigència d'aquest Projecte, si esdevé llei, és de tres mesos, i que abans de sis mesos, probablement quatre o cinc, hi haurà un nou govern, que serà el de Convergència i Unió, i que impulsarà, com ja li he dit, la derogació d'aquest Projecte de llei, si esdevé llei amb els seus vots.

Només un petit comentari respecte a la intervenció de la senyora Gassó. Jo crec que el Govern no ha tingut valentia, en presentar aquest Projecte de llei. Valentia, no. Ha tingut, com he dit, desconeixement i ignorància; i és una llàstima. I és una llàstima que en aquests moments no s'adonin que potser el millor que poden fer és retirar-lo. Ja els he dit que els donarem suport en la retirada, perquè crec que realment, en ser una llei amb tan poca vida, d'una vida de tan curta durada, valdria la pena que ara ens poséssim d'acord i la poguessin retirar. Si Convergència i Unió tenia un avantprojecte de llei la legislatura passada i no el va presentar, precisament va ser per això: per dialogar, perquè s'havia de dialogar amb tots els col·legis. I amb un any just per acabar la legislatura vam considerar que no era el moment de presentar una llei que en absolut modificava el que vostès modifiquen; és que no tenia res a veure! Estic convençuda que aquest Projecte de llei, ara, tots els col·legis professionals i associacions professionals l'acceptarien, perquè no hi té res a veure. Però nosaltres sí que vam parlar..., i no ens omplíem la boca de transparència i participació, com se l'han omplert vostès, i després, això sí, suposo que han rebut les persones, però una cosa és rebre'ls i una altra és escoltar-les. I això és el que no han fet vostès.

I respecte al que ha dit la senyora Clavell, està clar que són ideologies distintes. I tant, que ho són!, i tant, que sí! I la nostra posició davant dels col·legis és la que hem tingut durant vint-i-cinc anys i ha funcionat prou bé, i ha creat una societat civil forta. I és aquesta la que nosaltres pensem seguir defensant.

Però acabo. Senyor conseller, potser l'últim acte que potser vostè pot fer com a conseller de Justícia és reti-

rar aquest Projecte. Nosaltres li donaríem suport. Creiem que realment és un error, un error majúscul, un error que vostè ja ha vist avui amb la presència de tants col·legis professionals i tantes associacions que han volgut parlar amb vostè, parlar amb el director general, parlar amb el tripartit –avui bipartit–, però no han trobat resposta als seus problemes, als seus dubtes, a les seves incògnites. Potser ara, en un acte de valentia –aquest sí que seria un acte de valentia–, el que haurien de fer és retirar aquest Projecte de llei. Nosaltres els donaríem suport. Perquè, si no –ho torno a repetir, encara que em faci pesada–, quan tornem al govern el que farem serà derogar aquest Projecte de llei, aquesta Llei. La derogarem, de ben segur.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes i posicionar-se pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller, miri, amb aquest Projecte de llei, vostès sembla que van amb una moto amb sidecar i van per una carretera, vostès circulen, van perdent coses, eh?, de la moto i del sidecar –de moment ja han perdut el sidecar, amb Esquerra Republicana–, i veuen que tota la resta de col·lectius afectats per aquesta Llei, els col·legis professionals, els consells de col·legis, les associacions, l'oposició, bona part de la societat civil, estan en contra de vostès, i a vostès els és igual perquè el que volen és arribar al final, sigui com sigui i al preu que sigui, no? Per tant, jo els demanaria una certa reflexió. Sé que, bé, arriba ja a final d'etapa, no?, però jo crec que és bo a la vida reflexionar sobre les coses que fem, i sobretot com les fem.

Miri, aquest és un projecte de llei, pel que he escoltat avui dels membres del tripartit, de trinxera –de trinxera. No és un projecte de llei per beneficiar els col·legis professionals, ni els col·legiats, ni... No, no, escolti, jo he sentit coses aquí molt gruixudes avui, honorable conseller. I el que em preocupa no és tant que el Grup Socialista o que Esquerra Republicana o que la diputada d'Iniciativa per Catalunya diguin les coses que diuen, no? El que em preocupa de debò, des d'un punt de vista institucional, és que el conseller del Govern de Catalunya comparteixi el que s'ha dit avui en aquesta tribuna, que estigui d'acord amb el que s'ha dit.

Perquè avui s'han fet acusacions molt greus als col·legis professionals, molt greus, honorable conseller. Se'ls ha titllat gairebé d'entitats malèfiques, no?, s'ha dit que tenen interessos obscurs, que tenen funcionament antidemocràtic... Bé, jo he visitat gairebé..., uns quants col·legis professionals, i no m'ha semblat tenir aquesta percepció, no? I, per tant, vostè, tal com diu amb els gestos que fa, suposo que el que vol dir és que està d'acord amb el que han dit les diputades d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra, que els col·legis professionals amaguen interessos obscurs i tenen funcionament antidemocràtic. Està d'acord amb això, conseller? –no més cal que faci un gest amb el cap. Sí o no? (Pausa.) Sí, hi està d'acord. Perfecte. Bé, jo crec que els col·legis

professionals ja saben el que pensa l'honorable conseller de Justícia de la tasca que fan vostès en benefici dels col·legiats i del país, no? (*Veus de fons.*)

Una altra qüestió que volia destacar –una altra qüestió que volia destacar. Em consta que el director general i els membres del Departament han estat tractant d'apagar focs en els darrers temps dient que no, que bé, que la Llei diu el que diu, però que no han de tenir por, que les coses... Jo els dic una cosa: miri, segurament la posició del Partit Popular és minoritària en aquest Parlament i en el país –tenim 625.000 vots, quinze diputats només–, i el que diem és que nosaltres representem el que representem. És cert que no representem una majoria social, però jo crec que els ciutadans de Catalunya saben perfectament que diem el mateix quan, fa pocs anys, donàvem suport al Govern de Convergència i Unió i, per tant, participàvem en la governabilitat de Catalunya, i diem el mateix ara, quan estem a l'oposició. I, bé, pot ser una cosa molt rara, però, miri, som així, què vol que li digui, no? Nosaltres diem el mateix quan governem que quan estem a l'oposició; no enganyem ningú. Jo crec que això és bo que els ciutadans ho sàpiguen.

Abans la senyora Gispert s'hi ha referit, no? Jo, senyor Masllorens, entenc que estigui tan nerviós i que faci aquestes consideracions, perquè, és clar, quan el director general diu: «No es preocupin, no passarà res. Això de la Llei no serveix per a res. Nosaltres ja farem... No han de tenir por.» Escoltin, no es refiïn del que els digui aquest Govern, no s'ho creguin. Abans d'acabar l'anterior legislatura –i la senyora Gispert s'hi ha referit–, aquest Parlament, tots els grups parlamentaris van presentar una proposició de llei per crear el col·legi d'higienistes dentals. Quedaven tot just unes setmanes perquè acabés la legislatura, i érem tots conscients que aquell projecte no es podria aprovar. I, malgrat això, els grups parlamentaris, tots els grups parlamentaris, vam signar una proposició de llei que vam entrar al Registre del Parlament, que deia: «Ha acabat la legislatura, però després, governi qui governi, tirarem aquest projecte de llei endavant i es crearà el col·legi d'higienistes dentals.» I jo des d'aquí saludo la presidenta de l'Associació, que des d'aleshores no sé si ha reaccionat encara, no? Però què va passar? Que va canviar el Govern, i de *lo dicho, nada*. Escolti, la signatura... No, no era una declaració formal. Escolti, la signatura del senyor Ramon Camp per Convergència i Unió, la signatura del senyor Àlex Masllorens pel Partit Socialista de Catalunya, la signatura del senyor Rafael Ribó per Iniciativa per Catalunya, la meua signatura en representació del Partit Popular i la signatura del senyor Ernest Benach per Esquerra Republicana, amb el compromís d'aquests diputats que l'endemà de les eleccions, guanyés qui guanyés, aquest projecte de llei tiraria endavant. *Y de lo dicho, nada*. Per tant, vagin amb compte amb qui es juguen les garrofes, perquè ja veuen de què son capaços aquests membres del tripartit, no?

En qualsevol cas, nosaltres hem presentat cinquanta-sis esmenes, que òbviament no seran acceptades perquè el tripartit, doncs, vol que aquest Projecte de llei sigui clarament intervencionista, i totes les nostres esmenes van a garantir una certa llibertat dels col·legis, no?

L'article 36.2 del Projecte de llei estableix, per exemple –i voldria centrar-me molt en aquest aspecte que afecta les professions que tenen que veure amb l'àmbit sanitari–, diu que el requisit de col·legiació no serà necessari quan es tracti de personal al servei de les administracions públiques de Catalunya. Bé, com saben i ja he dit abans, va generar, aquest article, moltes crítiques, moltes pressions; fins i tot la consellera de Salut va aconseguir modificar aquest article, o va tractar d'apaivagar-ne les crítiques, amb una disposició addicional quarta que des del nostre punt de vista és clarament perversa, no? És perversa perquè el que fa és dir: «No, això no és una cosa que es reguli per llei, i, per tant, el que fem és deixar en mans del Govern, via decret, que els metges, odontòlegs i professionals d'infermeria s'hagin de col·legiar o no.» Per tant, el que diu aquesta disposició és molt clar: si metges, odontòlegs i infermers es porten bé, doncs, una cosa, i si no es porten bé amb el Govern, l'altra. Jo crec que això ha de fer reflexionar, no?

Per tant, nosaltres volem suprimir aquest article i la disposició addicional, no només perquè el Govern ha oblidat i s'ha negat a incorporar-hi els farmacèutics, que també, sinó perquè l'Administració de la Generalitat, honorable conseller, no pot fer intrusisme professional, no pot fer de col·legi professional del personal sanitari que treballa per a l'Administració de la Generalitat; per cert, amb el cost que per als catalans pot comportar una sentència condemnatòria contra un professional, per exemple, de la sanitat pública, per una negligència en l'exercici de la seva professió. I això és el que fa el Projecte de llei del Govern; faculta per a això, no?

O l'intervencionisme a què abans m'he referit, no? El Projecte de llei estableix un control asfixiant sobre l'organització i l'activitat dels col·legis professionals, imposant obligacions de control més enllà de les que fan referència a les funcions públiques que exerceixen en nom de l'Administració. Estableix quants cops l'any s'ha de reunir la junta; limita els mandats dels membres de l'òrgan col·legiat de govern –ja ho he dit abans, no s'ho limiten vostès; vostès, els membres del Govern no es limiten els mandats, i en canvi els col·legis professionals ho han de fer, suposo que per aquesta concessió que deia la diputada d'Iniciativa, i que vostè ha confirmat, que els qui dirigeixen els col·legis professionals tenen interessos obscurs i practiquen un funcionament antidemocràtic dels seus col·legis professionals, no? Totes les nostres esmenes van per eliminar tots els mecanismes, tots els requisits, tota la regulació, jo crec, asfixiant, que aquest Govern fa amb relació al funcionament corrent dels col·legis.

I home, un d'aquests punts que nosaltres volem treure és el que fa referència al punt quart de l'article 67, que obliga fins i tot els col·legis professionals i els consells de col·legis professionals a lliurar a la Generalitat una memòria anual de la gestió econòmica.

Honorable conseller, no es refien dels col·legis professionals? Ja ho sé, per vostès són entitats malèfiques; d'acord. Però escolti: una memòria anual de la gestió econòmica que hauran de lliurar tots els col·legis professionals al Govern, una memòria anual de les activitats realitzades i, atenció, una relació de les altes i baixes produïdes.

Què fa el Govern, amb tot això? Per què ho volen, honorable conseller? Què volen controlar? Què volen? Posar i treure els presidents dels col·legis professionals? És això el que volen, no? Perquè d'una altra manera no s'entén aquesta regulació exhaustiva que vostès estan fent en la regulació dels col·legis professionals. A aquest pas, si no redrecem aquest Govern, a la tardor potser tindrem el conseller o el director general presidint o copresidint tots els col·legis professionals, no? Ja sé que és una exageració, però per si de cas... Em sap greu haver-ho dit, però si he donat alguna idea.

En qualsevol cas, tema de recursos. L'article 65 estableix que els actes i els acords dels col·legis professionals i dels consells de col·legis posen fi a la via administrativa i poden ésser objecte de recurs davant la jurisdicció contenciosa administrativa. Bé, nosaltres hem fet alguna esmena per tractar de..., que es recordin que existeix una cosa molt interessant, molt important, que es diu Consell de Col·legis, de tal manera que fóra bo que aquests poguessin revisar, en via administrativa, l'actuació dels col·legis, mitjançant una mena de recurs d'alçada. Jo crec que seria interessant i a més a més productiu.

També l'article 68 del Projecte assenyala que els col·legis professionals i els consells de col·legis són autònoms respecte a les altres entitats de la mateixa professió de fora de llur àmbit territorial. Vostè ho ha dit en la seva intervenció, conseller, han de ser de tu a tu amb els col·legis espanyols, no?

Bé, aquesta és la seva percepció política, que nosaltres òbviament no compartim, però que això pot generar molts problemes, honorable conseller. I vostè ho sap, perquè els col·legis ho han posat de manifest. Amb aquesta Llei, els professionals catalans no podran participar d'aquells aspectes relacionats amb les normatives espanyoles i europees. No ho podran fer. Vostè ha tallat el cordó umbilical que fa que els col·legis professionals catalans puguin tenir aquesta participació, en preses de decisions, en temes importants que els afecten: el Col·legi de Farmacèutics, a l'hora d'establir el preu dels medicaments... Tot això no es fa a la plaça Sant Jaume, senyor conseller. I vostè ha tallat la possibilitat que els col·legis catalans puguin dir la seva en els seus respectius col·legis nacionals. Vostè ha tallat els mecanismes de participació, com deia, en els consells..., *en los consejos llamados consejos nacionales*. I per tant, deixa els col·legis professionals sense veu ni vot en aquests àmbits de decisió, que són prou importants; no s'ho deixi escapar.

Fusió i desaparició de col·legis. Una altra vegada, ja ho he dit abans, no? Per què no deixem els col·legis professionals que decideixin lliurement, honorable conseller? Per què té...? Ja sé, ja s'ha dit, vostè ho ha reconegut: els col·legis professionals tenen interessos obscurs i funcionen de manera antidemocràtica.

Per tant, què fem? A algú se li deu haver acudit, en el seu Departament, deu haver pensat: «Mira, saps què?, que com que volem controlar això, volem que algun membre del tripartit pugui ser president d'aquests consells, fusio-nem-los, evitem que haguem de parlar amb tot els col·legis perquè això és molt carregós...», i clar, vostè segurament té unes altres ocupacions i, per tant, no pot anar pel territori parlant amb tots els presidents o amb tots els degans dels col·legis professionals de Tarragona, de

Lleida, de Girona, de Vilanova. És a dir, no pot fer tot això. I, home, clar, aposta per una cosa molt d'esquerres, no?: pensament únic, col·legi únic. Escolti, això no és el que els catalans volem, eh? Li ho puc ben assegurar. Jo no sóc qui representa la veu dels catalans, però li puc ben assegurar que, pel que jo he palpat en les converses que hem tingut amb els col·legis professionals, sobretot amb els territorials, però també amb els de Barcelona, no estan per aquesta línia que vostè impulsa.

També amb les altres esmenes insistim, abans que el Consell Consultiu fins i tot ho digués, en la necessitat que els col·legis es creïn per llei. Ho hem defensat sempre —ho hem defensat sempre. I a més a més— miri, coses de la vida, no?— el Consell Consultiu ens ha donat la raó. I vostès, amb les esmenes que fa el tripartit, no recullen el que diu el Consell Consultiu.

Per tant, també, alguna cosa per reflexionar. El Consell Consultiu és un òrgan estatutari, una institució de l'autogovern de Catalunya, que nosaltres respectem; la respectem, fins i tot quan no ens dona la raó, honorable conseller. Per tant, fóra bo que la respectessin també vostès sempre, quan els dona la raó i quan, com en aquest cas, no els ha donat la raó. I la pregunta és: per què per decret? Per què tenen por al Parlament? Per què no fan una cosa a què a més a més la Constitució obliga, no?, que es reserva a llei la necessitat de crear els col·legis professionals? Per què no ho podem discutir allà on està la representació del poble de Catalunya?

Hi han altres aspectes, no? Nosaltres, malauradament, no podem... Se m'esgota el temps... Però miri, ahir mateix jo parlava amb responsables de l'Associació d'Enginyers en Organització Industrial de Catalunya —i acabo, senyor president—, que em plantejaven un problema que la Llei no resol. Si el Govern no permet que els titulats en enginyeria en organització industrial creïn el seu propi col·legi professional, i alhora, per exemple, el Col·legi d'Enginyers Industrials no els accepta, què fan, honorable conseller? Què fan?

I el cas de l'Associació d'Estudis de Prevenció i Salut Laboral? I l'Associació a què abans m'he referit d'Higienistes Dentals? I l'Associació de Mestres Industrials i Tècnics Superiors, l'AMITS? Què fan totes aquestes persones? Per què han fet un projecte de llei tan sectari, tan elitista que permet..., o que impedeix que els professionals titulats no universitaris puguin accedir a un col·legi professional? Per què?

En qualsevol cas, ja sé que vostès pensen que els col·legis professionals són com són; estableixen col·legis de primera i de segona, i, en qualsevol cas, senyor conseller, ja li dic que no sé què passarà a la tardor, però en qualsevol cas el nostre Grup Parlamentari donarà suport al grup polític que sigui perquè aquesta Llei sigui derogada al més aviat possible.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per a la defensa de l'esmena reservada i per posicionar-se el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Abans d'entrar a la defensa d'aquesta esmena, sí que m'agradaria dir que crec que amb qui hem de voler quedar bé els membres del Govern i del Parlament és amb els ciutadans en general.

Tothom pot opinar, fins i tot pressionar legítimament. Però el Govern ha de governar per a tothom, i el Parlament ha de legislar per a tothom. Crec que això és el que honestament volem fer. Aquí hi ha unes persones, evidentment; però allà fora hi ha 7 milions de catalans, i crec que hem de legislar per a tota la ciutadania de Catalunya.

Amb la seva posició tan resistent, per part de Convergència i Unió i el PP, en aquest tema, jo crec que fan palesa la dificultat de canviar les coses en aquest país, fins i tot quan, honestament i amb criteri, i explicant les raons, es planteja un canvi. És bo que la gent sàpiga que hi ha aquestes resistències. I també permeti'm una breu referència al seu estil, senyor Sirera: pobres ciutadans si les formes de fer política són aquestes!

Crec que cal dir també que un govern i un parlament han de treballar fins al final, fins l'últim minut, amb tota la dedicació i la intensitat; els ciutadans no es mereixen una altra cosa. I per tant crec que cal deixar-ho dit.

Explico quin és el sentit de l'esmena que tenim presentada a aquest text que avui estem debatent. I és que, aplicant el criteri restrictiu a la col·legiació que abans jo intentava defensar, ens hem d'adonar que hi ha casos en què la tutela dels destinataris de l'exercici d'una professió no s'aconsegueix a través d'un col·legi, sinó que, atès que són serveis prestats per l'Administració, és aquesta la que assumeix les funcions públiques i no les trasllada al braç executor, que seria el col·legi, que en altres casos s'atribueixen al col·legi.

En aquests casos, obligar a la col·legiació seria limitar sense justificació aquell dret fonamental que dèiem abans que existia a la no-associació; és un dret només restringible en supòsits molt justificats, i aquest, clarament no ho és. I per què? Doncs perquè en l'Administració pública el règim dels treballadors públics i la potestat disciplinària que exerceix sobre ells l'Administració salvaguarden les funcions de garantir el bon exercici professional. La relació funcional és molt més estreta i està molt més normativitzada, perquè està subjecte a jerarquia, que la que es produeix entre un col·legiat i el seu col·legi. I no ens consta, la veritat, no ens consta que els col·legis siguin més exigents amb els seus col·legiats que les administracions públiques amb els seus funcionaris.

Per tant, l'article 36.2 de la Llei deixa ben clar que el requisit de col·legiació no és necessari en el cas del personal de la funció pública, sempre, òbviament, que només treballi a la funció pública. Si exerceix activitats privades, lògicament haurà d'estar col·legiat.

Em sembla absolutament raonable i això ens ho hem cregut profundament. I com que ens ho hem cregut profundament, no podem compartir el contingut de la disposició addicional quarta, que ve a exceptuar d'aquest principi, explicable, com deia, quan es tracta de metges, odontòlegs i personal d'infermeria, als quals se seguirà exigint la col·legiació, tot i preveient, això sí, que algun dia un decret pugui posar fi a aquesta situació.

Nosaltres hem presentat i mantenim aquesta esmena dirigida a suprimir aquesta disposició addicional quarta. Volem fer palès que hi ha molta gent que pensen que és incongruent excloure els professionals de la funció pública de la col·legiació obligatòria amb caràcter general, i no fer-ho quan es tracta de metges, odontòlegs i infermeres. Perquè..., en el cas dels arquitectes, per posar un exemple, no tenen per què estar col·legiats quan treballen només a la funció pública; en el cas dels advocats, no tenim per què estar col·legiats si només treballen a la funció pública. Per tant, per què sí ho han d'estar aquests col·lectius?

Se'ns ha volgut explicar –perquè voldríem entendre-ho i estem oberts a parlar de les coses– que l'element objectiu per justificar aquesta exclusió seria que exercixen professions sanitàries de contacte directe amb la persona malalta, i que, en temes de salut, ha d'existir aquest plus de protecció que seria la col·legiació.

Mirín, tots els plus de protecció que vostès vulguin en matèria de salut, tots els plus de protecció, però realment podem afirmar que estar al Col·legi de Metges, per posar un exemple, significa que un malalt té major protecció? Qui té major protecció pel fet d'estar el professional col·legiat? Qui? Francament, crec que el malalt, no.

Al nostre entendre, la Llei no pot ser el reflex d'un compromís amb els sectors corporatius del camp de la salut. Des del nostre punt de vista, és una regressió i una mena d'intent de portar al nostre sistema sanitari un model que existeix certament en altres països, però que res té a veure amb el nostre.

En altres models, l'exercici professional és majoritàriament lliure i pot tenir sentit donar pes a les organitzacions col·legials. Però en canvi el nostre sistema de salut és essencialment, fonamentalment públic, i per tant això no té sentit. A més, en tot cas, no s'oblidi que res no impedeix la col·legiació voluntària d'aquell que estigui treballant també a la funció pública; amb la qual cosa els col·legis que existeixen no haurien de patir si realment creuen que ofereixen un bon servei i unes prestacions que fan interessant formar part del col·legi, perquè tindran col·legiats.

Per tant, creiem que, senzillament, per pura coherència, no podem acceptar aquesta disposició. És veritat que l'oposició també té una esmena de supressió d'aquesta disposició addicional quarta, amb les seves esmenes 104 i 105, però òbviament vull deixar clar que és en un sentit totalment contrari al nostre, ja que el que ells preveuen és que aquesta col·legiació obligatòria per a aquests col·lectius es reconegui en l'articulat de la Llei i no a través d'aquesta disposició, que s'admeti la col·legiació obligatòria d'aquests professionals en l'articulat. Em fa gràcia, per això, perquè clar, estan denunciant tota l'estona un suposat intent intervencionista d'aquesta Llei, i en aquest cas intervenen absolutament obligant el personal que està a la funció pública a col·legiar-se. Em sembla que més intervencionista que això, hi ha poc.

Respecte a l'esmena... Nosaltres hem format part també d'una esmena presentada per l'extripartit, després del Dictamen del Consell Consultiu, la defensa de la qual farà la companya Àngela Gassó.

També voldria fer referència, perquè és el meu últim torn d'intervenció, que ahir sorprenentment vam saber que Esquerra Republicana manifestava interès a votar una esmena presentada per Convergència i Unió. Vostès ho saben: si penséssim que tenen raó, els ho diria –o potser callaria també, és clar–, però no vull estar-me de dir que no ho entenc. No ho entenc, perquè en cap moment al llarg de la discussió d'aquest Projecte, i també després del Dictamen del Consell Consultiu, vostès han dit res sobre el tema que ara manifesten que votaran conjuntament amb Convergència; mai han fet cap comentari. Vostès van subscriure l'esmena conjunta amb nosaltres i mai ni tan sols van insinuar dubtes o preocupació per si la fusió dels col·legis havia de ser per llei o per decret. Han acceptat que la creació sigui per decret; ara resulta que la fusió haurà de ser per llei. No sembla que tingui massa coherència. Però és que, a més, hi insisteixo, mai, ni una sola insinuació de preocupació per aquest tema. Per tant, vull palesar-ho, perquè penso que tots plegats en aquesta etapa hem de parlar prou clar.

És el primer cop que vostès votarien amb Convergència i Unió en el Ple; en comissió ja ho han fet. Jo espero, francament, que no passi molt sovint, perquè segueixo pensant que Catalunya mereix polítiques d'esquerres.

En tot cas, del tema aquest de l'esmena 76 ter, de Convergència, és un tema menor, no és substantiu. Sap greu, em sap greu, perquè també..., no té massa sentit; però crec que cadascú és responsable dels seus actes i crec que el tema no mereix més comentaris.

Respecte a la resta de la Llei, un cop defensada quina és la nostra esmena i quin és el sentit de les esmenes presentades, hi hauria moltes coses a dir. Les companyes Àngela Gassó i Elisenda Albertí faran incidència en altres aspectes. Per tant, jo gairebé voldria centrar-me en una breu explicació de què haurien de ser, per nosaltres, els col·legis a partir de la nova regulació.

Nosaltres voldríem que els col·legis realment complissin les funcions per a les quals es van pensar, i és veritat que hi ha col·legis que actuen de forma exemplar en aquest sentit, i potenciar-los, aquests que compleixen, però no oblidar que les funcions per a les quals es van pensar van ser que, a banda de les funcions associatives privades, totalment legítimes i que ningú discuteix, havien de complir també funcions públiques que assegurassin un bon servei en l'exercici professional als destinataris d'aquest exercici. Els col·legis com a via, hi insisteixo, perquè el ciutadà tingui confiança en els professionals i la seva tasca.

A més, voldríem que els col·legis es posicionessin en el debat social sobre temes que afecten els seus professionals i les tasques que desenvolupen per a la col·lectivitat. Hi ha molts col·legiats... –i també crec que ha de fer-se palès aquí, perquè aquí tot el que passa allà fora ha d'estar, d'una forma o altra, representat–, hem de dir que hi ha molts col·legiats que perceben que el seu col·legi no els representa i no els serveix sinó per cobrar una quota o cobrar-los un visat, per exemple. Hauríem de fer un esforç per corregir això.

Hi ha un altre exemple que a mi em sembla «frapant»: els col·legis, alguna cosa haurien de dir respecte a la

precarietat dels seus col·legiats més joves. I és cert que aquestes persones més joves es senten desplaçades molt sovint, perquè troben que els qui ostenten càrrecs tenen interessos senzillament contraposats als seus o, com a mínim, llunyans. Què diuen d'aquesta precarietat creient que hi ha en el camp, en el món professional en general?

Un altre tema: sabem que és desagradable imposar una sanció, i és dolorós sancionar una negligència professional; però els col·legis ho han de fer. Els professionals que actuen de forma incorrecta no poden ser defensats tant sí com no pels seus companys, i són conegudes les dificultats que hi ha en aquest camp. Més d'un cop ha ocorregut que existeix una falta i a l'hora d'imposar la sanció el col·legi no ho veu clar. Les raons són diverses, però en conjunt hi ha una funció sancionadora fluixa, poc eficaç, més aviat frustrant per als professionals, perquè no sancionar equival a discriminar aquells que treballen correctament. I crec que això ho hem de plantejar des d'aquest enfocament. Quan es defensa únicament perquè s'és d'un determinat cos, això és corporativisme, i aquestes defenses perjudiquen tots els professionals que treballen correctament en la seva professió.

També creiem que els col·legis han d'invertir en la formació dels col·legiats, en la informació i en el suport a l'adaptació als canvis que contínuament –tant legislatius, normatius, com d'altre tipus– existeixen avui a la nostra societat. Ha d'existir valentia per afrontar aquests canvis, i els col·legis en això poden tenir un paper essencial. Des de fa uns anys, alguns col·legis han decidit realment modernitzar les professions i dotar de serveis els seus col·legiats, oferir un servei d'assessorament també als ciutadans que s'hi acosten per reclamar informació sobre l'exercici de la professió per part d'alguna persona col·legiada.

Sincerament, creiem que aquesta és l'opció i aquesta és l'aposta es fa a través del Projecte de Llei que hem estat discutint i que avui es convertirà en llei en aquest Parlament.

Res més; moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes i posicionar-se pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Àngela Gassó.

La Sra. Gassó i Closa

Gràcies, senyor president. Avui s'ha presentat aquesta Llei, que era necessària, la Llei de l'exercici de professions titulades i col·legis professionals. Abans de passar a dir els raonaments per què nosaltres votarem en contra de les esmenes presentades, només voldria fer l'observació a la senyora De Gispert que crec que no s'ha llegit aquesta Llei, perquè, entre d'altres coses, ha afirmat que..., bé, que els col·legis anteriors estaven en perill, que estaven molt preocupats. Jo he llegit molt clarament en aquesta Llei que diu que aquesta Llei no tindrà caràcter retroactiu. Per tant, penso que aquest punt queda aclarit ja en la mateixa Llei, eh?

He començat dient que aquesta Llei era necessària. I per què dic que és necessària? Perquè la legislació ac-

tual, saben vostès que té ja vint-i-quatre anys, la qual cosa en demana l'actualització, per tal que pugui donar resposta a l'evolució i a les necessitats reals de la societat, i també, doncs, per l'excessiva –i ho he repetit, perquè n'estic convençuda– proliferació d'organitzacions col·legials produïda en els darrers anys, sense l'exigència d'uns requisits mínims i homogenis.

Aquesta Llei –també ho he dit– es dicta en exercici de la competència que atribueix a la Generalitat de Catalunya l'article 9.23 de l'Estatut de Catalunya. Aquesta Llei té per objecte regular l'exercici de les professions titulades en l'àmbit territorial de Catalunya i les associacions professionals, els col·legis professionals i els consells de col·legis professionals que han d'exercir aquí llur activitat.

Als efectes d'aquesta Llei, són professions titulades les que es caracteritzen per l'aplicació de coneixements i tècniques per a l'exercici de les quals cal tenir un títol acadèmic universitari, acreditatiu de la completa superació d'un pla d'estudis i que habiliti per a l'exercici professional d'acord amb la normativa vigent i, si escau, per complir les altres condicions establertes per la Llei.

En aquest mateix context de regulació comuna de l'exercici de les professions titulades, també s'estableix un règim sancionador general per raó de les infraccions vinculades a l'exercici professional, independentment que es tracti de professions col·legiades o no col·legiades. El tractament que en fa la Llei intenta equilibrar el respecte dels principis de legalitat, tipicitat i proporcionalitat que, conjuntament amb altres garanties procedimentals, s'han d'observar en el règim disciplinari, amb la flexibilitat necessària per permetre un cert desenvolupament col·legial i, si escau, que doni compte del règim disciplinari col·legial aplicable només als professionals col·legiats, que es fonamenta en l'incompliment de llurs deures per raó de pertinença a la corporació respectiva. En aquest àmbit, la Llei és deferent amb l'autonomia organitzativa dels col·legis, i es limita a establir criteris bàsics sobre la gradació de les infraccions i el tipus de sancions, sense que aquestes hagin de coincidir necessàriament amb les establertes per a les infraccions de caire professional, tot i que han de guardar-hi la proporcionalitat corresponent.

Cal tenir present que la decisió de crear un col·legi professional ha d'estar motivada per un interès social que justifiqui la integració del col·lectiu en aquella organització, en la mesura que aquesta decisió s'ha de considerar com una excepció a la llibertat d'associació constitucionalment reconeguda. Per aquesta mateixa raó, també s'ha cregut convenient establir el principi d'adscripció obligatòria en els col·legis professionals de nova creació, ja que l'opció per a l'organització col·legial quedaria desvirtuada en bona part si a la pràctica aquests funcionen més com a associacions que com a veritables col·legis professionals.

Aquest Projecte de Llei presenta una gran novetat respecte al sistema actual de creació de col·legis professionals, un sistema que, basat en la creació de col·legis mitjançant lleis específiques o singulars, ha generat un mapa de col·legis gens racional, excessivament diversificat i mancat de la necessària coherència.

Per evitar la proliferació d'aquest escenari i, per tant, d'aquest risc, el Projecte de Llei aposta per una solució que es basi en la coparticipació del legislador i de l'executiu en el procés de creació dels col·legis professionals, i reserva al primer la determinació del marc general dels col·legis, els pressupòsits i els requisits necessaris per a la seva creació, i a l'executiu, la creació dels col·legis mitjançant decret a partir del marc general legalment establert per aquesta Llei, i, això sí, amb la intervenció del Parlament per verificar la concurrència dels requisits previstos per a la creació de col·legis.

Era i és, sens dubte, una proposta molt «novedosa», que ha de permetre en el futur racionalitzar el mapa de col·legis professionals, una proposta que ha d'estar avalada pel Consell Consultiu en el seu..., no, que ha d'estar, sinó que ha estat avalada pel Consell Consultiu en el seu Dictamen número 271, del 21 de març. Sobre aquest Projecte de Llei, el Consell Consultiu es plantejava el següent, tenint en compte que, d'acord amb aquest Projecte de Llei, la col·legiació és obligatòria: la decisió sobre la qualificació d'una professió com a col·legiada, en la mesura que suposa suprimir el dret de llibertat d'associació i limita el dret a la lliure elecció de professió o ofici, requereix una norma amb rang de llei; és el legislador qui ha de valorar en cada cas si aquest tractament es justifica, en funció de la rellevància de la finalitat pública que es persegueix.

Doncs bé, establerta aquesta premissa, el Consell Consultiu subratlla que aquella decisió que necessita el rang legal és la relativa a la qualificació d'una professió com a col·legiada quan en l'adscripció el col·legi s'imposa com una obligació per poder exercir la professió, i, d'acord amb aquesta idea, no ofereix problemes la delegació al Govern quan la llei generada fixa criteris objectius clars.

I, amb aquesta voluntat i amb l'exigència, que recorda el Dictamen esmentat, que la Llei general reguli amb precisió els paràmetres i els criteris que acotin el marge de maniobra interpretativa del Govern a l'hora d'aprovar la creació d'un col·legi professional d'adscripció obligatòria, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, conjuntament amb els grups d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida i Alternativa, va presentar unes esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu que pretenen definir aquests criteris objectius clars a què feia referència el Consell Consultiu, per a la necessària salvaguarda del dret a la llibertat d'associació.

Entenem que aquest objectiu s'ha complert amb la nova redacció proposada per l'article 35 del Projecte de Llei, i es possibilita, doncs, que la necessària racionalització del mapa de col·legis professionals sigui plenament respectuosa amb aquell dret.

Per aquest motiu, perquè volem apostar per una aposta «novedosa» que ens permeti avançar en aquest sentit, anunciem, doncs –ja ho he dit també–, el vot negatiu a les esmenes subsegüents presentades pels altres grups, que comportarien la pervivència del model actual, amb els seus contrastats dèficits. Per tot això, senyores i senyors, ja hem anunciat el vot en contra d'aquesta...

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Elisenda Albertí.

La Sra. Albertí i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Llei d'exercici de les professions titulades i dels col·legis professionals fa un tractament conjunt i sistemàtic de les professions titulades i del règim de la seva organització associativa, tant en el vessant privat com en el col·legial.

Una de les principals novetats d'aquesta Llei és que n'amplia la regulació a aquelles professions titulades de què no està justificada la seva integració en una corporació de dret públic. Així, s'estableixen uns principis bàsics relatius a les condicions d'accés a la professió, les incompatibilitats, els drets i els deures dels professionals i un règim sancionador general d'aplicació a les professions col·legiades o no col·legiades, que intenta equilibrar el respecte dels principis de legalitat, tipicitat i proporcionalitat, sempre deixant espai al reconeixement de les diferents particularitats de cada professió. Coherent amb la voluntat d'establir un règim regulador de l'exercici de les professions titulades, més enllà de les col·legiades. S'introdueix un element flexibilitzador en el model organitzatiu d'aquestes professions que permet que aquelles professions que no compleixen els requisits per formar un col·legi professional puguin organitzar-se en associacions professionals, i així puguin vetllar pel bon exercici de les seves professions i es garanteixi que es respecten els interessos que generen i els dels destinataris de la seva activitat professional.

Aquest Projecte de Llei incorpora altres novetats importants amb relació al règim jurídic dels col·legis professionals. Els col·legis professionals són corporacions de dret públic que gestionen interessos públics i privats. Aquesta dualitat en la naturalesa dels interessos que gestionen motiva l'existència d'una normativa que estableixi i concreti el règim jurídic que se'ls aplica. Els interessos públics que es gestionen s'entenen com una delegació de l'Administració pública, perquè siguin aquestes corporacions les que controlin l'exercici professional, realitzin el control objectiu de les condicions d'ingrés a la professió, estableixin la potestat disciplinària, l'organització de torn de guàrdia i d'ofici, entre moltes altres coses. A aquesta vessant pública se li suma la vessant privada, ja que també gestionen interessos privats, interessos propis de la professió i dels professionals.

Per tot això, els col·legis professionals resten subjectes al dret públic i al dret privat. Entenem que aquesta dualitat pot resultar difícil de gestionar a l'hora d'iniciar una regulació de l'àmbit públic pels col·legis professionals, en tant que no es pot oblidar que aquestes corporacions de dret públic vénen sustentades per una base associativa forta i un reconeixement de la seva capacitat d'autonomia i d'autogovern, elements integradors de l'autonomia col·legial, reconeguda constitucionalment. Creiem que les novetats que incorpora aquest Projecte no interfereixen aquesta autonomia, sinó que

introdueixen elements que aporten seguretat jurídica, tant per als professionals col·legiats com per als destinataris de l'exercici d'aquestes professions. És important no perdre de vista que aquestes corporacions tenen una funció social important, en tant que gestionen funcions públiques delegades per l'Administració, i no es pot prendre aquesta delegació d'una manera extensiva i sense límits.

Amb coherència, aquests interessos públics han de tenir una cobertura legal rigorosa per tal de no caure en inseguretats jurídiques que deixin..., sense l'atribució constitucional dels col·legis professionals. Aquesta cobertura legal i rigorosa en l'establiment del seu règim jurídic ha de cohabitar amb el reconeixement d'un espai d'autonomia col·legial. Aquest espai d'autonomia col·legial és reflexa en aquest Projecte de Llei en establir que els estatuts d'aquestes corporacions són els instruments a través dels quals es regulen i dissenyen la seva organització interna i el seu funcionament.

Tenint en compte la funció social que imbueix els col·legis professionals, les novetats en aquest Projecte no fan més que garantir la seva efectivitat, adequar-la a la societat actual i corregir situacions d'inseguretat, falta de transparència i diversitat, que la regulació vigent ha provocat.

Amb relació al règim disciplinari, la Llei estableix els criteris bàsics sobre la gradació de les infraccions i el tipus de sancions aplicables als professionals col·legiats per incompliment dels seus deures. D'aquesta manera, s'intenta paliar situacions de desigualtat entre professionals que pertanyen a diferents col·legis professionals. S'estableix un règim jurídic més rigorós per tal de corregir la tendència dels últims anys en què s'ha produït una excessiva proliferació d'organitzacions col·legials. Només les professions de titulació universitària i que desenvolupin una funció rellevant socialment podran integrar-se en una organització col·legial. Aquest condicionament legal per la nova creació de col·legis professionals és coherent amb la funció social que desenvolupen, i, per tant, es justifica la limitació a la llibertat d'associació constitucionalment reconeguda.

Per tot això, el nostre Grup Parlamentari donarà suport a aquesta Llei. I que quedi clar: no hi ha cap espasa de Dàmocles sobre ningú, ja que aquesta Llei no tindrà efectes retroactius, com queda ben clar.

Tanmateix votarem a favor de l'esmena subsegüent al Dictamen del Consell Consultiu, assenyalada com la 76 ter, que presenta Convergència i Unió a l'article 52 de la Llei. Aquesta esmena estableix que la fusió de col·legis de diferents professions i la segregació d'un col·legi professional que comporti la creació d'un de nou s'haurà de fer per llei, en lloc de per decret del Govern, tal com preveu el Projecte. Aquest tema ha estat debatut en el si dels treballs de la Ponència, i encara que hi ha qui diu que no, és conegut que Esquerra tenia discrepàncies en aquest sentit, sobretot perquè des de diferents organitzacions ens han fet arribar la seva disconformitat. Volem garantia de transparència, i a través del tràmit parlamentari, el Govern discrecionalment no podrà acordar la fusió de petits col·legis amb altres de més grans. I aquest és el motiu que ens porta a donar suport a aquesta esmena. Per tant, tenint en compte la situació política

actual, i perquè ens agrada ser coherents amb els nostres actes, donarem suport a la referida esmena de Convergència i Unió.

Juntament amb el Grup de Convergència i Unió hem presentat també dues esmenes transaccionals, relatives a la disposició addicional quarta, per tal que el col·lectiu professional farmacèutic gaudeixi d'un tracte anàleg al de metges, odontòlegs i infermers al servei de les administracions públiques, pel que fa a l'efectivitat de la col·legiació voluntària en cas que aquests professionals estiguessin vinculats en exclusiva a l'Administració.

Quant a les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu, presentades conjuntament pel PSC, Iniciativa i per Esquerra Republicana, ens sumem al posicionament de la diputada Àngela Gassó, que ja ha fet aquesta defensa de les esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

(El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.) Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, si m'ho permet, per tal d'ordenar la votació d'aquest Projecte de Llei, al marge de demanar alguna votació separada, li voldríem suggerir que poguéssim votar separatament, en primer lloc, totes les esmenes de Convergència i Unió, a excepció...

El president

Digui quina votació i quin article vol..., quina esmena vol separada i...

El Sr. Ridao i Martín

Li estava intentant dir que en primer terme votar totes les esmenes de Convergència i Unió...

El president

Senyor Ridao, quina esmena vol votar separatament, si us plau?

El Sr. Ridao i Martín

Si m'ho permet la hi diré tot seguit, senyor president.

El president

És que..., però ja diré jo com s'ha de fer la votació, senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Miri, totes les esmenes de Convergència i Unió a excepció de la 76 ter, sempre i quan el Grup de Convergència i Unió retiri la número 76 en benefici d'una transacció que després es farà; després, la 105, que sustenta dues transaccions que em fa l'efecte que ja han estat lliurades a la Mesa; en segon lloc, totes les esmenes del Partit Popular; després les esmenes 103 i 104, que em

fa l'efecte que són de Convergència i Unió i el Grup Popular. En un altre grup, totes les esmenes subsegüents al Dictamen de Grup Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, que són la 34 bis, la 116 bis, la 117 bis. I finalment, les dues esmenes transaccionals sobre l'esmena número 105, que són dues esmenes que van a la rúbrica i a l'apartat primer de l'article 105..., perdó, de la disposició addicional quarta.

El president

Molt bé, anem a procedir a la votació.

En primer lloc, votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i farem, en el benentès que s'ha retirat la 76 i que la 105 també està retirada en favor de la transacció, votarem en primer lloc la 76 ter. En primer lloc votarem la 76 ter. Queda clar?

(Pausa.)

No comença la votació, encara.

(Pausa llarga.)

Suspenem la sessió uns breus moments abans de procedir a la votació.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts de dues i onze minuts.

El president

Reprenem la sessió.

Procedirem a la votació en els següents termes, com hem dit abans: pel que fa referència a les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'esmena 76 ha estat retirada; l'esmena 105 en favor d'una transacció, que votarem al final; ara votem la 76 ter, que n'ha demanat votació separada el Grup d'Esquerra Republicana; per tant, votem la 76 ter.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 79 vots a favor i 50 vots en contra.

Votem, ara, totes les esmenes que queden vives del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Els senyors diputats i les senyores diputades són conscients de quines votem, no?

Doncs, comença la votació.

Aquestes esmenes ha estat rebutjades per 57 vots a favor i 72 vots en contra.

Seguidament, votarem les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, amb el benentès que l'esmena 104 ha estat retirada. Per tant, votem totes les esmenes que queden vives del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 56 vots a favor i 72 vots en contra.

Votarem, ara, l'esmena que queda viva del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la número 103.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 9 vots a favor i 120 vots en contra.

Votarem, seguidament, les esmenes presentades conjuntament pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, que són la 34 bis, la 116 bis i la 117 bis.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 72 vots a favor i 57 vots en contra.

Votarem, ara, les dues transaccions sustentades sobre l'esmena 105 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i que fan referència a l'addició al títol de la disposició addicional quarta i a l'addició a la disposició addicional quarta, punt primer. Votem les dues transaccions.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 79 vots a favor i 50 vots en contra.

Seguidament, votarem el text del Dictamen. S'ha demanat votació separada de l'article 52 i de la disposició addicional quarta. *(El Sr. Masllorens i Escubós demana per parlar.)* Senyor Masllorens...

El Sr. Masllorens i Escubós

El nostre Grup demana..., d'aquestes dues també separades.

El president

Sí, és el que acabo de dir.

El Sr. Masllorens i Escubós

D'acord, d'acord.

El president

Per tant, votarem, en primer lloc, l'article 52, perdó... *(Veus de fons.)* Bé. Queda clar que votem, en primer lloc, l'article 52 en aquells termes que no ha estat subjecte d'esmena, lògicament; és a dir, la resta de l'article 52, perquè hi ha una part que ja ha estat votada amb l'esmena corresponent. Queda clar? *(Pausa.)*

Queden clars els termes de la votació, senyors diputats, senyores diputades? *(Pausa.)* A l'article 52 hi ha hagut una esmena que ja l'ha afectat, per tant, aquesta esmena, com que ja ha estat votada això ja està aprovat, la resta no s'ha votat i això és el que votarem ara exactament, la resta de l'article 52.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 72 vots a favor i 57 vots en contra.

Ara votarem la disposició addicional quarta.

Comença la votació.

(La Sra. De Gispert i Català demana per parlar.) Pa-rem la votació. Senyora De Gispert...?

La Sra. De Gispert i Català

La disposició addicional quarta en els termes de la transacció tal com ha quedat? Perquè és que el canvi és... *(Veus de fons.)* És la resta de la transacció? D'acord, d'acord, d'acord...

El president

Lògicament –lògicament. Per tant, queden clars els termes de la votació. Votem la disposició addicional quarta en els termes que no han estat votats.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 103 vots a favor, 23 vots en contra.

Ara votarem la resta del Dictamen del Projecte de Llei.

Comença la votació.

El Projecte de Llei d'exercici de professions titulades i de col·legis professionals ha estat aprovat per 72 vots a favor i 57 vots en contra.

Projecte de Llei de creació de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut (tram. 200-00037/07) (continuació)

Votarem ara seguidament –votarem ara seguidament– el punt primer de l'ordre del dia, que els recordo que el teníem pendent. En aquest sentit, també els recordo que no hi havia cap esmena viva ja que havia estat tot consensuat. I, per tant, votariem el text del Dictamen sobre el Projecte de Llei de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut, les esmenes transaccionals i les esmenes tècniques que s'havien consensuat. Farem una única votació.

Doncs, comença la votació.

El Projecte de Llei de creació de l'Agència Catalana de Serveis a la Joventut ha estat aprovat per 128 vots a favor.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques, de Relacions Institucionals i Participació, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, d'Educació i Universitats, la consellera de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els comunico que ha estat presentada una sol·licitud de l'honorable conseller de la Presidència i, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament del Parlament, els faig avinent que el Projecte de llei que consta com a tercer punt de l'ordre del dia, que és el Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut, se substanciarà a continuació del sisè punt de l'ordre del dia.

Així mateix, també faig avinent que, a petició del conseller de la Presidència, es proposa que la pregunta que figura amb el número 8 al dossier de preguntes se substanciï com a pregunta número 12. En aquest segon cas, hi ha conformitat per part dels grups parlamentaris?

Entenent, doncs, que hi ha assentiment, queden, aquestes dues modificacions, fetes a l'ordre del dia.

Preguntes

Comencem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política (tram. 317-00229/07)

Té la paraula, per formular la primera, l'il·lustre senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, en primer lloc vull mostrar-li, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, el nostre suport al Govern catalanista i d'esquerres que va prendre possessió la setmana passada; hi estem fermament implicats. Volem que el Govern continuï treballant al màxim. Aquest Govern, com no pot ser d'una altra manera, no s'atura, perquè el país no s'atura i cal continuar desplegant l'Acord del Tinell. Senyor president té el compromís ferm del nostre Grup Parlamentari per continuar treballant per tirar endavant les propostes que emanin de l'Acord del Tinell.

Som conscients, això sí, de la nova situació parlamentària. Buscarem els suports i acords necessaris en els bancs de l'oposició, que ara és més gran, com ho hem fet sempre. Però ho farem, sobretot, amb aquells que en alguns temes ja han participat en la formulació de les iniciatives legislatives. I esperem que la coherència i la responsabilitat siguin les divises que facin possible que les propostes catalanistes i d'esquerres siguin aprovades. El que és important és l'interès general, el que convé a Catalunya, no els interessos de partit. Que ningú s'equivoci d'adversaris polítics.

El Govern i la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra tenim un repte important i immediat: fomentar la participació en el referèndum i aconseguir que els ciutadans donin un «sí» massiu al nou Estatut. El Go-

vern s'ha d'implicar al màxim, ara amb més tranquil·litat, amb més coherència, en l'explicació de l'Estatut. És la seva obligació, ja que estem parlant de la constitució del nostre país, i en aquest tema, els interessos partidistes són soberrers. Per això cal bandejar qualsevol altra discussió que destorbi aquest objectiu prioritari. Hem de pensar en el país, que Catalunya surti reforçada amb el «sí» a l'Estatut. Deixem de marejar la perdiu –si em permet l'expressió– sobre eleccions anticipades –que, de fet, vostè ja ha anunciat– o possibles canvis partidistes. Els ciutadans estan tips de soroll i confrontacions inútils. Volen tranquil·litat i esperen de nosaltres que ens dediquem aquests propers trenta dies a explicar els elements claus del nou Estatut i en què millorarà la seva qualitat de vida. Centrem-nos, doncs, en el referèndum i després, el 18 de juny, parlarem de com s'administra l'últim tram de legislatura.

Senyor Maragall, reitero el nostre compromís amb el seu Govern catalanista i d'esquerres i per això li volem preguntar quines actuacions pensa portar a terme en aquesta nova etapa.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, no es preocupi, l'objectiu prioritari és exactament el que vostè demana: el referèndum i l'Estatut. Explicar i animar. Fer una campanya rotunda a favor del «sí». Actuar amb tota determinació.

Ràpidament: Hi ha una obligació de tot govern que és garantir que el país funcioni, que l'Administració de la Generalitat és eficient i que ho serà –com ho ha estat fins ara–, en cert sentit, per a un país sense costum de fer coalicions, encara més que abans. El Govern té l'obligació de garantir que el país funcioni en tot allò que del Govern depengui, i que la ciutadania percebi què s'ha fet, què s'està fent i què és vol fer.

La velocitat de creure de la governació del país, pot estar tranquil, senyor diputat, no es veurà alterada. Vetllaré pel bon funcionament dels serveis educatius, socials i sanitaris, en primer lloc. I els consellers ho saben, això. Saben la importància de garantir un inici del curs escolar, tal com està previst. L'equip de professionals del Departament d'Educació n'és perfectament conscient. I el mateix li puc dir de les conselleries de Benestar i Família, i també del suport als municipis de Catalunya.

Mantindrem el ritme d'inversió i execució de les infraestructures i dels equipaments públics que fins ara hem desenvolupat. L'agenda legislativa no s'hauria d'aturar del tot si esdevé possible formar majories, que són necessàries per aconseguir-ho. Ningú no ha dit que s'hagi decidit canviar de polítiques.

Repeteix: una prioritat, el referèndum de l'Estatut; una obligació, governar; governar bé i amb eficàcia.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació de provisionalitat de la política catalana (tram. 317-00228/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, la pregunta d'avui anava dirigida a com pensava gestionar l'evident inestabilitat política que viu Catalunya amb un govern amb minoria al Parlament –com hem tingut ocasió de veure aquest matí– i amb unes eleccions anticipades, ja anunciades per a la tardor vinent.

Però em veig obligat a ampliar-la, ampliar la pregunta, i demanar-li com pensa gestionar també l'evident ruptura de les més elementals normes de convivència política arran de la campanya del partit que li dona el màxim suport, i del qual vostè n'és president, que està alimentant una greu fractura política i social de Catalunya, i de Catalunya amb la resta d'Espanya. (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat. (*Remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

Vostè, senyor diputat, amb tot el respecte, sempre es veu obligat a canviar la pregunta. En fi..., això no vol dir que sigui vostè qui canvia de tarannà. És cert que sempre passen coses a darrera hora i, per tant, és perfectament legítim que vostè canviï de preocupació.

La veritat és que..., miri, a mi, en aquest moment, de debò, campanyes o no campanyes, les properes setmanes el que està en joc és el futur de Catalunya, senyor Piqué, i, per tant, m'ha de permetre que li respongui dient que no hi haurà provisionalitat. Que hi haurà excepcionalitat, per descomptat. Que se sentiran coses fortes, com és evident en un període en el qual aquest país té la possibilitat de decidir sobre el seu futur per vint-i-cinc o trenta anys més. No ens enganyem, sobre això.

El que està en joc és molt important i, per tant, vostè ha d'entendre que, com és lògic, en aquest sentit, jo demani sempre la màxima circumspecció i respecte, però vostè ha d'entendre també que en aquest moment el que s'està jugant és tan gran que, possiblement, en molts casos els accents siguin aguts.

El president

Senyor Piqué, pot repreguntar.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Senyor president, vostè i jo sabem que la política –estic segur que ho compartim– és un instrument al servei de l'interès general dels ciutadans, en aquest cas, dels ciutadans de Catalunya, i no pot ser un instrument exclusivament... –encara que sembli que ens hi juguem molt, i segurament és així–, que sigui exclusivament de confrontació, d'excitació dels instints més primaris, de la ruptura d'uns principis que em sembla indiscutible –estic segur que a vostè també–, que totes les forces polítiques aquí presents –estic segur que vostè ho comparteix, això– defensem, els interessos generals des del nostre punt de vista, com és lògic, i amb tota la legitimitat.

Jo li demano que aquesta tarda faci de president de tots –de tots– i que digui que qualsevol postura davant del referèndum –qualsevol postura davant del referèndum– és legítima i respectable, i que desautoritzi tots aquells que, des d'una mentalitat totalitària, creuen que qui no està amb ells està en contra de Catalunya. Perquè després tot això, senyor president, i vostè ho sap, no surt de franc.

Jo li demano per favor que faci de president de tots i que, exercint com a president, també del seu partit –que és el que li dona el màxim suport–, els digui que no tot s'hi val, que aquí l'únic fonamentalisme a condemnar és d'aquells que menyspreen l'opinió dels altres, dels que no pensen com un pensa, amb desqualificacions i sense arguments. Perquè això ho han fet tots els totalitarismes antidemocràtics que hem hagut de patir al llarg de la història. Li demano que faci de president.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, per descomptat que de totalitarismes en sabem una estona tots els que estem en aquesta cambra. I li dic que espero de tothom la responsabilitat que exigeix aquesta situació. Li dic també que vull que Catalunya tingui el millor estatut de la seva història –això és el més important, el més important. Estic esperançant sobre la resposta dels ciutadans, però no puc evitar reconèixer un pòsit de tristor, tristor pels que han promogut una campanya de milions de signatures que, en el fons, era contra Catalunya i contra l'Espanya plural. Preocupació per aquells que han menyspreat la voluntat d'aquest Parlament, sense el respecte que un acord democràtic mereixia. Fins i tot, faltant-li al respecte, en alguns casos, a vostè mateix.

Sé que vostè procurarà que el seu partit –perquè el conec– mantingui un to més semblant al que utilitza normalment en aquesta cambra. Però l'espectacle dels diputats i senadors populars a les Corts espanyoles és qualsevol cosa menys educatiu, edificant, qualsevol cosa, menys això, cregui'm. I hem tingut ocasió molt recentment de comprovar-ho.

A contrario sensu, vull explicar-li que és molt possible anar a Madrid, com ahir, per exemple, en el lliurament

del Premi Blanquerna a Antonio Garrigues Walker i respirar un ambient diferent... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I acabo, senyor president. Insisteixo, senyor Piqué, que som en un moment excepcional d'esperança. El futur de Catalunya no és provisional, ara menys que mai. I per sobre de l'Estatut només hi ha a Catalunya una cosa: la voluntat dels ciutadans i les ciutadanes, que hem de respectar.

El president

Pot formular la següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acció d'Esquerra Republicana de Catalunya en el Govern (tram. 317-00233/07)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Com valora, senyor president de la Generalitat, l'aportació d'Esquerra Republicana a l'obra de govern de Catalunya els dos darrers anys?

El president

Senyor president de la Generalitat pot respondre.

El president de la Generalitat

La valoro, senyor diputat, positivament. I a vostè li consta.

El president

Senyor Carod pot repreguntar.

El Sr. Carod-Rovira

Celebro que en aquest punt estiguem d'acord, senyor president, en la valoració que fa vostè de l'acció de govern d'Esquerra Republicana.

Esquerra ha fet, des del primer moment, possible el que és fonamental –no sé si fonamentalista, però sí fonamental– en un sistema democràtic, que és fer possible l'alternança política en l'acció de govern, i és un mèrit que ningú no ens el podrà treure mai.

Esquerra va fer també la seva aportació singular en la redacció del contingut del pacte del Tinell, en tots els terrenys: en el democràtic, en el de la cohesió social i en el de l'avenç nacional.

L'obra de govern d'Esquerra, des de les conselleries de les quals ha tingut l'honor i la responsabilitat de dirigir, s'ha caracteritzat, i així ha estat reconegut, per un canvi en la relació amb l'estructura municipal de Catalunya, amb els ajuntaments del país. Un canvi, també, en les relacions amb el teixit plural i divers associatiu de Catalunya, i també per la prioritització d'acords pensats per la majoria, com és, per posar només un sol exemple, el Pacte Nacional per a l'Educació.

Vostè sap molt bé que ara si som fora del Govern, doncs, no és pas per un problema de gestió, sinó per un problema polític. Esquerra és fora del Govern perquè no compartim la mateixa posició, en primer lloc, en valorar i en defensar aquest Parlament i els seus acords, i perquè vostès i nosaltres tenim un model diferent d'estat. Tots dos són legítims i nosaltres respectem el seu. Ens agradaria que vostè també respectés el nostre.

Jo li demano, senyor president, que no s'apunti al càstig fàcil d'Esquerra Republicana, a la desqualificació o a l'estigmatització d'Esquerra. Ningú no entendria que ara es convertís en negatiu allò que, durant dos anys, ha estat positiu. Esquerra ha comès errors i els ha reconegut. Tothom en comet, d'errors. Vostè també, senyor president. A nosaltres ens han sabut greu les seves darreres paraules, paraules que són injustes, inadequades i desproporcionades. Però nosaltres no desqualificarem mai la seva posició en tant que president de Catalunya. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Acabo, senyor president. Durant anys ens hem passat carregant contra la Catalunya dual. Ara sembla que hi torna a haver una Catalunya de bons i dolents.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, havent-lo escollit a vostè com a president, haver escollit el senyor Zapatero com a president, haver-nos abtingut en el Senat, com ho qualificaria?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

No trenqui ponts ni faci impossibles certs escenaris de futur.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Li ben asseguro que faré tot el possible per no fer impossible cap escenari de futur, cap. El caràcter fona-

mental, senyor diputat —el caràcter fonamental—, com vostè ha dit, de la seva aportació en l'inici d'aquesta legislatura em consta i l'he reconegut sempre. Això no hauria de permetre, tanmateix, derivar d'aquest caràcter fonamental cap a un «isme» que jo sé que vostès comparteixen amb mi que no és bo per a aquest país.

No passi pena, senyor diputat, el respecte que jo tinc pel seu partit, per la seva història i pel seu futur és total. I a més, conec la seva història i sé el que van fer en Macià i en Carner, en aquell cas, en el moment en què a Madrid el Parlament espanyol va fer el que va fer amb l'Estatut que Catalunya havia enviat. No és exactament el que vostès han fet. I vostè em dirà: «La situació és diferent.» Absolutament d'acord: la situació és diferent, però no és tan diferent el sacrifici, que s'havia de fer un sacrifici aleshores i s'havia de fer ara, per obtenir per a Catalunya el millor que tindrem en trenta anys per davant.

L'acció del Govern, jo l'he entès sempre com un tot coresponsable, i probablement no hi he insistit prou; potser jo mai no he fet balanços parcials de l'acció dels consellers, d'una o altra força política del Govern. Mai. I si vostè en troba una, me la pot citar, per favor.

Res del que ha passat els darrers dies ha fet canviar, com li he dit, la meua valoració de la feina que vostès han fet. Amb dos anys i mig el Govern ha treballat molt i ha treballat bé per aconseguir els objectius fixats en el pacte del Tinell: amb el Pacte de l'educació, amb el retorn dels «papers de Salamanca», amb el Pla de recerca i innovació, amb la posta en marxa de la bioregió, amb el Pla d'habitatge, amb l'increment molt substancial de recursos destinats als municipis, amb el Pla de presons, amb el Projecte de llei de serveis socials, amb el Pla d'immigració i ciutadania, amb l'Acord estratègic de l'economia o amb el Pla d'equipaments comercials. I el primer tots, amb l'Estatut, que és el que finalment ha fet inviable la continuïtat de vostès en el Govern.

Tanmateix, hi insisteixo, aquest és un balanç que es pot exhibir amb orgull i que constitueix un llegat que incrementa el patrimoni de la societat catalana i dels partits que l'han dirigit políticament...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...de tots ells, en aquests mesos. I reivindico la claredat en política, perquè la confusió provoca de vegades divorci entre ciutadania i política.

Què penso fer?

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Concentrar-me del tot —i acabo— en el 18 de juny.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la promoció de la participació en el referèndum sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00231/07)

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joan Roma.

El Sr. Roma i Cunill

Gràcies, senyor president. El principal repte d'aquesta legislatura, i que formava part, evidentment, de la primera prioritat del pacte del Tinell, era l'elaboració, redacció i aprovació del nou Estatut.

Estem ja a la recta final. I, per tant, en política diem que la política és l'art del possible. I en aquest art del possible, creiem que s'ha obtingut un resultat notable pel que fa al nou Estatut, en matèria de competències, de drets i deures, de finançament, també de defensa de la llengua i de les característiques principals de la nació catalana, com també el reconeixement dels retards en matèria d'infraestructura i equipaments que seran objecte d'inversions complementàries per part del Govern central.

Si aquest procés ha estat notable, política també és pedagogia, i aquí jo crec que tots hauríem de fer uns certs retrets a algunes de les coses que hem fet que no han anat excessivament bé i que en alguns casos potser aquesta pedagogia no ha estat tan ideal com tots hauríem volgut.

De totes maneres, estem ja davant de l'examen final. I a l'examen final només hi han dues úniques possibilitats de votar: o el «sí» o el «no». El «sí», clarament, entén el Grup Socialista que és un sí per l'avenç en l'autogovern; un «no» és un clar retrocés, perquè no solament significaria quedar-se com estem, sinó que tots els nostres veïns i la resta de comunitats autònomes d'Espanya continuarien avançant mentre Catalunya es quedaria enrere de tots ells.

Catalunya, el nostre Estatut, ha estat model per a tots els que s'estan fent o que s'acaben de fer, fins i tot per al del País Valencià, que ja està aprovat, però que molts dels fonaments del nostre Estatut van servir per fonamentar aquell Estatut, com també ho han estat per al d'Andalusia i com també ho és en aquests moments per al d'Aragó o les Illes. També vindran els altres, que de moment ho tenen prohibit per la direcció del Partit Popular.

I bé, en resum, ara toca garantir que el referèndum de Catalunya connecti amb la realitat d'aquest Parlament, que realment la...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Roma i Cunill

...participació sigui alta en nombre de participants, i, evidentment, amb un «sí» esclatant. D'aquí ve que al PSC estàvem tots favorables...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Roma i Cunill

...abans, durant i ara al final.

El president

Senyor diputat!

El Sr. Roma i Cunill

Senyor president, com preveu promoure una elevada participació en aquest referèndum?

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Vagi per davant que comparteixo amb vostè, com em penso que la majoria d'aquesta cambra, que la principal preocupació i el primer objectiu del Govern de la Generalitat avui, d'avui al 18 de juny, és efectivament la celebració del referèndum sobre l'Estatut. Espero que ho sigui de totes les forces polítiques.

Hem d'arribar al referèndum havent-ne fet la màxima difusió possible, la màxima pedagogia possible. I és cert que calia fer-ho en unes condicions polítiques de màxima claredat; res no ha d'enterbolir el procés de lliure decisió dels ciutadans d'aquest país respecte del tema fonamental de la seva governació.

Ja he dit que havia adoptat decisions polítiques importants per separar clarament el procés del referèndum del procés electoral, i al mateix temps el Govern s'ha dotat dels instruments de coordinació necessaris.

A través del Departament de Relacions Institucionals, de Joan Saura, s'han elaborat materials d'explicació del nou Estatut. Està en marxa la campanya institucional de divulgació, i en el seu moment es desenvoluparà la campanya institucional de participació, de promoció de la participació, senyor diputat. I en la reunió del Consell Executiu d'avui mateix s'aproven els ajuts a la campanya que ara passo a referir-li –a la campanya de les forces polítiques.

En resum, tota la maquinària del Govern està en funcionament amb l'objectiu de promoure la més ampla participació en el referèndum del 18 de juny. En el Departament de Governació i Administracions Públiques la campanya institucional per al referèndum té un pressupost de 5 milions i mig; la de Presidència, l'aportació de Presidència en el referèndum és de 1 milió i mig, i l'altra campanya, també del Departament de Governació i Administracions Públiques, la de subvencions a partits polítics, que no és la menys important, és de l'ordre de 4,4 milions d'euros.

Penso que, efectivament, no solament la nostra predisposició, sinó també els mitjans materials posats a disposició dels partits per a la campanya són suficients.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les condicions per a realitzar el referèndum sobre l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00232/07)

El president

Per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, el dia 8 de maig, tot just fa deu dies, vostè va comparèixer en aquest mateix Parlament per anunciar-nos la composició d'un nou govern; deu dies després, avui, tenim una sessió parlamentària amb un govern diferent.

Vostè va cantar les excel·lències a bombo i platerets d'aquell nou Govern, que havia de durar no sé quants mesos, i resulta que va durar deu dies. Sobren comentaris.

Vostè va justificar aquests canvis en funció, i avui ho ha repetit, de «la claredat del 18 de juny», per tant, del referèndum. De fet, ens va venir a dir amb aquest canvi de govern: el tripartit és incompatible amb el referèndum.

Efectivament, el 18 de juny Catalunya s'hi juga molt, s'hi juga el seu futur. Nosaltres en som conscients. Totes les opinions són respectables, és veritat; però crec que n'hi ha algunes que són millors que les altres, i crec que el «sí» és rotundament millor que el «no», i així ho defensarem.

Catalunya es juga el seu futur, i deixi-m'ho dir: el 18 de juny Catalunya pot ser campiona de les nacions i països d'Europa que no tenen un estat propi en matèria d'autogovern i de poder polític. Ahir el Barça va demostrar que era el millor equip d'Europa; Catalunya el 18 de juny pot demostrar que és el país d'Europa sense un estat propi que també pot ser campió.

Ara bé, perquè això sigui així, i agafo les seves paraules, la gent el 18 de juny ha de saber que només es vota l'Estatut, només es vota això i cap altra cosa. Jo li asseguro que hi ha gent molt cansada i fatigada amb la situació política actual i que ho atribueix al Govern i al seu president.

I, per tant, li demano una cosa, que confirmi en seu parlamentària, solemnement, que hi haurà eleccions a la tardor, perquè ningú tingui temptació de confondre el 18 de juny amb qualsevol altra cosa. I li ho dic amb un ànim positiu, com vostè pot comprendre.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Vostè sap que sobre la qüestió que ha preguntat al final ja li garanteixo que hi hauran eleccions abans de finals d'any. En fi, no tingui cap mena de dubte sobre aquesta

qüestió.

Per què el que es va dir fa deu dies o vuit dies només ha durat vuit o deu dies? I vostè ho pregunta? Va durar el que va durar –el que aleshores vam dir–, perquè en aquests dies, pocs, un partit del Govern, en contra del que havia dit que faria, ha decidit estar en contra de la Llei fonamental d'aquest país que conjuntament havien impulsat quatre partits. Li sembla poc?

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

No em renyí, senyor president, que jo no li he dit res que no fos de l'altre món, no?

Escolti'm, deixi'm dir-li una altra cosa, senyor president, és que era un secret a veus que no hi havia posicions comunes a dintre del Govern, però si l'últim a asabentar-se va ser vostè; si tots els altres ho sabem, tots.

Perquè em dirà vostè que el vot nul polític era una cosa diferent del «sí», o no? Jo diria que vot nul polític no vol dir «sí», no?; vaja, tret que no estiguem tots confofos. Després ho van posar una mica més enllà i van dir «no».

Però, escolti'm, ja era que no, de fet, ja era qualsevol cosa –qualsevol cosa– menys el «sí». Ho accepten això? Qualsevol cosa menys el «sí». Això no era incompatible amb el Govern?, amb la seva unitat?, amb la seva cohesió? (*Veus de fons.*) No? Doncs, escolti, vostè em dirà que no, però jo li dic que sí. I qualsevol persona amb sentit comú també li diria que sí.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

No se m'enfadi, senyor diputat, (*rialles*) no se m'enfadi. Tenia fama de ser una persona serena. Escolti'm, és veritat que el vot nul polític era una cosa que era difícil d'entendre, però no era un «no» –no era un «no». I la veritat és que jo he tingut una màxima comprensió per les dificultats que ha tingut el partit d'Esquerra Republicana per fer compatible la seva posició moderadament crítica respecte de l'Estatut amb el descabellament que hi ha hagut en els darrers mesos del procés de negociació amb el Govern espanyol i amb la majoria del Parlament espanyol, que, en definitiva, era qui havia de votar.

Jo estic cert que –ho he comprovat, ho he repassat, ho estudiat, ho he mirat i sempre ha estat així– a Madrid es confon Catalunya amb el nacionalisme català. A Madrid, històricament, si vostè ho va repassant, es confon Catalunya amb el nacionalisme català. I és un error, un important. Potser no és un error que porti a grans errors de fet, de pràctica política, em refereixo, però és un error conceptual.

Si això va ser el cas de Suárez, ha sigut el cas de Felipe González i ha sigut també el cas de José Luis Rodríguez

guez Zapatero, en alguna mesura –en alguna mesura. (*Veus de fons.*) No, ai, ai, ai, no. (*Rialles.*) Estiguin tranquils, perquè ara..., el que passa és que el president em tallarà, però ja els ho explicaré, si avui no acabo, seguirem, eh? (*Rialles.*)

El primer cas va ser exactament el senyor Suárez quan Raventós guanyà les eleccions, les primeres eleccions democràtiques, demanant el retorn de Tarradellas, del qual vostès estaven en contra, si no ho recordo malament. Vam guanyar, va tornar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...va tornar... I acabo..., acabo, senyor president, els dos exemples i els altres dos ja els explicaré un altre dia. Va tornar i no va venir a Catalunya a parlar amb el Partit Socialista de Catalunya, que era el que havia impulsat això; va anar primerament...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...en un avió, conduït pel senyor Sentís, a Madrid a veure el president Suárez.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra a Mataró (Maresme) el 6 de maig de 2006 (tram. 310-00565/07)

...i en aquest cas al Consell Executiu, la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Honorable consellera, el dissabte 6 de maig un grup d'entre cent i cent cinquanta «okupes» i persones d'altra tipologia es van dedicar a provocar aldarulls i actes vandàlics pel centre de Mataró durant dues hores.

Voldríem saber la seva valoració d'aquests fets.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, doncs, efectivament, així va ser. El dia 6 de maig en el centre de la ciutat de Mataró es va produir diguem-ne una manifest-

tació que no havia estat prèviament comunicada, arran de la qual s'han instruït diligències penals contra tres persones identificades, i correspondrà al Jutjat de Guàrdia de Mataró determinar les responsabilitats d'aquestes persones com a promotors d'aquests fets.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. López Alegre

Gràcies, honorable consellera. Permetin-me, deuen ser vostè i els mossos d'esquadra les úniques persones que no sabien que aquesta manifestació estava convocada. Tota la ciutat era plena de cartells –per cert, enganxats també a llocs on no està permès fer-ho– des de molts dies abans.

La primera pregunta és: per què es permet un dissabte, en una zona no només de comerç sinó cívica, com és el centre d'una ciutat, en ple dissabte a la tarda, que una manifestació que està convocada i anunciada ja com una manifestació de provocar es porti endavant i que aquesta marxa es pugui moure? –primera pregunta.

Segona pregunta: per què la policia autonòmica camina quatre passes per darrere, davant de l'estupefacció del conjunt de la ciutadania que ho veu, mentre aquest grup d'entre cent i cent cinquanta individus es dediquen a pintar blocs de pisos, pintar oficines bancàries, atacar oficines immobiliàries i, en general, espantar el conjunt de famílies que hi havia passejant en aquells moments per la zona de vianants de Mataró?

Tercera pregunta: per què la policia autonòmica es dedica a seguir, tan sols a quatre passes d'aquest grup d'entre cent i cent cinquanta persones, aquests individus, al llarg d'un quilòmetre i mig, i els permeten no només que ataquin propietats privades, blocs de pisos, comerços, immobles i oficines bancàries, sinó també tallar carrers, fins i tot la carretera nacional II?

Nosaltres entenem que la seguretat comença per protegir el dret de les persones a estar tranquil·les. Creiem que segurament el concepte de llibertat, vostès i nosaltres el devem tenir, sincerament, de forma diferent. Perquè la seva obligació és que la policia protegeixi comerços, gent que passeja, famílies, no grups que convoquen manifestacions il·legals, conegudes per tothom i que està clar què és el que faran. Per cert, li va passar a Mataró el 6 de maig, però també li passa a vostè cada vegada que el Barça guanya alguna cosa. Crec que s'ho hauria de fer revisar.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Lamento profundament l'última frase, perquè em sembla que simplificar en temes de seguretat és el pitjor que es pot fer. Malgrat tot... (*veus de fons*), malgrat tot, si em deixen respondre tots, li respondré respecte als fets del 6 de maig a Mataró.

I jo no he dit que no sabéssim que estigués convocada; he dit que no estava comunicada. I ho he fet amb termes legals perquè la normativa vigent en aquest tipus de coses obliga a comunicar. Senzillament, li donava una informació que sembla que no li interessa gaire, senyor López, però hi estic insistint.

Aquesta mateixa Llei orgànica de l'any 1983, que és la que estableix el dret a manifestar-se, estableix que els cossos i forces de seguretat, en la forma que considerin oportú i que menys perjudiqui el conjunt de la ciutadania, actuaran. En una manifestació que no va provocar danys, sinó que va provocar el que legalment se'n diu «el deslluïment», perquè es van produir pintades en el mobiliari urbà, pintades en el mobiliari urbà i en algunes façanes, si s'hagués actuat amb contundència, com sembla que vostè ens està demanant, enmig d'una fira d'Intermón, d'una fira del dibuix, i del conjunt d'activitat comercial que hi ha a la zona centre de Mataró en aquelles hores de les set del vespre, potser hauríem tingut unes conseqüències que avui ens en demanarien responsabilitats.

Per tant, com que la decisió de quins són els mitjans proporcionals, quins són els que generen menys perjudici en cada moment, segons que es produeix la situació, i quina és l'estratègia considerada, diguem-ne, intel·ligent d'actuar de la policia, que és la protecció de les altres persones, i no va haver-hi cap dany...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

...a cap persona, ni a cap bé, ens sembla que l'actuació ha estat correcta, tenint en compte que els responsables...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

...estan davant de la justícia.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions que preveu a partir de les conclusions del Congrés del Món Rural (tram. 310-00567/07)

Pot formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Honorable conseller Carnes, després de mesos de coincidir en molts pobles i ciutats de Catalunya en les assemblees del Congrés del Món Rural, on participàveu com a director general, avui, deu dies després de la cloenda del Congrés, ens sembla que és un bon moment per fer aquí, en seu parlamentària, la valoració d'aquest esdeveniment impulsat pel Departament del qual ara sou conseller.

Des del nostre Grup Parlamentari considerem positiu que hi hagi hagut per primera vegada l'oportunitat que el món rural posi sobre la taula tots aquells elements que l'afecten, i ho faci de forma oberta a tota la societat catalana. I també és positiu que el Govern hagi decidit dedicar esforços suficients per garantir que el procés fos seriós i de qualitat. Teníem uns objectius ambiciosos; teníem uns temes amplis, transversals, agrupats en cinc àmbits de treball; teníem una dinàmica de treball, en general, ben estructurada, amb algunes coses millorables, que després comentaré, i finalment, les conclusions, unes conclusions que podran ser punt de referència a l'hora de definir totes aquelles polítiques que afecten el món rural, no només les polítiques agràries.

Considerem important que del Congrés es pugui derivar una major valoració social de la feina de pagès, que es reconegui que la societat rural ha de tenir iguals oportunitats que les ciutats, tant en l'accés als serveis, les oportunitats dels joves, de les dones..., i també que s'expliciti quins són els principals reptes de cara al futur des d'un punt de vista de l'activitat en el món rural: buscar valor afegit a la producció agroalimentària, fer compatible l'activitat agrària amb la preservació del medi, el pacte per l'ús sostenible de l'aigua, la formació, la millora dels processos de comercialització, etcètera.

Per nosaltres, també és important el compromís explícit de tot el Govern, que va participar en les jornades de cloenda explicant, conselleria per conselleria, a què dedicarien els esforços per aconseguir aquesta igualtat d'oportunitats que dèiem.

A part d'aquests aspectes positius, també hem detectat, com he dit, alguna cosa millorable, i, ja que estem fent valoració, no ho podem obviar. El més destacable és que hi havia un objectiu, una voluntat que el Congrés fos punt de trobada entre el món rural i el món urbà, i això en tots els aspectes no s'ha acabat d'aconseguir, probablement perquè el món urbà no ha acabat de jugar-hi. Creiem que és una llàstima, perquè, malgrat que el món rural representi un tant per cent molt petit de la població, estem parlant de gairebé el 80 per cent del territori...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanyà

Acabo, senyor president, dient-li, senyor conseller, de quina manera pensen impulsar les conclusions del Congrés, totes, especialment les que afecten més la ciutadania o la gent que viu en el món rural.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Jordi William Carnes, conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Jordi William Carnes i Ayats)

Bona tarda, honorable president. Senyors diputats, senyora diputada, la clausura del Congrés del Món Rural, certament, no és el final de res; és més aviat un punt i

seguït a una feina que, com vostè molt bé sap, es va començar a Poblet el 4 de febrer del 2005, i precisament, les conclusions que en van sortir fa exactament una setmana, ara cal començar-les a materialitzar.

Jo crec que les conclusions del Congrés del Món Rural, el que ens han de permetre és que el món urbà conegui la realitat del món rural i, alhora, reconegui el paper estratègic que aquest últim exerceix en el desenvolupament del conjunt del nostre país. Vostè plantejava quines eren les conclusions més importants que han de sortir d'aquest Congrés. Jo les posaria en dos grans àmbits, en dos grans blocs: l'un, l'àmbit legislatiu, i un altre, el de la planificació i programació d'actuacions.

En l'àmbit legislatiu, malgrat el temps que pugui, aquest Govern, tindre per desenvolupar-lo, jo crec que calen algunes accions lligades a l'actualització de la Llei d'orientació agrària; la normativa sobre aigües i regadius; la protecció i regulació de l'agricultura periurbana; els aspectes mediambientals de les activitats agroforestals; la recerca, la transferència i l'assessorament tècnic i econòmic. Jo crec que són temes que van sortir, clarament, al llarg i ample de tots els debats del Congrés.

En l'àmbit de la planificació i la programació, aquest any ens toca un tema molt important, que és planificar el futur del Pla de desenvolupament rural de Catalunya 2007-2013, i, com vostè sap molt bé, pel calendari en què estem establerts, que ens vincula al conjunt de les altres comunitats de l'Estat espanyol i de la Unió Europea, és una feina que hem de fer de seguida i molt aviat.

L'altra part que jo crec que és important d'aquest Congrés i que ha sigut una de les principals aportacions en el tram final han sigut els pactes territorials. Entenem que en aquest sentit la sensibilització i participació de tots els agents socials és fonamental per concretar una diagnosi de la situació i dissenyar unes estratègies que siguin, precisament, útils per a aquest Pla de desenvolupament rural que abans esmentava.

I com una de les concrecions d'aquests pactes territorials..., és un element que hem anat treballant, conjuntament, em sembla, amb els membres d'aquesta cambra, i amb els sectors socials, que són els contractes globals d'explotació; una nova forma de desenvolupar i donar viabilitat econòmica i social a les nostres explotacions, i, per tant, veure com podem fer que al nostre territori...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...la gent que vulgui..., s'hi pugui dedicar.

I, per acabar, i com a última proposta, era la potenciació de la fundació privada del món rural, que vostè també sap.

Per tant, aquestes idees volen estar traslladades també al conjunt de l'acció del Govern...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions per a combatre la inseguretat al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre (tram. 310-00571/07)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Pellicer i Punyed, d'aquest Grup Parlamentari. Té la paraula.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, a Catalunya estem patint una greu situació d'inseguretat; la gent del país està cada vegada més preocupada, i també indignada. Les comarques de Tarragona, de les Terres de l'Ebre especialment, també de Girona, de Lleida i de Barcelona, estan sotmeses a una pressió de bandes que impunement no fan ja robatoris clàssics, sinó que empren sofisticats sistemes que sobrepassen qualsevol aspecte vist fins avui.

Tenim un problema greu, consellera, i la inseguretat no deixa de créixer: assalts a domicilis amb agressions, robatoris silenciosos mentre la gent dorm, violència gratuïta fenomen també de racisme, aparició de bandes internacionals de la màxima perillositat, bandes juvenils, localització de mafiosos residents a Catalunya, i també els segrestos exprés. Aquesta situació, consellera, no pot durar més. I en aquest context esperem que el Govern de Catalunya prengui mesures contundents per reforçar la confiança dels ciutadans.

En els darrers dies, poblacions com..., des de l'Albi a la Pobla de Cérvoles, a les Borges Blanques, les Garrigues, o passant per la Forja, per Reus, per Vinyals, per Prades, per Vilaplana, per Cambrils avui mateix, han tingut problemes. També al Tarragonès: Tarragona, la Secuita, Vilallonga... Ulldemolins, al Priorat.

Aquests fets són especialment greus, consellera, i algú està plantejant-se, també, contractar seguretat privada. Aquesta tampoc és la forma, perquè la gent paga els seus impostos, i amb els seus impostos cal garantir la seva seguretat. Els alcaldes no saben què fer més, ja.

El món rural, els pagesos, els botiguers, els sindicats i els empresaris..., la població de Catalunya està preocupada, consellera; no podem mirar a un altre lloc. La situació és límit, i la política portada a terme per vostès, fins al moment, no ha sabut posar fre a una situació tan complicada i que afecta un dret fonamental de la gent.

La pregunta és la següent: què pensa fer el Govern per redreçar la situació actual d'inseguretat ciutadana crei-

xent, i què pensa fer per prevenir el dret a la seguretat, el principal dret de les persones?

Gràcies, consellera.

El president

L'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura, té la paraula.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. La primera de les coses, acceptar que la tipologia delinqüencial evoluciona de manera diferent de com havia evolucionat en les últimes dècades no només a Catalunya, sinó al conjunt d'Espanya i al conjunt dels estats que configuren l'actual Unió Europea.

La segona, davant de la preocupació raonable dels ciutadans, que ho és també d'aquest Govern —que ho és també d'aquest Govern—, doncs, continuar detenint membres de bandes organitzades, detenint mafiosos italians residents a Catalunya, detenint persones que es dediquen al blanqueig, detenint els pares dels delinqüents que són menors i que s'utilitzen com a sistemes delictius; canviar els sistemes de metodologia d'investigació, i intentar, finalment, detenir-los i posar-los davant de la justícia. És la nostra obligació.

El president

Senyor Pellicer, pot repreguntar.

El Sr. Pellicer i Punyed

Gràcies, consellera. Però el que sí que és evident és que el Govern..., i en aquest cas les promeses electorals que vostès van fer no s'han portat a terme. Hi ha un incompliment, en aquest cas a Tarragona, del pacte del Tinell; hi ha un incompliment del Pla de govern 2004-2007; hi ha un incompliment en el desplegament dels Mossos d'Esquadra.

Ho deien vostès en les passades eleccions, el senyor Pérez i el senyor Ballesteros, candidats a les eleccions: «Assumim la promesa...» (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador. Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) S'ha acabat?

El president

Se li ha acabat el temps, però...

El Sr. Pellicer i Punyed

Bé, escolti'm...

El president

...el micro s'ha apagat sol, eh?

El Sr. Pellicer i Punyed

...ni el comandament únic dels cossos i forces de seguretat, ni la nova Llei de seguretat... «Maragall promet el desplegament...

El president

Senyor Pellicer...

El Sr. Pellicer i Punyed

...per al 2007.» Vostè en pregunta parlamentària em respon que el 2008-2009...

El president

Senyor Pellicer...

El Sr. Pellicer i Punyed

Total, un frau als ciutadans, i a més a més un engany.

El president

Senyor Pellicer, ara sí que li tancaré el micro.

El Sr. Pellicer i Punyed

...no s'han fet les coses bé, consellera, i, per tant, el model...

El president

Senyor Pellicer, s'ha acabat el temps. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Llegeixo, Junta de Seguretat del moment en què el Partit Popular estava al Govern central i Convergència i Unió estava al Govern de la Generalitat: «Comarques per desplegar l'any 2001 i 2002, Baix Camp, Priorat, Baix Ebre, Ribera d'Ebre, Terra Alta, Montsià, Tarragonès, Baix Penedès, Alt Camp i Conca de Barberà», 2001 i 2002. No sé qui ha incomplert. Una.

Dues, a quina comarca s'ha avançat el desplegament? Baix Camp. Quina comissaria s'ha adjudicat més enllà del territori de desplegament que tenien vostès previstos? Reus. Qui està complint els compromisos que hi havia establerts en el pacte del Tinell i en el programa d'actuació del Govern? L'actual Govern. Qui no ha complert amb el calendari del desplegament? L'anterior Govern. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

— Pregunta al Consell Executiu sobre la previsió per a evitar les conseqüències negatives del projecte Xarxa Natura 2000 sobre el territori (tram. 310-00572/07)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, de fet és la primera vegada que en seu parlamen-

tària tenim ocasió de coincidir més enllà de les discrepàncies, que molt em temo que hi seran. En qualsevol cas, sigui molt benvingut. La pregunta queda prou explícitament formulada en el següent sentit: quina és la previsió que té el Govern per evitar les conseqüències negatives del projecte de Xarxa Natura 2000.

Gràcies.

El president

L'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vull dir-li que justament el Govern de la Generalitat no preveu cap conseqüència negativa sobre el territori, segons es desprèn de la seva pregunta. És més, més aviat joestic treballant perquè tingui conseqüències positives sobre el territori. Tots els instruments d'ordenació o proposta territorial —vostè ho sap prou bé— incideixen sobre el territori i en les persones, tant pel que fa a les mesures de foment o incentivadores, com en certes limitacions o afectacions específiques.

Vostè sap que la Xarxa Natura no és un invent nostre, prové de directives de la Unió Europea i jo no crec que els governs de tota la Unió Europea i tots els seus parlaments, quan varen aprovar aquelles directives d'aus i d'hàbitats, ho fessin per provocar conseqüències negatives en els ciutadans i ciutadanes.

Per tant, que això ni preservar el nostre patrimoni natural i l'extrema riquesa de la biodiversitat del nostre país comporti inevitables conseqüències negatives.

Per això li vull dir que al costat de la delimitació territorial, encara en fase d'allegacions —saben que a més jo he allargat el termini fins el dia 15 de juny, perquè, entre altres coses, pugui seguir treballant en aquesta línia—, es donarà a conèixer també en paral·lel l'avenç de directrius marc per a la gestió dels espais de la Xarxa Natura 2000 que, en qualsevol cas, deixen clar que aquelles suposades conseqüències negatives que hi fossin no ho siguin o siguin plenament compensades, i a més li asseguro que això ho farem en estret contacte i diàleg amb els ens territorials de Catalunya.

El president

Senyor Espadaler, pot repreguntar.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, a veure, hem llegit i celebrem —de fet, aquesta és una condició necessària però, en qualsevol cas, no suficient— la prorroga que fa, i són curiosíssims els motius. Vostè mateix ens està donant la raó al Grup de Convergència i Unió que havíem demanat temps, explicació en el territori i que ens expliquessin amb claredat quins són els motius i com es gestionarà aquest territori, són exactament les raons que vostè allega després de dos anys d'autisme per part del seu predecessor. En qualsevol cas, benvinguda sigui aquesta nota.

Vostè em parla d'Europa. La mitjana de protecció del territori en la Xarxa 2000 d'Europa és un 15 per cent, la proposta del conseller Milà –i que vostè pel que veig, lamentablement, fa seva– és el doble, el 30,2 per cent. La mitjana de França és el 8 per cent; vostè multiplica per tres. La mitjana d'Alemanya, quan tenia els Verds al Govern i que l'actual Govern ha mantingut, és el 12 per cent; vostè se'n va al 30,2 per cent. I, a més a més, no ens dona..., i vostè ho sap o ho hauria de saber, que hi ha, i molt, neguit en el territori. És vostè, en la mateixa pròrroga que fa, qui ens està dient que reconeix que no hi ha prou informació en el territori, que reconeix que no són prou explícites, doncs, les regles de joc amb què haurem de gestionar aquest territori, el 30 per cent del nostre territori.

Més enllà d'això, des del nostre Grup Parlamentari tenim una posició inamovible a partir de la qual estem disposats a parlar: reducció dràstica –i subratllo la paraula «dràstica»– d'aquest 30 per cent del territori nacional. Compromís continuat, clar i explícit, de finançament pels perjudicis, que sí que en porta, conseller –que sí que en porta–, d'aquelles terres que no podran veure les millores a partir del rec del Segarra - Garrigues o d'altres indrets pel fet que estaran incorporades a la Xarxa Natura 2000, i regles del joc clares, explícites i conegudes abans de decidir.

El que se'ns ha sotmès a informació pública des del Govern que vostè representa és, senzillament, un mapa, no sabem res del finançament i no sabem res de les regles de joc, ni dels criteris de gestió. És la primera vegada en dos anys, en la seva nota, que el Departament de Medi Ambient reconeix d'una manera explícita que els pròxims dies també es faran públiques les directrius que regiran en aquestes zones que s'incorporaran a la Xarxa Natura 2000. Vostè creu que és seriós que després de dos anys de debatir com hem debatut en aquesta cambra el tema de la Xarxa ara ens digui quines seran les regles del joc quan falten quinze dies escassos per acabar el termini? Ens sembla que no és de rebut.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, justament, miri, jo el que estic fent és arreglant un «marró» no que ve de fa dos anys, sinó que deu fer bastants anys perquè entre altres coses vostès van tenir durant nou anys la possibilitat de començar a tirar endavant projectes sobre això, no van dur els projectes, no van dur les directrius i no van dur ni un euro de finançament del tema. Per tant, diguéssim, està vostè una mica en fals en plantejar aquesta qüestió. En primer lloc.

Segona, em fa la sensació que jo justament li ofereixo una cosa que no es desprèn de les seves paraules, sinó que es desprèn d'una cosa que és de sentit comú. En aquests moments estem en una fase en què podem seguir parlant, hem de seguir parlant, hem de donar garanties a tots els sectors que es puguin veure afectats justament que no es veuran afectats i que es veuran afectats positivament. I això en aquests moments s'es-

tà treballant en el Govern i s'està treballant conjuntament amb els departaments d'Agricultura i d'Economia i, per tant, és en aquest sentit en què jo li vull donar, no a vostè sinó a tota la ciutadania, la garantia que aquest Pla de Xarxa Natura 2000 sortirà amb un consens importantíssim, més enllà d'aquestes preteses situacions de gran conflictivitat que vostès pretenen fer i que n'estem ben lluny.

Moltes gràcies.

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta el Consell Executiu sobre les prioritats i els objectius del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per als mesos vinents (tram. 310-00568/07)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Juan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, molt honorable president del Parlament, il·lustres senyors i senyores diputades, molt honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Jordi William Carnes, però, permeti'm, senyor president, que abans de formular la meua pregunta, que està explicitada en el *Diari de Sessions*, faci, en nom del nostre Grup Parlamentari, un agraïment a l'anterior conseller, el conseller Siurana, però a part d'aquest agraïment per la seva tasca desenvolupada, sí que m'agradaria encoratjar el nou conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Avui s'ha formulat una pregunta per part de la il·lustre diputada Bet Font, referida al Congrés del Món Rural, que era el pacte entre el món urbà i el món rural, però a part de les conclusions del Congrés del Món Rural, també tenim l'aplicació del futur Pla de desenvolupament rural. També tenim el repte de les noves obres hidràuliques que es concreten en el canal Segarra - Garrigues, i a part de tots els reptes que s'estan desenvolupant per part del seu Departament, tenim en el futur un nou Estatut, un nou Estatut, que si el poble de Catalunya ho decideix, en el seu article 116, referit a l'agricultura, ramaderia i aprofitaments forestals, dona més competències, dona més responsabilitat al Govern de Catalunya.

Posaré un exemple: la regulació i l'execució sobre la qualitat, la traçabilitat i les condicions dels productes agrícoles i ramaders, o l'obligació del desenvolupament integral i la protecció del món rural. És per això, molt honorable conseller, que, amb tots els reptes que afronta el seu Departament, quines són les mesures i quins són els objectius per als propers mesos per al Departament que vostè dirigeix.

Gràcies, molt honorable president; il·lustres senyors i senyores diputades.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Jordi William Carnes, conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Honorable president, senyor diputat, en primer lloc i per començar, sàpiguen que avui faré un breu esbós de les prioritats de la conselleria, que la propera setmana en la meua compareixença en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, a iniciativa pròpia, passaré a desenvolupar més detalladament.

L'objectiu prioritari del Departament per als propers mesos no és altre que finalitzar satisfactoriament tots els projectes que tenim en marxa, que no són pocs. Per tant, en aquest sentit, jo crec que el plantejament del Departament ha de ser de continuïtat i alhora d'impuls necessari perquè aquells projectes que estan començats puguin esdevenir una realitat.

L'any 2006 tenim un element molt important, perquè la Unió Europea així ho ha plantejat, que és posar en marxa la discussió de l'organització comuna de fruites i hortalisses i del vi, temes molt importants per al nostre sector i per al nostre país. Així com ja ha esmentat abans en la resposta de la diputada d'Iniciativa, tots els debats i els treballs del període del PDR 2007-2013. Però tot això sense perdre de vista una cosa que és fonamental, que és el dia a dia i, per tant, actuar de forma preventiva i no pas reactiva.

En aquest sentit tenim problemes, i tenim els aspectes que afecten sectors del nostre país importants, com és la fruita, el vi i la llet, que requereixen d'una gestió acurada per part nostra.

En aquest sentit, també hem de preveure situacions que es puguin esdevenir excepcionals, com ja la vam viure l'any passat, com la sequera, i, per tant, establir tots aquells mecanismes de xoc que puguin afectar els nostres pagesos o pageses. En aquest sentit impulsarem tot el tema de les assegurances com un element clau per donar suport a aquesta preocupació que molt sovint ens afecta.

Un altre tema que vostè molt bé esmentava, i que continuarem impulsant, és el tema dels regadius. I en aquest sentit, en una doble línia: els regadius històrics, com el canal d'Urgell i la seva modernització, o l'impuls decidit d'aquells nous regadius com pot ser el Segarra - Garrigues i d'altres del nostre territori.

Per tant, tot això que és de continuïtat i d'impuls, ho volem continuar fent amb el diàleg i la concertació permanent amb el conjunt de sectors que estan implicats en el nostre territori.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El president

No vol repreguntar? Doncs, la següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre les prioritats i els objectius del Departament de Treball i Indústria per als mesos vinents (tram. 310-00569/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, el Govern de Catalunya, que té el seu full de ruta en els acords

del pacte del Tinell, en moltes qüestions ha fet més per Catalunya en aquests darrers dos anys i mig que en les darreres dues legislatures d'altres governs, ha resolt problemes i plantejat solucions de futur a qüestions de fons que afecten la competitivitat del país.

Senyor conseller, l'acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana és una fita important per impulsar un canvi de model productiu a Catalunya, és un bon instrument per gestionar la transformació del teixit productiu de Catalunya, amb el Govern i els agents econòmics i socials, treballant en la direcció de fer encara més potent la nostra economia.

La nostra economia no es pot basar en costos laborals baixos, ha d'apostar per activitats productives de més valor afegit, no tan sols en sectors estratègics, sinó també en els sectors que formen part de la indústria d'aquest país. Aquest acord ens ha permès, per exemple, mantenir l'ocupació industrial aproximadament en uns vuit-cents mil llocs de treball, consolidar el PIB industrial de Catalunya, crear ocupació en més de dos-cents mil llocs de treball l'any 2005.

El Govern ha desenvolupat també una política de sòl industrial, ha iniciat polítiques d'accessibilitat als polígons industrials per promoure el transport públic, s'ha ajudat les empreses a la internacionalització de la seva activitat, a través de l'Agència Catalana d'Inversions s'ha atret noves inversions productives al nostre país.

El Govern, per primera vegada, ha aprovat i desenvolupa ja un pla fonamental per desenvolupament sensat de Catalunya, el Pla de l'energia 2006-2015, un pla que immediatament ha implementat el seu pla d'acció amb compromisos pressupostaris clars i concrets en què ens destaquen les mesures relatives a l'estalvi i a l'eficiència energètica, 72 milions d'euros compromesos en el pressupost d'enguany.

Honorable conseller, hi ha molta feina a fer, hem de seguir actuant per incrementar la productivitat, per reduir la temporalitat, per reduir la sinistralitat, per garantir un subministrament energètic fiable i de qualitat, per augmentar també el pes de les energies renovables en el nostre país.

Senyor conseller, no tinc cap mena de dubte que el futur ens dona un govern de progrés a Catalunya, però com que ara ja el tenim, voldria conèixer quines són les prioritats i els objectius pels propers mesos del seu Departament.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Jordi Valls.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Jordi Valls i Riera)

Senyor diputat, senyor president, les prioritats del Departament, tal com ha manifestat el senyor diputat, estan establertes en l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, i la voluntat per part del Govern és accelerar l'aplicació d'aquestes mesures.

A nivell industrial ara és un bon moment per plantejar-nos aquesta transformació, de plantejar-nos aquest canvi de model econòmic, sobretot en els sectors industrials, en la mesura que ara tenim un bon nivell d'ocupació, una baixa taxa d'atur i uns nivells de creixement importants. És a dir, si hem d'afrontar un canvi de model aquest és el moment en què ens podem plantejar afrontar aquest canvi de model.

Per què apostarà el Govern? Per accelerar l'aplicació de dos conceptes clau que, dins el mateix Acord estratègic, es plantejaven d'una forma molt clara. Primer, incrementar la productivitat de les empreses incorporant tecnologia, que és l'element principal que des d'aquest punt de vista ens pot facilitar la productivitat de les empreses. I, per altra part, apostar en tot el que afecta recerca, desenvolupament, innovació, fent aquest canvi de model econòmic, incorporant coneixement i valor afegit.

Hem de saber aprofitar també dues qüestions fonamentals per fer un canvi de model: en primer lloc és el Consell Social i Econòmic que es produeix a través de l'Acord estratègic, però també, per altre costat, el fet que dins de l'àmbit de les relacions laborals existeix un bon clima per poder afrontar aquest canvi de model i, lògicament, les conseqüències que sovint tindrà aquest canvi de model en situacions de desestructuració industrial.

A nivell energètic, com no pot ser de cap altra manera, complirem les línies d'actuació del Pla d'energia 2006-2015. I també fomentarem, des d'aquest punt de vista, un canvi de cultura energètica a nivell social, des del punt de vista de valoritzar l'energia que, des d'aquest punt de vista, creiem que fa falta d'una forma important.

És imprescindible, també, la complicitat de les organitzacions socials ambientals en el desenvolupament de les mesures del Pla, en el desenvolupament d'aquelles mesures que, bàsicament i específicament, afecten la implantació edílica, les línies d'evacuació per a la seva distribució, de tal forma que puguem harmonitzar diferents valors ambientals a l'hora de desenvolupar aquest Pla d'energia. I també treballarem de forma decidida per tenir una xarxa de distribució que permeti estabilitzar la xarxa per implementar energia edílica i per garantir la qualitat del subministrament, principalment en un territori fràgil com és Girona.

A nivell laboral, permeti'm aprofitar aquest moment per demanar-los un impuls final a la tramitació del Projecte de llei de creació del Consell de Relacions Laborals de Catalunya...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

És un projecte amb un alt nivell de consens –acabo ara, president. I també, lògicament, avançarem en el que és el desenvolupament del Pla general d'ocupació. I, finalment, també, dins el marc del nou Estatut, podem actuar de forma i d'una manera més contundent i directa per lluitar contra la sinistralitat...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...i la temporalitat, dirigint la Inspecció de Treball.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

————— **Pregunta al Consell Executiu sobre les polítiques estratègiques relatives a la societat de la informació (tram. 310-00570/07)**

I ara passem a la pregunta número 8, que formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, Esquerra Republicana, durant aquests dos anys i mig de govern, ha fet una feina ingent al capdavant de l'àrea de les tecnologies de la informació i la comunicació. Permeti'm mencionar només tot el que ha representat la refundació i reestructuració del Centre de Telecomunicacions de la Generalitat, la qual cosa ha comportat una millora de l'eficiència en tots els seus aspectes, una millora de la seva estructura i un aprofitament dels recursos de què disposa i una interiorització del coneixement d'aquestes tecnologies dintre del que és el mateix Govern i departaments de la Generalitat.

Un exemple d'aquestes actuacions és el model multi-proveïdor de què s'ha dotat el Centre en les seves contractacions. Un altre exemple d'aquesta millora i d'aquesta tasca que s'ha dut és l'increment de 25 milions d'euros anuals en l'estalvi que s'ha dut a terme en el seu pressupost.

Per tant, la meua pregunta, senyor conseller, és si vostè donarà continuïtat a totes aquestes polítiques.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Presidència, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, gràcies, senyor president. Senyora diputada, la resposta podria ser molt curta i molt contundent: sí. Hi afegeixo alguna cosa, en el sentit següent.

Hi ha, en l'última remodelació del Govern, una única qüestió que es modifica, que és l'adscripció de la Secretaria en l'àmbit del Departament de Presidència, però mantindrem la singularitat de la Secretaria de la Societat de la Informació, i en aquest sentit mantindrem tots

els compromisos de totes les polítiques que estaven endegades fins ara, tant pel que fa al Pla director d'infraestructures de les telecomunicacions i a la constitució i desenvolupament de les tasques de l'Ens Gestor d'Infraestructures de Telecomunicacions com pel que fa al Pla de serveis i continguts.

I en aquest sentit serà voluntat del Govern continuar en la mateixa línia iniciada pels anteriors gestors i responsables polítics en aquest àmbit, amb el benentès que és criteri del Govern de la Generalitat deixar molt clar que les prioritats polítiques i els programes que ens comprometen políticament amb la ciutadania de Catalunya no han canviat. Ha canviat l'ordre de magnitud de la coalició i la situació política general, en els termes que s'expressaven en el torn de control al molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, però en canvi no hi ha una substitució de polítiques, ni de prioritats, ni d'estratègies. L'estratègia serà la mateixa, i mantindrem les mateixes prioritats.

El president

La il·lustre diputada pot repreguntar.

La Sra. Aragonès i Perales

Sí, gràcies, senyor president. Simplement, senyor conseller, agrair-li les seves paraules, manifestar la nostra preocupació pel fet que, justament, en aquesta darrera remodelació que vostè ha esmentat, tota la sinergia que s'havia aconseguit fent coincidir en un mateix departament les àrees de recerca, l'àrea de societat del coneixement, comunicacions i una part d'innovació..., ens fa por que aquesta dependència directa de Presidència pugui tenir unes connotacions partidistes que des del nostre Grup mai havíem dut a terme. És ben conegut que al capdavant d'aquestes àrees nosaltres havíem posat persones extremament competents o, fins i tot, persones independents o membres no estrictament d'Esquerra Republicana.

Per tant, jo l'encoratjo a aprovar ràpidament el Pla director d'infraestructures, que, segons que em consta, vostè deu tenir sobre la taula; a mantenir els pressupostos d'inversions que allà s'esmenten, i simplement, doncs, li comunico que a partir d'ara el nostre Grup farà una política responsable de seguiment de la seva política, li donarem suport en tot allò que creguem que va en la bona direcció...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Aragonès i Perales

...de la mateixa manera que, si no fos així, doncs, faríem la política de denúncia i d'oposició corresponent.

Moltes gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de la Presidència i de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, la convido a vostè i a tot el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya a no tenir gens de por. Els convido a tenir plena confiança en la continuïtat de les polítiques, en aquest Govern i en el fet que, amb l'adscripció a Presidència d'aquesta àrea tan i tan important i tan estratègica per al Govern i per al país, quedi clar que jo donaré plenes garanties que es continuaran aquestes polítiques, amb la mateixa independència i sense cap connotació partidista, com no podria ser d'una altra manera i crec que no ha sigut fins ara.

El president

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei del Memorial Democràtic.

Projecte de llei del Memorial Democràtic (debat de totalitat) (tram. 200-00050/07)

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Saura, conseller de Relacions Institucionals i Participació.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Disculpin les meves dificultats de vocalitzar avui bé, però l'èxit del Barça m'ha deixat pràcticament sense veu, cosa de què estic molt content.

Presento avui el Projecte de llei del Memorial Democràtic, un projecte de llei que s'inscriu en la voluntat d'aquest Govern d'impulsar una política pública de recuperació de la memòria democràtica. He de dir que l'anterior Govern de Convergència i Unió ja havia tirat endavant algunes iniciatives, no íntegres, disperses, però algunes iniciatives en aquest sentit, que crec que han de tenir continuïtat en la conformació, hi insisteixo, d'una política pública de recuperació de la memòria democràtica.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Volem que el Memorial sigui una institució que impulsi i que tingui com a funció principal convertir la memòria col·lectiva dispersa en un patrimoni col·lectiu, en un capital ètic i polític que alhora commemori la lluita per l'assoliment dels valors democràtics, faci un homenatge als seus protagonistes i estimuli la formació i la investigació i traslladi cap a les noves generacions els valors inestimables de la pau, de la llibertat i de la democràcia.

Aquest Projecte de llei, per tant, cobreix un buit, un dèficit, una assignatura pendent per part de les nostres institucions, jo diria per part de les institucions del conjunt de l'Estat espanyol. Després de més de vint-i-cinc anys d'aprovació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, encara avui no tenim aquesta institució, malgrat l'enorme patiment sofert per la pèrdua de les nostres institucions d'autogovern, la persecució de la nostra llengua i de la nostra cultura, per l'empresonament, tortura i mort de

tants catalans i catalanes en defensa de la democràcia i de les llibertats nacionals de Catalunya. Amb tot, crec que podem afirmar que és innegable que en els darrers anys hi ha hagut un increment de la sensibilitat, de les activitats relacionades amb aquesta tasca, tant des de la societat civil, com també des de diverses institucions.

Vull prendre com a punt de referència simbòlic un acte que l'any 2002, la tardor del 2002, es va celebrar en el Liceu de Barcelona, organitzat per l'Associació Catalana d'Expresos Polítics, quan van llegir una declaració en què declaraven, en què formulaven, en què demanaven la formació d'un memorial democràtic. Deien, en aquell manifest –hi insisteixo, el 2002, en el Liceu–, el següent: «Volem, demanem que la memòria de l'experiència de la dictadura i les seves conseqüències, que la memòria i l'experiència de la lluita per la llibertat s'incorporin al coneixement comú de les futures generacions, perquè és la història d'aquest país, és la història del seu país. Conèixer i difondre la història no és garantia que els desastres no es repeteixin, però contribueix a consolidar i aprofundir la cultura democràtica, una ètica d'esforç col·lectiu de la llibertat i de la pau. Volem que aquest sigui el nostre llegat i per aquesta raó proposem a l'Administració catalana la creació del Memorial Democràtic, un llegat del coneixement que passi als ciutadans i a les ciutadanes, civilment més savis i més lliures.»

Doncs bé, el Projecte que avui els presento té el seu origen, simbòlicament, en aquesta manifestació i en aquesta demanda de l'acte d'homenatge, en definitiva, als represaliats pel franquisme.

Voldria, per tant, en primer lloc, retre un homenatge a totes les persones, els homes i les dones que durant tot aquest temps han lluitat per la llibertat, van lluitar per la llibertat i han continuat lluitant pel coneixement de la memòria democràtica, per moltes associacions: per l'Amical de Mauthausen, per l'Associació d'Expresos, per Les Dones del 36, per l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica, per l'Associació Pro-Memòria als Immolats per la Llibertat i per tantes i tantes d'altres institucions que en aquest període han tirat endavant iniciatives perquè l'oblit no es cristallitzés i no es consolidés. I, per tant, a elles, en primer lloc és a elles a qui devem, en aquests moments, el manteniment de la nostra memòria històrica.

Vull fer també referència a moltes iniciatives, tant en el camp dels historiadors com de la investigació que han passat a Catalunya, que han determinat que avui tinguem un patrimoni important, ja, d'investigació amb relació a això; a molts mitjans de comunicació, periodistes que han tirat endavant documentals, informacions, monogràfics... Crec que TV3, en bona part, ha estat també molt capdavanera a intentar recuperar aquesta memòria històrica.

De persones, no vull dir cap nom. Si m'ho permeten, només en diré un; en podria dir molts, però segur que me'n deixaria. Però no puc deixar de mencionar en Josep Benet, que des de sempre, des del començament, des de la seva tasca en aquest Parlament, a l'inici de la recuperació de l'autogovern i, posteriorment, des d'una entitat de la Generalitat de Catalunya, va impulsar..., i crec que va ser un mestre que a Catalunya avui tinguem

un seguit d'investigadors i d'historiadors que continuen, en definitiva, fent tasca perquè coneguem quina ha estat la història democràtica de Catalunya.

És per això que el Projecte que els presentem avui no és un projecte tancat de govern, ni és un projecte precipitat, ni és un projecte que s'ha fet en tres mesos. És un projecte que té un any i mig, que ha estat consensuat, participat, debatut amb totes les entitats i associacions que s'ocupen d'això, i a més a més és un projecte que avui té un gran consens, per no dir una unanimitat, des del punt de vista dels historiadors. Inicialment vam fer un encàrrec al Centre d'Estudis sobre les Èpoques Franquista i Democràtica, que ens va entregar un document, que vam parlar amb les institucions; també vam parlar amb alguns diputats i diputades de tots els grups parlamentaris, perquè volíem saber la seva experiència. I finalment, ara fa un any, vam encarregar a una comissió d'experts, presidida per en Borja de Riquer, però que la formaven Cristina Borderies, Manuel J. Borja Vilel, Joan B. Cuya, Àngel Duarte, Montserrat Duch, Josep Fontana, Montserrat Iniesta, Conxita Mir, Carme Molinero, Paul Preston, Manuel Josep Risques, Anna Sellés, Antoni Segura, Ricard Vinyes. Per tant, una comissió de quinze persones, historiadors, que crec que contemplen i conformen el bo i el millor que té aquest país en aquest moment, que signifiquen i que expressen pluralitat des del punt de vista ideològic, des del punt de vista, fins i tot, dels seus corrents historiogràfics i que ara fa sis o set mesos em van entregar un informe, per unanimitat de tots, fent una proposta de memorial democràtic.

Per tant, els vull dir que presento aquest Projecte amb la tranquil·litat, des del punt de vista de la professionalitat dels historiadors, de la investigació, que darrere hi ha un consens i un treball plural d'experts i del moviment associatiu, que en definitiva és la garantia que el Projecte que volem tirar endavant és un projecte que evidentment significarà no només la recuperació de la memòria democràtica, objectiu fonamental, sinó que és un projecte que assegura la pluralitat, l'obertura, la professionalitat, el rigor en aquesta institució, que crec que és fonamental que tiri endavant a Catalunya.

He de dir que, per tant, quan ha arribat aquest Projecte aquí, arriba amb aquests dos consensos, un consens social i un consens acadèmic, i que m'agradaria molt que aquest consens –avui, crec que no podrà ser, per un grup parlamentari– fos un consens polític, independentment de les modificacions o de les esmenes que en el tràmit parlamentari s'hagin de fer.

Vull també assenyalar que és precisament avui, quan hi ha un article en un mitjà de comunicació titulat «Memòria històrica y consenso», d'en Julián Santamaría, que crec que és un article que sembla que estigui fet expressament per al debat que estem tirant endavant avui.

Vull, d'altra banda, dir que aquesta proposta, aquest Projecte del Memorial Democràtic no és un projecte de memorial democràtic que no té punts de referència. Hi ha referents a tot Europa, a Amèrica Llatina i en els països excomunistes, exsocialistes. En aquest sentit a França hi han més de vint-i-vuit centres que treballen, en definitiva, per la recuperació de la memòria democràtica; a Alemanya hi ha memorials de l'antifeixisme

i de l'antiestalinisme; Itàlia compta –i espero que ara amb molta més força– amb institucions en aquest mateix sentit; a l'Europa de l'Est hi comencen a haver importants moviments i iniciatives en recuperació i en la memòria pel que ha estat l'estalinisme, per tant en contra de l'estalinisme; a Amèrica Llatina, a Xile i a Argentina, hi han iniciatives en aquest sentit. Per tant, que no és una experiència que plantegem a Catalunya al marge o sense referents en el món, sinó que avui en el món democràcia vol dir recuperació de la memòria democràtica i recuperació dels fets de la història que ha permès això.

Des d'aquest punt de vista vull dir que no és menys cert que tant a l'Estat espanyol com aquí s'ha obert un cert debat, una certa polèmica sobre la conveniència d'això. Això no serà retornar al passat, això no serà, en definitiva, fer revenja, això no serà problemes. Són alguns dels arguments que s'utilitzen per aquells que diuen que això avui, aquí, no és necessari; fins i tot hi han persones que fan advertiments apocalíptics i alarmistes sobre el perill de reobrir ferides del passat.

Jo vull tranquil·litzar tothom; no es tracta de cap revenjisme, no es tracta de demanar cap responsabilitat, no es tracta de reobrir res. Del que es tracta és de no oblidar les persones i els fets que van lluitar per la democràcia i que són antecedents i referents nostres, del nostre sistema democràtic. Es tracta d'això. No es tracta de reescriure la història, no es tracta de demanar responsabilitats. Es tracta de dir que la nostra democràcia, que el nostre autogovern no neix el 1977, ni el 1978, ni el 1979. Hi han uns antecedents més propers; són els antecedents de la República, de la lluita antifeixista, que són els antecedents propers a la democràcia i als valors que avui nosaltres tenim.

És des d'aquest punt de vista que vull explicar tres darreres qüestions amb relació al Memorial, de forma breu. En primer lloc, com entenem la recuperació de la memòria; en segon lloc, per què, com justifiquem aquesta recuperació, i en tercer lloc, quines seran les funcions que el Memorial Democràtic farà.

En primer lloc, a l'hora de dir per què volem, com entenem la recuperació de la memòria històrica, és que estem convençuts que la recuperació de la memòria democràtica és un dret de la ciutadania, és un dret civil de la ciutadania. La ciutadania té dret a un coneixement rigorós, imparcial, objectiu sobre el passat i sobretot té dret a conèixer quines han estat les lluites democràtiques que han permès que avui Catalunya i l'Estat espanyol visquin en democràcia. Per això m'agrada sempre molt més parlar de memorial democràtic que de recuperació de la memòria històrica, tot i que sovint els utilitzem de forma simultània. Crec que és important que no estem davant de reescriure la història, sinó que estem davant d'un intent de recuperació de memòria democràtica, de donar valor, d'homenatjar, de fer visibles totes aquelles lluites, fets, persones que van contribuir de forma significativa que avui puguem gaudir d'un règim democràtic. Aquest és el fil argumental del Memorial Democràtic, aquest: el dret de tothom de conèixer com, de quina manera, amb quins processos s'han produït els fets que han acabat en una situació democràtica.

Volem recuperar també la memòria democràtica perquè, com he dit abans, necessitem, tota societat necessita referents ètics i democràtics que fonamentin els valors del futur. I en aquest sentit, ho repeteixo, la Segona República, la Generalitat republicana i la lluita antifranquista són els nostres antecedents democràtics més propers.

Per què volem impulsar aquest Memorial? Fonamentalment per dues raons. Una, per justícia. Durant anys i anys i anys aquelles persones que van defensar la legalitat democràtica semblava que eren els culpables. I, per tant, crec que ha arribat l'hora de dir que tots aquells homes i dones que en el seu moment van defensar la legalitat democràtica, que per defensar la legalitat democràtica van patir tortures, exili, morts, empresonaments..., volem dir-los que els fem un reconeixement. I, per tant, una funció important del Memorial és fer el reconeixement d'una qüestió que és de justícia.

En segon lloc, perquè és necessari per pedagogia política i salut democràtica. I en aquest sentit estic satisfet que en l'Estatut que aprovarem –n'estic segur– el 18 de juny aparegui un principi rector que d'alguna manera obliga o determina que la Generalitat de Catalunya té l'obligació de tirar endavant principis rectors de recuperació de la memòria democràtica.

Què és o què volem que sigui el Memorial Democràtic? Ho he dit abans, una institució amb aquest objectiu fonamental de recuperació de la memòria democràtica, que fonamentalment faci sis funcions –només les enumeraré per no fer-me llarg–, sis funcions.

Primera, la commemoració i homenatge de les persones. He de dir que, en aquest sentit, tenim ja algunes iniciatives que hem tirat endavant fent el reconeixement de les persones que van estar en els camps de concentració nazi o arribant a acords amb la Universitat de Lleida per tal de fer una senyalització dels llocs més emblemàtics de lluites democràtiques o de repressions feixistes en el moment de la dictadura. Per tant, primera funció del Memorial, commemoració i homenatge.

Segona funció, conservació de la memòria, no intentant monopolitzar ni molt menys els arxius, la informació, els materials que hi ha, però sí fer un banc de dades que permeti conèixer a Catalunya quin és el conjunt de documentació que existeix amb relació al Memorial Democràtic.

Funcions, en tercer lloc, de recerca; funcions de difusió; funcions de formació, i funcions de participació. Aquestes sis funcions –commemoració, conservació de la memòria, recerca, difusió, formació i participació– són algunes de les funcions principals que pensem que ha de fer el Memorial. No faré referència a explicar-les, perquè veig que el temps se m'està acabant; simplement assenyalar que en algunes d'aquestes funcions en aquests dos anys ja hem començar a tirar endavant algunes iniciatives importants.

Val la pena que els digui, per acabar, que en aquests moments hi ha una línia de subvencions que ha determinat que arreu de Catalunya molts ajuntaments i moltes entitats hagin demanat subvencions per tirar endavant projectes d'aquestes característiques. Hem passat de, l'any 2005, 146 sol·licituds a, l'any 2006, l'actual,

274 sol·licituds d'experiències, d'iniciatives d'ajuntaments, d'entitats que ens demanen subvencions per tal de tirar endavant la recuperació de la seva memòria històrica en la seva localitat, en el seu territori, i que fins i tot en alguns casos són elements que es volen aprofitar des del punt de vista de la dinamització econòmica o turística d'aquestes localitats.

Per tant, senyores i senyors diputats, els demano el vot favorable. Malgrat el procés de participació, de debat, de reflexió, l'acord amb els acadèmics, estic obert evidentment a tot allò que sigui millorar aquest Projecte. Aquest és un projecte que té com a voluntat clara –ho dic una vegada més– la recuperació de la memòria democràtica d'aquest país; és a dir, passar de l'oblit que hem tingut històricament en aquest sentit. És una iniciativa capdavantera a l'Estat espanyol; ja l'anterior Govern havia tingut iniciatives capdavanteres en aquest sentit que no s'havien produït en altres governs. I és una experiència que va en la línia del que són avui els memorials democràtics més importants, no només de la Unió Europea, sinó dels països exsocialistes o dels països d'Amèrica Llatina. En definitiva, per tant, el que volem és entendre el procés històric que ha donat lloc, que ha fonamentat la nostra democràcia, la nostra Constitució i el nostre Estatut.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Acabo, senyor president, simplement dient que el nostre interès pel record del passat, per tant, no sorgeix d'enlloc més que de l'enorme esperança i il·lusió que sentim pel futur. En altres paraules, no ens interessaríem pel passat si no ens preocupéssim pel futur del nostre poble, de la nostra societat, de la nostra democràcia i de les nostres llibertats individuals i nacionals.

Estem convençuts que aquesta Llei i el Memorial que institueix faran una contribució clau en la promoció de les llibertats i els valors democràtics, i suposarà un just reconeixement de totes aquelles persones que ho han fet possible.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per presentar l'esmena a la totalitat del Grup Popular, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies. Farem una defensa molt gràfica de l'esmena a la totalitat que hem formulat i que mantenim, en considerar del tot innecessari aquest Projecte de Llei del Memorial Democràtic.

Una Llei, entenem que és una norma jurídica, una norma jurídica de caràcter obligatori, general, dictada pel poder legislatiu a l'efecte de regular conductes o establir òrgans necessaris per al compliment de determinats fins, i que la seva inobservança comporta una determinada sanció. Es caracteritza per ser general, abstracta i

impersonal, i opera per si mateixa *erga omnes*. És universal quant a la seva aplicació; és d'execució general i resta dispensada de la prova de la seva existència, *a contrario sensu* del dret consuetudinari.

És, en definitiva, l'expressió positiva del dret i és la concessió d'uns drets o la imposició d'unes obligacions; mai la llei, entenem, ha de servir d'aixopluc de la politització d'institucions o d'organismes com el que es pretén debatre o el que estem debatent avui.

Entenem que restarà, aquesta institució, honorable conseller, totalment polititzada i que no és aquesta la finalitat o la tasca a desenvolupar pel Parlament.

Per escriure o bé reescriure la història o part d'aquesta, no ho creiem ni oportú ni necessari, ni que aquesta, ho repeteixo, sigui una tasca a desenvolupar pel nostre Parlament.

Tenim el convenciment que els historiadors, els científics, els programes de recerca universitària atorguen a la història la veritat quasi objectiva. I considerem, en definitiva, que no ha de ser el Parlament el que ha d'escriure o reescriure la història; no és el seu paper, no és la seva tasca.

Les ferides obertes per la història costen, efectivament, de cicatritzar, costen de tancar, especialment quan el passat és en certa manera encara present. No és bo, entenem, que les diferents alternances o majories parlamentàries reescriguin o bé puguin reescriure la història segons els seus propis interessos, amb iniciatives legislatives com la que avui debatem.

Ajudem els historiadors, ajudem i potenciem els programes de recerca, però deixem que els fets del passat s'escriguin avui obeint raons científiques i objectives, i no pas raons polítiques, com es pretén amb aquesta Llei.

Motius, senyor president –i amb això acabem–, tots aquests pels quals vàrem presentar l'esmena a la totalitat, i que esperem que rebi el recolzament de la resta de grups.

Moltes gràcies, senyor president. Res més.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Montanya. En nom del Grup de Convergència i Unió, també per a la presentació de la seva esmena a la totalitat, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors consellers, senyora consellera, senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull agrair molt sincerament la presència d'homes i dones que avui ens acompanyen; homes i dones que anònimament varen lluitar i defensar les llibertats democràtiques i nacionals de Catalunya; homes i dones que, sempre a primera línia, a peu de carrer, varen estar generosament treballant per aconseguir el que tenim avui, aconseguir la llibertat, aconseguir la democràcia, la recuperació de les nostres institucions, la llibertat de Catalunya; en definitiva, la normalització del nostre país, Catalunya.

Això avui és una realitat, amb matisos evidentment, però una realitat enfront de la foscor del franquisme. Una realitat que, per sort, la meua generació i les generacions més joves vivim amb absoluta normalitat, amb absoluta quotidianitat. Deixi'm, doncs, que, en nom propi i en el de Convergència i Unió, els doni les gràcies per la feina feta, per la seva valentia, pel seu coratge i per tot allò que varen fer i els va tocar patir, sense esperar-ne, en cap moment, res a canvi, res que no fos aconseguir això: la llibertat democràtica i les llibertats nacionals per a Catalunya; simplement ho varen fer pels seus ideals.

I avui ens trobem aquí per discutir el Projecte de Llei de Memorial Democràtic. Un projecte de Llei del qual compartim absolutament l'objectiu, recuperar la memòria històrica, perquè cal –cal– que la democràcia tingui memòria. I per fer això, evidentment, cal fer-ho a través de totes les seves veus, les diverses, amb tots els matisos, amb la pluralitat de memòries, com aquí s'ha dit, tot tenint en compte que cal recuperar la memòria, mai l'odi.

I és evident que cal fer tasca pedagògica en el període que, finalment, per sort, s'ha marcat, no?, del 31 al 80, que va de la República a la Guerra Civil, la repressió franquista, fins arribar a les primeres eleccions democràtiques per constituir el primer Govern escollit democràticament a Catalunya. República que va significar la recuperació de la democràcia, de les llibertats nacionals i una explosió de llibertat. Evidentment, amb tots els seus clars i obscurs: sí, amb molts clars i també amb molts obscurs. Una guerra civil que va significar també, desgraciadament, l'aixecament franquista, l'aixecament militar contra el poder democràticament establert; per tant, en contra de la democràcia. I una repressió franquista que va ser quaranta anys de lluita, quaranta anys de foscor, com els deia. I, per tant, el reconeixement cal, evidentment, a totes aquestes persones.

Per tant, si bé des de Convergència i Unió compartim l'objectiu, rebutgem el Projecte, en concret, i d'aquí ve la nostra esmena a la totalitat. Intentarem explicar-nos: un projecte que entenem que ha estat, i encara ho és, malgrat el canvi d'orientació que vostès s'han vist obligats, forçats, a fer, és un projecte que és dirigista, un projecte que és partidista, i que entenem, sincerament, que és amb una visió totalitària. I això, a nosaltres, ens preocupa i va més enllà: ens indigna. Entenem que en aquest àmbit no es pot tolerar –en aquest àmbit no pot tolerar-se.

Vostès varen preparar un avantprojecte de Llei del Memorial Democràtic que, per dir-ho d'alguna manera, va provocar la rebel·lió en el món acadèmic i també en les entitats. També en les entitats i, en certa manera, encara que vostè digui que en aquest moment, doncs, tots estan la mar de contents, en certa manera encara hi és. I d'aquí la creació, en el seu moment, del grup d'assessors. Perquè, tal com deia la premsa en el seu moment –tal com deia la premsa en el seu moment–, el nomenament de la Comissió –el nomenament de la Comissió–, molt àmplia i amb diverses sensibilitats, arriba després que a principi d'any saltés l'alarma per al mal-estar general entre alguns sectors universitaris que no veien amb bons ulls la proposta. En síntesi, es reclama-

va més consens ideològic, més atenció a les iniciatives de la societat civil i una concreció física descentralitzada en el territori.

Per això, vostès varen crear –es varen veure forçats a crear-la– la Comissió d'Assessors. I el mateix grup d'assessors els venien a esmenar la plana; els han esmenat la plana. Els han canviat el període històric. Vostès volien parlar del període que va del 39 fins acabar el franquisme. Vostès només volien parlar d'allò que els anava bé. Volien parlar del franquisme, de la repressió franquista, dels antifranquistes. I se n'ha de parlar, evidentment; i se n'ha de fer justícia, evidentment –evidentment–; perquè cal recuperar la memòria viva de totes aquelles persones que tot això ho varen patir en primera persona.

Però el Memorial Democràtic ha d'anar més enllà del que seria el Memorial Franquista o el Memorial dels Antifranquistes. I, per tant, en aquest sentit, la Comissió d'Assessors els esmena la plana i els diuen que el període ha de ser del 31 al 80, de l'inici de la República fins al primer govern escollit democràticament a Catalunya, que, per cert, això no se cita així en el Projecte de Llei.

I en voler amagar el període del 31 al 39, el que és el període de la República i de la Guerra Civil –que, de fet, avui en el seu discurs, una mica també ho ha fet, no?, ha parlat només d'una etapa, ha parlat només, també, de tota l'etapa del franquisme–, és potser perquè, hi insisteixo, doncs, potser no surt tan llúida la versió que a vostès els interessa, potser no es vol parlar d'una gent que va patir molt. No es pot dir qui va patir més en totes aquestes qüestions, però és evident que va haver-hi gent que va patir per partida doble, que va patir repressió per dos bàndols, varen ser perseguits per dos bàndols. I, és clar, això..., doncs, no podia entrar aquest període.

També els esmenen l'abast o la dimensió del Memorial Democràtic, i, concretament, se cita: «Realment ha de tenir ja d'entrada l'envergadura que sembla manifestar-se en el document?» I segueix: «Cal que tingui aquesta dimensió?» Això contrasta, sincerament, aquest Projecte, Avantprojecte, que en certa manera era faraònic, amb el fet de voler donar una resposta real a les necessitats de la gent, a voler fer tot això que en certa manera ens ha explicat tan bé, no?: «Una obra faraònica enfront de l'ajuda de la gent, del reconeixement a totes aquestes persones i a tot el que això representa.»

I també, en l'àmbit del consens ideològic, en l'àmbit del consens ciutadà, concretament, el president de la Comissió d'Assessorament diu: «Crec que és important que el Memorial Democràtic no sigui visualitzat com una institució que fa competència o interfereix, o significa una duplictat respecte al que fan els centres d'estudis històrics, els grups de recerca universitaris, les associacions ciutadanes, els museus, els arxius, les biblioteques i altres entitats d'arreu de Catalunya.» Tot i que en el text es parla de no interferir en les atribucions d'altres institucions, caldria repensar-se molt les possibilitats que el Memorial Democràtic custodiés fons patrimonials, com s'esmenta en el document. Segons com es presenti el Memorial Democràtic pot semblar que hi ha una voluntat de centralitzar amb un cert diri-

gisme, o, si més no, que hi ha el desig de protagonitzar, quasi en exclusiva, la tasca de la recerca i divulgació sobre la memòria democràtica.

Per tant, no és Convergència i Unió qui els acusa de dirigisme, de buscar protagonisme, sinó gent molt més autoritzada. I és en aquesta línia que nosaltres també trobem a faltar aquest consens; consens que ens preocupa molt, no?, i d'aquí la nostra esmena a la totalitat.

Miri, en cap àmbit penso que és vàlid el partidisme, el dirigisme, el protagonisme, però menys en aquest; en aquest, que parlem del patiment de la gent, de repressió, d'exili, i que, per tant, aquí no és vàlid, no se'n pot fer un ús partidista

I deixi'm que els ho digui amb tota humilitat: crec sincerament –i en certa manera vostè ho ha dit– que mai Convergència i Unió vàrem caure en això. No cal que ho expliqui, de tots és conegut, el que va patir el president Pujol i tanta altra gent de Convergència i Unió; però mai, d'això, se'n va fer ús, mai se n'ha fet ús. I el Govern va ser sensible al tema, com vostè ha citat, al Centre d'Estudis d'Història Contemporània, i ha posat encertadament en Josep Benet al seu davant. La creació del Consorci de la Memòria en la Batalla de l'Ebre i la indemnització als presos –als presos, als que van patir la repressió–, pensar en la gent, és clar que sí! Quan, de fet, siguem sincers, això, a qui li hagués correspost hauria estat al Govern central, al Govern d'Espanya.

Vostès poden dir que això va ser el primer avantprojecte, que ha estat rectificat. I és cert, ha estat rectificat, però no de forma suficient. Se'ls en va una mica el seu pensament, se'ls en va allò que volen fer, el dirigisme, el partidisme. Segueix el Projecte de Llei en aquesta línia, i nosaltres ho lamentem.

En la Llei pròpiament, en el Projecte de Llei parla, finalment, del període del 31 al 80, però en diferents àmbits i en la seva inclinació original: parlar només del franquisme, no? I hi ha altres àmbits que, a nosaltres, ens preocupen, àmbits concrets de la Llei, en què parla, per exemple, l'article 4, que parla de les facultats, en el punt b diu: «Constituir consorcis...», com a facultats que tindrà el Memorial Democràtic, «constituir consorcis, fundacions, societats i altres entitats de caràcter associatiu o participar en les ja constituïdes.»

Una mica aquesta sensació que es vol ser a tot arreu, que es vol dirigir una mica a tot arreu el que de nou s'ha de fer i el que ja existeix, posar-se a tot arreu. Ens sembla que, sincerament, aquesta no pot ser la funció del Memorial Democràtic.

O un altre àmbit, en l'article 5 i en l'article 6, en els quals se citen com han de ser aquests òrgans de Govern, no?: tots, absolutament tots nomenats des del Govern. A proposta de qui? A proposta del mateix Govern. Tots els nomenaments dels òrgans de govern, a proposta del Govern, seran nomenats pel Govern. Això és pluralitat ideològica? Això és consens? Això és pluralitat política? Això és escoltar el món acadèmic? Això és escoltar, precisament, la veu dels afectats? Aquí, s'hi podran sentir representats els que varen patir en primera persona això?

Sincerament, em sembla que és la primera Llei que veig que tots els nomenaments, absolutament tots els

nomenaments, són a proposta, i només a proposta i a decisió del Govern. En un tema tan sensible, que vostè ens expressa la voluntat de consens, que vostè ens diu que cal que hi hagi consens ideològic, que hi participi tothom, des del món acadèmic, des del món dels mateixos associats, de la gent que va patir tot això, ens diuen que només hi haurà una sola veu: la veu del Govern. Això, amb sinceritat, no pot ser ni és consens, de cap manera. I el que els deia en un principi, si en cap àmbit no es pot acceptar el dirigisme, menys en un àmbit tan sensible i en un àmbit en el qual és tan necessari que hi sigui.

Però no els vull avorrir parlant de temes concrets de la Llei, que podríem seguir, com és en l'àmbit del pressupost, no?, en el qual hi ha més de quatre milions d'euros, en què bona part –2 milions pràcticament– són una mica per al que en podríem dir –i entenguin-me l'expressió– allò que és el «xiringuito», no?: posar personal, compres de béns i serveis. I, per tant, des d'aquí, fer una mica el que aquest Departament, lamentablement, ens té acostumats. Un departament que, de fet, acabarà aquest mandat en què l'únic sentit que haurà tingut haurà sigut aquest: la constitució d'aquest Memorial.

Per tot el que els he dit, nosaltres hauríem de mantenir l'esmena a la totalitat i votar-la, perquè és evident que nosaltres podem estar –i hi estem, com els he manifestat– d'acord amb els objectius, però és evident que no estem gens d'acord amb com s'ha plantejat. No podem estar gens d'acord amb com és la traducció d'aquests objectius després en la realitat, en el Projecte de Llei.

Nosaltres, però, no ho farem, no tirarem endavant l'esmena a la totalitat. I, per què, no? Doncs, perquè la causa, l'objectiu, recuperar la memòria històrica, perquè la democràcia tingui memòria val la pena, des del nostre punt de vista –val la pena–, donar una oportunitat, allargar-los la mà per tal que surtin del dirigisme i del partidisme. Si ho fan..., si busquen el consens, la pluralitat ideològica, ens hi trobaran. Si no, nosaltres no els podem consentir tirar endavant un projecte com aquest amb el nostre vot a favor. A nosaltres, en aquest sentit, ens lamentarà molt que ens obliguin a votar-hi en contra, al final; però no dubtin que, si no canvia el que és aquest Projecte, no ens deixaran alternativa.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs. Per fixar ara la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. L'ordre establert normalment aquí és de major a menor... (*Veus de fons.*) Perdó?... Ah!, torn en contra! Perdoni, senyor Bosch, que jo tenia fixat aquí només posicionament del Grup.

Té la paraula, per un torn en contra, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra alternativa, l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Jo voldria començar amb el reconeixement a totes les persones i entitats que han exigut, des de fa molts anys, una política pública de recuperació de

la memòria històrica. Avui, aquí en tenim una bona representació. Si haguessin estat ciutadans o ciutadanes francesos lluitadors contra els nazis i el mariscal Pétain, o ciutadans italians combatents contra Mussolini, haurien tingut un reconeixement institucional i social que aquí s'ha fet esperar tant que en molts casos arriba tard i en tots els casos deixa un regust d'injustícia.

Avui ens trobem amb dues esmenes a la totalitat: una, la veritat és que ja hi comptàvem, la del Partit Popular; l'altra, la veritat ens ha sorprès, la de Convergència i Unió. I jo pensava començar agraïnt a Convergència i Unió..., que retirava l'esmena a la totalitat; el que passa, que, sincerament, tot i que els ho agraïm, i tot i que per responsabilitat institucional pensem que hem d'estar oberts a un debat tranquil i serè en el tràmit parlamentari i, per tant, estem oberts a totes les possibilitats de discussió, el que sí que li voldria dir a la senyora Meritxell Borràs és que ens ha sorprès molt el contingut de la seva intervenció.

Fins i tot a mi se'm fa difícil compaginar aquest contingut amb la tradició democràtica de Convergència Democràtica i, especialment, segurament, d'Unió Democràtica de Catalunya. Perquè, clar, el senyor representant del PP ha fet un discurs estrictament jurídic, i sembla que hagi permès que vostè li fes la part política. I la veritat és que la part política jo no l'he acabat d'entendre, perquè no he acabat de trobar on és tot això del totalitarisme i contra quins fantasmes està lluitant vostè avui aquí des d'aquesta tribuna. Perquè, a qui li fa por parlar de la República? Al Govern de la Generalitat, li fa por parlar de l'etapa republicana? Però en què es basa, vostè, per dir tot això?

Jo, la veritat és que he allucinat i no entenc –no entenc– per què està dient tot això, i a més a més basant-se en coses que no són certes. Miri, el període de subvencions del 2005 pel tema de recuperació de la memòria històrica es basava ja abans de la constitució, fins i tot de la formulació de la comissió assessora en el període 1931-1980. No hi ha cap voluntat, al contrari –i ara m'hi referiré–, d'amagar cap període històric; tot forma part de la història de Catalunya. I quan parlem de recuperació de la memòria històrica diem que volem recuperar tot aquest període, evidentment també el de la República, que forma part essencial del que volem avui recuperar.

En tot cas, sí que em permeto recordar a la senyora Meritxell Borràs que si tantes ganes tenia Convergència i Unió d'honorar la memòria de la gent que va combatre per les llibertats democràtiques, no deixa de ser curiós que vagin deixant passar vint-i-tres anys de govern sense crear una institució, similar o diferent de la que avui estem dient, però una institució que fes aquesta tasca.

En tot cas també jo voldria citar que, en relació amb el Partit Popular, s'ha fet aquesta descripció molt jurídica, però que la posició del Partit Popular, més enllà del que avui se'ns ha explicat, ha estat present, en relació amb la memòria històrica, durant tot el debat, per exemple, de l'Estatut, en relació concretament amb l'article que citava el conseller Saura, l'article 54, que parla de la recuperació de la memòria històrica.

I que la posició del Partit Popular també l'hem de contemplar quan es manifesten fets allà on governa. Per

exemple, al País Valencià, mentre l'Ajuntament de València vol ampliar el cementiri de la ciutat damunt les fosses que acullen represaliats de la Guerra Civil i esborrar-ne el record, les Corts Valencianes es neguen a recordar l'Ovidi Montllor en complir-se deu anys de la seva mort; diuen que d'una cosa en fa massa temps i que de l'altra en fa massa poc. D'això també se'n pot dir un ús selectiu de la memòria.

Però el Partit Popular ha basat alguns arguments, que avui vostè no ha citat, però que estan recollits en publicacions, en intervencions del Partit Popular, bàsicament en tres qüestions. Diuen: «Una política de memòria històrica reobre ferides tancades.» Diuen també que tenen la voluntat de contraposar –moltes vegades ho han dit– la Segona República enfront del règim democràtic autèntic, que seria la transició democràtica i el període actual. I després ens recorden, que també ho ha fet la senyora Borràs, que evidentment –que evidentment– hi va haver víctimes de tots els bàndols i que tots són dignes de record i de respecte. Però és que algú ho ha posat en qüestió, això, alguna vegada? Que jo sàpiga, no.

Però, en tot cas, anem una mica al tema. Pel nostre Grup no és possible reobrir ferides que no s'han tancat mai; una cosa és l'esforç de tots per la reconciliació i una altra ben diferent, considerar que s'hagi fet justícia a totes les víctimes. La Generalitat de Catalunya i també l'Estat central tenen l'obligació de promoure la reparació autèntica a les víctimes que varen patir repressió a causa de la seva defensa de la democràcia. Això ens permetrà tancar de debò ferides que encara són obertes, tot i que en alguns casos es mantenen en el silenci de la família o de la llar.

No es pot contraposar República amb Transició i democràcia actual, tots dos moments formen part de la nostra tradició democràtica. La contraposició autèntica és la de la democràcia –República i règim actual– enfront del règim franquista i enfront del cop d'Estat que va provocar la Guerra Civil.

I és evident que el respecte a les víctimes s'ha d'estendre a totes, però el que cal és corregir el tracte desigual que s'havia donat a unes i altres segons la seva ideologia. Aquest enfocament és el que recull precisament l'article 54 del nou Estatut, que inspira el projecte de Memorial. Primer, respecte a totes les víctimes; diu: «Reconeixement de totes les persones que han patit persecució a causa de llurs opcions personals, ideològiques o de consciència.» I en segon lloc, vincular la memòria històrica al testimoni de la resistència i la lluita pels drets, de tots els drets socials i nacionals, i les llibertats democràtiques.

Aquesta obligació dels poders públics és lògica i plenament europea. Les institucions han de promoure el record i l'homenatge dels que varen defensar la democràcia, no dels que la varen atacar. I aquest Projecte de Llei crea precisament l'instrument per fer-ho possible, després d'un període d'elaboració que ha permès un ampli consens amb les associacions vinculades al tema i amb els historiadors més prestigiosos de la nostra universitat.

Si avui es rebutja l'esmena a la totalitat del Partit Popular, caldrà estudiar amb voluntat de diàleg les esmenes a l'articulat que presentin els grups parlamentaris, incloses

les de Convergència i Unió, malgrat les desqualificacions injustes que penso que ens ha adreçat; també amb voluntat que l'aprovació definitiva es produeixi al més aviat possible, amb el convenciment que ningú intentarà alen- tir una llei necessària que no es va voler abordar durant els vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió.

En definitiva, ens sentim orgullosos de la tasca del Departament de Relacions Institucionals i Participació, de l'equip redactor, del consell assessor i de la respon- sable del programa, la senyora Maria Jesús Bono.

Avui tenim l'oportunitat d'avançar un pas més en el re- coneixement a les persones que amb la seva lluita varen fer possible la mateixa existència d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Per posicionar-se en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. En primer lloc, un agraïment al Govern per permetre fer aquest debat en aquest mo- ment; un combat de les idees, un combat polític potser una mica, però amb tranquil·litat, amb serenitat, amb calma, parlant d'altres combats d'idees que també hem tingut en aquest país en un altre moment que jo crec que els hem d'anar superant.

Senyor Rueda, tranquil·litat. Així ho hem de fer, parlant, combatre. Respecto enormement les seves posicions, també les de la senyora Meritxell Borràs, però no ne- cessàriament s'han de compartir. Però des del respec- te, des de la tranquil·litat, podem parlar avui del Mem- orial Democràtic, d'una fita positiva i necessària per a la recuperació de la memòria històrica dels homes que van lluitar, que van patir presó i que en molts casos van morir per defensar la legitimitat republicana, i que van pa- tir la repressió de la dictadura franquista per defensar la llibertat i per defensar la democràcia.

I tot aquest esforç que hem fet no podem dir..., per de- fensar també els valors de l'esquerra. No passa res. I jo crec que no és polititzar dir que també va morir gent en aquest país per defensar els valors del progrés, els va- lors de la República, els valors del socialisme. No passa res; això no és fer partidisme, eh? (*Veus de fons.*)

Senyor Teixidó, quan parlem de pluralitat, no estem parlant de partidisme; estem parlant precisament de pluralitat. Aquí també hi ha partidisme, també n'hi ha, i no és dolent, i és bo, però hi ha pluralitat, i això és bo, que ningú s'espanti: és bona la pluralitat.

És un deute fonamental que tenim en aquest moment amb totes aquelles persones que van lluitar i que van patir, doncs, per aquests valors de la legitimitat republi- cana. És un compromís permanent adoptat per aquest Govern, pel Govern catalanista i d'esquerres. La presa en consideració i posterior aprovació d'aquesta Llei fa, d'alguna manera, una justícia històrica.

No és l'única cosa que hem fet en aquest Parlament tots els grups parlamentaris. En l'anterior legislatura també

el Partit Popular va aprovar mocions en aquesta direc- ció; per exemple, la relativa als «nens de la guerra», la relativa als soldats republicans, la relativa a les perso- nes que van lluitar contra el franquisme, als lluitadors antifranquistes, persones que fins aquell moment eren considerades com a *vagos y maleantes*, i vam aconse- guir que no tinguessin aquesta consideració. Tot això s'ha fet des d'aquest Parlament amb el consens de to- tes les forces polítiques.

I avui, a més a més, i ho explicava abans el conseller Sau- ra, tenim en el nou Estatut, en la nova Proposta d'Estatut d'autonomia de Catalunya, l'article 54, específicament relatiu al tema de memòria històrica, específicament; diu que «la Generalitat i els altres poders públics han de vetllar pel coneixement i el manteniment de la memò- ria històrica a Catalunya com a patrimoni col·lectiu que testimonia la resistència i la lluita pels drets i les lliber- tats democràtiques». Ningú pot estar en contra d'això. I diu que «la Generalitat ha de vetllar perquè la memò- ria històrica es converteixi en el símbol permanent de la tolerància, de la dignitat, dels valors democràtics, del rebuig dels totalitarismes i del reconeixement de totes les persones que han patit persecució a causa de llurs opcions personals, ideològiques o de consciència». Ningú pot estar en contra d'això. Ningú pot estar en contra d'això que diu la Proposta d'Estatut d'autono- mia de Catalunya.

Nosaltres, des del Grup socialista, aplaudim les millo- res i els canvis operats en el Projecte des que es va do- nar a conèixer el Projecte inicial, elaborat el 2004 per un equip d'historiadors de la UAB; un projecte inicial que segurament tenia algunes coses a millorar –ja les comentava també la senyora Borràs–, no era segura- ment prou representatiu de tots els sectors implicats en la lluita antifranquista, potser excessivament centrat en l'equipament, i, per tant, que crearia algun tipus de du- plicitats.

Però en aquest projecte s'han introduït molts canvis positius –molts canvis positius. I els canvis que s'hi han introduït han anat perfilant en els darrers anys que crec que hem d'agrair sobretot a la Comissió Assessora del Memorial Democràtic, creada el juny del 2005 i presi- dida per Borja de Riquer, i que ha donat, jo crec, cohe- rència al Projecte. Jo crec que els arguments de Paul Preston, de Joan B. Culla..., jo crec que han donat de- finitivament un context molt millor del que teníem: el que tenim avui, per tant, sobre la taula.

Hi ha un major reconeixement de la pluralitat i de la diversitat de la resistència antifranquista. Tenim la vo- luntat de treballar transversalment amb els agents exis- tents en matèria de memòria històrica –les universitats, els museus, els arxius, els grups de recerca al territori, les entitats–; la voluntat de coordinar-nos i de no dupli- car esforços; la necessitat d'interlocutar i de cooperar amb universitats i entitats, i la necessitat de crear un centre estable que no suposi la duplicació de funcions que ja desenvolupen altres centres de recerca i de difu- sió. És a dir, en definitiva, un projecte sostenible.

L'ampliació cronològica del Memorial Democràtic. Abans només era el franquisme i ara també comprèn la Segona República i la Guerra Civil. La participació de tots els departaments de la Generalitat implicats,

especialment el de Cultura, i la incorporació de diversos experts i de les entitats del sector.

Això és, per tant, un projecte molt consensuat, llargament treballat i travat per moltes de les sensibilitats socials i polítiques. Per tant, jo crec que no s'ha de confondre aquesta pluralitat amb la politització.

El Grup socialista volem que el Memorial compleixi les funcions de difusió i foment de la memòria democràtica, la sensibilització de les noves generacions, i per això s'ha de dotar d'un centre estable, d'un centre de documentació i de programes de divulgació. Però, ara bé, aquest centre no ha de duplicar les funcions i els esforços dels museus, dels arxius, dels centres de recerca ja existents i que pertanyen a les administracions públiques i a les universitats. En tot cas el Memorial ha d'articular les línies d'actuació conjuntes amb les institucions i entitats cíviques en el camp de la memòria recent i concentrar l'acció de govern en el suport i foment en aquesta matèria en col·laboració amb la resta d'institucions i entitats que hi interactuen.

Mireu, el Projecte de Memorial únicament serà sostenible si és capaç de treballar horitzontalment, descentralitzadament, en xarxa en el territori i amb tots els agents sectorials i territorials compromesos en la recerca i difusió de la memòria història. I també aquest Memorial haurà d'abordar la conservació i la museïtzació dels testimonis de patrimoni immoble existents en col·laboració amb els organismes competents, fonamentalment els de l'Administració de cultura.

El principal objectiu del Memorial Democràtic ha de ser el vessant commemoratiu. Per tot el territori la principal funció del Memorial hauria de ser el record i la commemoració dels principals fets de la Guerra Civil i de la lluita antifranquista en els llocs històrics on precisament es va produir, per assegurar precisament aquesta difusió dels fets i l'homenatge als protagonistes que hauria de ser una de les millors lliçons que podríem donar a les nostres generacions futures.

Normalment el tràmit d'agraïments es fa quan la Llei està acabada. Permeteu-me en aquest moment que faci també una sèrie d'agraïments, no sigui que..., aquesta Llei, jo estic convençut que s'acabarà en aquesta legislatura, però per si de cas sí que m'agradaria agrair, per part del Grup socialista, a les persones que han col·laborat també en aquesta Llei, a través de les reunions i el treball que hem fet fonamentalment amb el Cesc Baltasar, el Xavi Menéndez, el Josep Casajuana i el Toni Comín. A la gent també d'entitats, especialment la Núria Iceta, de *L'Avenç*, i el Manel Perona, de l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica. Però, sobretot, als que estan allà dalt, els protagonistes, eh?: el Tàrio Rubio, que està a la televisió, la Ventureta Ballús, el Lluís Martí Bielsa, el Jaume Valls; a la Neus Català i a la Trini Gallego, de Dones del 36; al Borja de Riquer, al Manel Perona, a la Montse Sans, que em sembla que encara no ha arribat, i a la Ventureta Ballús.

A tots ells, moltíssimes gràcies, moltíssimes gràcies per treballar i per lluitar per Catalunya, per les llibertats i per la República.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Elisenda Albertí.

La Sra. Albertí i Casas

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, honorables consellers, honorable consellera, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya voldria saludar els historiadors, les associacions i, molt especialment, les persones que avui ens acompanyen, supervivents d'una guerra cruel i gratuïta, i supervivents d'una repressió acarnissada i ferotge, sobretot sobre la població civil.

És una necessitat comuna a tot règim democràtic que hagi patit l'experiència d'una dictadura explicar la història, els fets, tal com ja han fet la majoria de governs democràtics. Encara hi ha algú que es pregunta per què cal recordar una situació, la de la guerra i la del franquisme, que desencadenà un trauma social tan profund. A aquestes veus cal respondre que un trauma, ja sigui col·lectiu o sigui individual, només és superable des de l'assumpció plenament conscient dels fets que la provocaren, mai des de l'oblit.

La Generalitat republicana, legítimament constituïda, fou suprimida pel franquisme. El seu president, Lluís Companys, fou afusellat; per cert, quant es trigarà encara a rehabilitar la seva figura i la dels altres executats ignominiosament? Per llur condició, els dirigents del Govern i els diputats i diputades del Parlament i gran part de la representació municipal foren empresonats, executats i perseguits. Gran part del funcionariat de les institucions catalanes fou depurat. No hi pot haver cap dubte, doncs, que la Generalitat, en tant que institució, fou una de les principals víctimes de la dictadura franquista.

La principal raó d'aquesta actuació repressiva contra la Generalitat no era altra que la d'actuar contra la repressió política d'una nació, la nostra, Catalunya; una nació que, com a tal, el franquisme es plantejà fer desaparèixer. Així, s'atacaren també els seus principals signes d'identitat: la seva llengua i la seva cultura; i aquest encara és avui un aspecte molt poc conegut per bona part de la ciutadania d'aquest país. Una ciutadania que també patí –com avui aquí en tenim uns exemples– en carn pròpia la salvatge repressió franquista, amb la mort, l'exili i els empresonaments, no tan sols al llarg dels anys immediatament posteriors al conflicte bèl·lic, sinó que es perllongaren durant els gairebé quaranta anys de dictadura.

La dimensió d'aquesta repressió ens la pot donar una simple dada: el Punt d'Atenció als Expressos del franquisme, creat fa uns anys per l'actual Generalitat, ha reunit més de quaranta mil expedients dels encara supervivents, quaranta mil expedients. Se n'ha hagut d'ampliar el termini, perquè encara hi ha gent que s'hi està apuntant; per tant, aquest nombre segueix creixent.

És imprescindible que existeixi una condemna contundent de la dictadura del general Franco, tant pel que fa a una condemna formal explícita, de caràcter institucio-

nal, com pel que fa a una condemna quotidiana, constant, que arribi a tothom, i que només es pot assolir amb la creació d'una institució específica que s'ocupi de manera exclusiva i permanent de realitzar aquesta tasca.

Cal que les institucions públiques catalanes tinguin ben clar que sense una pedagogia democràtica no hi pot haver una cultura democràtica. Estem d'acord que cal una institució que se n'ocupi, perquè aquesta pedagogia i aquesta cultura arribin al conjunt de la ciutadania. Sense memòria, no hi ha futur. No podem oblidar que assegurar un futur per a totes i tots els ciutadans d'aquest país és responsabilitat nostra com a representants del nostre poble.

Per tant, com a institució democràtica i representant política del poble de Catalunya, considerem positivament que la Generalitat de Catalunya impulsi una política de recuperació de la memòria col·lectiva sobre què significà la dictadura franquista. Ara bé, quin model cal seguir per desenvolupar una veritable política democràtica de la nostra memòria col·lectiva? Fins a quin punt l'actual Projecte de Llei pot satisfer les necessitats anteriorment apuntades?

Nosaltres defensem que el nostre punt de referència sigui sempre el nostre, el poble català, i la institució que modernament l'ha representant, la Generalitat de Catalunya. Sense conèixer bé aquest punt de partida, difícilment podrem comparar-nos amb d'altres realitats pròximes o llunyanes. Això sembla una obvietat, però malauradament no ho és.

En l'actual Projecte de Llei, aquesta centralitat en el nostre propi cas, com a punt de referència, senzillament no existeix. Com és possible que un dels principals objectius sigui el coneixement de la Segona República espanyola, i no el de la Generalitat republicana? Com és que entre els objectius bàsics de la Llei no hi ha l'estudi ni la divulgació de l'intent franquista de genocidi cultural de la cultura i la llengua catalanes?

Però és sobretot en les actuacions realitzades pel programa del Memorial Democràtic on trobem més aquesta mancança, que en ocasions esdevé flagrant. Un exemple: la commemoració feta recentment al Teatre Nacional de Catalunya. La cosa fou tan vergonyosa que un periodista del diari *El Punt* titulava la seva crònica de l'esdeveniment així: «República molt espanyola», i es queixava de l'absència de símbols catalans. «De bandera catalana, ni una», va dir, per afegir tot seguit que es van sentir diferents himnes, fins i tot la *Marseillesa*, però no pas *Els segadors*. I no és que estiguem en contra de la *Marsellesa*, però potser en el *timing* fet hi haguessin cabut també *Els segadors*.

Defensa del pluralisme. La resistència antifranquista fou plural. D'aquí la força que va adquirir i que va possibilitar que la dictadura no pogués anar més enllà de la mort del dictador. Cal que aquesta característica sigui especialment remarcada en la política de memòria, que es faci des del Govern català.

En el Projecte de Llei es contemplen organismes de representació d'associacions dedicades a la recuperació de la memòria històrica i de personalitats destacades, però no es contempla la participació dels protagonistes col·lectius que encapçalaren aquesta lluita: els partits i

els sindicats democràtics. I això és prou greu, perquè són aquests organismes els que representen la pluralitat d'opcions de la societat catalana d'abans i d'ara.

Hem d'evitar la duplicació de funcions i els projectes faraònics. Una qüestió bàsica de tota administració pública quan es crea un nou organisme és que no desenvolupi funcions ja cobertes per altres òrgans, i aquest és un tema que no s'acaba de resoldre bé en el Projecte de Llei presentat.

D'entrada, fins i tot hi ha una extralimitació temporal: es diu que el Memorial s'ha de centrar en l'etapa 1931-1980, però el franquisme i la lluita antidictatorial abasten el període 1936-1977. Caldria que se cenyís, doncs, a l'etapa compresa entre aquestes dues darreres dates.

I encara es diu que, malgrat acotar un període determinat, això no ha d'impedir-ne l'obertura a tradicions democràtiques anteriors o contemporànies. Recordem que ja existeixen organismes dependents de la mateixa Generalitat que ja s'ocupen de la memòria recent i de l'anàlisi de la nostra societat; uns organismes que han cobrat nova embranzida aquests darrers temps, en molt bona part gràcies a l'actuació d'Esquerra Republicana.

No es poden escatimar recursos per a un projecte ambiciós, que ha de tenir una forta incidència pública, però cal evitar la creació d'organismes faraònics, i també cal trobar la mesura justa entre la divulgació, l'homenatge i la recerca; un punt d'equilibri que sabem que no és pas fàcil de trobar.

En resum, catalanitat, pluralisme democràtic i funcionalitat són els eixos del model que Esquerra defensa, i la nostra actuació, doncs, seguirà aquests paràmetres. Per tant, esperem i desitgem que les nostres observacions siguin recollides en els tràmits posteriors que encara ha de passar aquest Projecte de Llei del Memorial Democràtic, abans de la seva aprovació final i definitiva.

Creiem que aquesta Llei és, de moment una base per seguir treballant, i per tant, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, votarem «no» a l'esmena a la totalitat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Albertí.

Anem a cridar a votació... Senyora Borràs, em demana la paraula per quin motiu?

La Sra. Borràs i Solé

Per al·lusions, senyor president.

El vicepresident primer

Té un minut.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies. Se'ns ha dit que havíem fet desqualificacions injustes, però les desqualificacions que hem fet són de dirigisme; dirigisme que, sota el nostre punt de vista

—i això no se'n ha contestat—, es veu en tot el que és, per exemple, la Junta de Govern, que només la decideix el Govern a proposta del mateix Govern, sense escoltar ni historiadors ni els directament implicats. O, per exemple, els he acusat de no ser plurals, però aquí només hem sentit parlar de socialistes, republicans, de la gent d'Esquerra... Evidentment que varen lluitar per la democràcia, però també els catalanistes, també els nacionalistes. I cal que fem tots plegats aquest esforç de buscar consens i de buscar aquesta pluralitat.

I respecte a l'equip d'historiadors, evidentment, jo sí que m'he llegit les seves opinions, i evidentment els han esmenat absolutament la plana, però la Llei segueix tenint aquests deixos, i això no és culpa de la Comissió: això és culpa d'aquells qui han redactat la Llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Borràs; reconeixerà que té un concepte de les al·lusions, com a mínim, diferent del meu. (*El Sr. Bosch i Mestres demana per parlar.*) Senyor Bosch, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

No, simplement per reiterar, davant dels arguments que ja havia exposat la senyora Meritxell Borràs, que el que ens ha sabut greu a nosaltres —i per això m'he expressat com m'he expressat— és que continuo tenint la sensació que la seva opinió es basa en judicis d'intencions, que no sé en què fonamenta, i en prejudicis que es basen més en fantasmes del passat que en la realitat política catalana actual.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Posem a votació l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, estrictament; la de Convergència i Unió ha estat retirada.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 45 abstencions i 72 vots en contra.

Continuarà, doncs, la tramitació de la Llei.

Projecte de llei de foment de la ciència i la innovació i d'ordenació de la recerca (debat de totalitat) (tram. 200-00048/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de foment de la ciència i la innovació i d'ordenació de la recerca. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Manuel del Pozo, conseller d'Educació i Universitats.

El conseller d'Educació i Universitats (Sr. Joan Manuel del Pozo i Álvarez)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me, molt breument, expressar una particular

satisfacció per intervenir, per primer cop, davant dels representants del poble de Catalunya, i que a més a més aquesta ocasió coincideixi amb un objectiu tan rellevant, jo diria, per al país, i, particularment, també, especialment apassionant, com és la presentació i la defensa d'un projecte de llei de foment de la ciència i la innovació i d'ordenació de la recerca.

Aquest Projecte de llei s'emmarca en l'Estatut d'autonomia de Catalunya, com és natural i bo que sigui, i en els compromisos assumits en les diverses cimeres europees, principalment les de Lisboa i Barcelona, anys 2000 i 2002, pel que fa a política científica i desenvolupament tecnològic.

Justament perquè partim del vigent Estatut d'autonomia és bo de fer la lectura, que no és llarga, de quina és la competència que la nostra nació, la nostra comunitat, té respecte a ciència i tecnologia. Diu així: «Té competència exclusiva sobre investigació, sens perjudici d'allò que disposa el número 15 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució espanyola.» És extraordinàriament succint i força pobre, per dir-ho així, en reconeixement de la nostra capacitat competencial en matèria científica.

És interessant, però, també fer la lectura d'allò que el projecte del nou Estatut, segons el seu redactat del Ple del Congrés dels Diputats, del 30 de març del 2006, posteriorment aprovat també en el Senat..., estableix en el seu article 158 la competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya «en matèria de recerca científica i tècnica amb relació als centres i les estructures de recerca de la Generalitat i als projectes que aquesta finança, que inclou en tot cas:

- »a) L'establiment de línies pròpies de recerca i el seguiment, el control i l'avaluació de projectes.
- »b) L'organització, el règim de funcionament, el control, el seguiment i l'acreditació dels centres i les estructures situats a Catalunya.
- »c) La regulació i la gestió de les beques i dels ajuts convocats i finançats per la Generalitat.
- »d) La regulació i la formació professional del personal investigador i de suport a la recerca.
- »e) La difusió de la ciència i la transferència de resultats.»

I acaba establint que «correspon a la Generalitat la competència compartida sobre la coordinació dels centres i les estructures de recerca de Catalunya».

Crec que és interessant haver fet el contrast dels dos textos per comprovar que efectivament se'n obriran possibilitats extraordinàriament interessants si aconseguim que s'aprovi el nou Estatut d'autonomia de Catalunya. L'objecte de la sessió, sens dubte, no és aquest, però crec que tampoc podem amagar que hi ha un horitzó que s'obre progressivament, gràcies, justament, a les possibilitats del nou Estatut. Òbviament, la Llei s'ha de basar en l'Estatut vigent i no traspassa els límits que fins ara són possibles.

Per altra banda, el Consell Europeu de Lisboa de l'any 2000 es va fixar com a objectiu estratègic fer de l'economia de la Unió Europea la més competitiva del món,

un objectiu sens dubte rellevant, i fer-ho en base a la promoció del coneixement. Dos anys més tard, a Barcelona, el Consell va posar xifres a aquest objectiu i es va comprometre a augmentar la inversió en recerca i desenvolupament per tal que l'any 2010 equivalgués al 3 per cent del PIB comunitari, dues tercers parts del qual haurien de provenir del sector privat.

Parlem de números veritablement ambiciosos, com també és ambiciosa la voluntat de comprometre el sector privat en els objectius de recerca i d'innovació. I tothom coneix que en el nostre país especialment estem encara malauradament lluny de poder dir que estem satisfets d'aquesta participació. Sens dubte que es tracta d'un horitzó d'anys, el 2010, que encara ens permet intentar estirar la nostra societat perquè es comprometi conjuntament amb les institucions en l'assoliment d'aquest objectiu.

En l'apartat dedicat a la competitivitat econòmica i industrial del Pla de Govern 2004-2007, el Govern de la Generalitat fa seus els compromisos de les cimeres de Lisboa de Barcelona, i, d'acord amb els agents socials directament implicats —és a dir, les organitzacions empresarials, els principals sindicats i el mateix Govern—, es compromet a convertir Catalunya en una economia més dinàmica i competitiva, basada en el coneixement que sigui motor de creixement, competitivitat i ocupació, capaç de créixer econòmicament de manera sostenible i generar més i millors llocs de treball i amb major cohesió social.

En aquest sentit, el 25 de gener del 2005 el Consell Executiu de la Generalitat va aprovar el Pla de recerca i innovació de Catalunya 2005-2008, que estableix els eixos de la política científica, el desenvolupament tecnològic i la innovació per a aquest quadrienni i marca el propòsit d'aconseguir que per a l'any 2008 les despeses en recerca i desenvolupament siguin el 2,1 del producte interior brut i que les despeses en innovació en constitueixin el 5,2.

Aquest mateix Pla també marca els objectius per assolir altres indicadors clau del sistema català de recerca i innovació, com ara el nombre d'investigadors. La inversió en recerca i desenvolupament tecnològic és un factor crític en l'estadi actual de desenvolupament de l'economia catalana en el context europeu i internacional.

Per avançar en el conjunt d'objectius que s'han anat esmentant, es va signar l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, les línies estratègiques fonamentals del qual incloïen la recerca, el desenvolupament tecnològic i la innovació, per fer avançar l'economia catalana en el context europeu.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És en aquest marc que s'insereix la proposta de llei de foment de la ciència i la innovació i d'ordenació de la recerca, amb l'objectiu de promoure el coneixement, la recerca, el desenvolupament científic i tecnològic i la innovació, fomentant la cooperació entre els diferents agents implicats, tant públics com privats, per tal d'impulsar el desenvolupament i assolir els objectius de la

Unió Europea establerts en els consells europeus de Lisboa del 2000 i de Barcelona del 2002.

Si ens preguntem quina és l'oportunitat i l'adequació de la normativa proposada, podríem condensar-la en els següents aspectes. El present Projecte de llei té per objecte reordenar les activitats de recerca i innovació a Catalunya, crear aquelles estructures que permetin una millora de l'eficàcia i l'eficiència del sistema científic i tecnològic en el nostre país, en especial pel que fa a la generació de coneixement i a la transferència de tecnologia entre els ens productors de recerca científica i tecnologia d'alt valor afegit i les empreses que en fan l'aplicació i l'explotació tecnològica, i donar un fort impuls a aquestes activitats.

Constitueixen objectes específics d'aquesta llei, d'una banda, la necessitat de donar resposta a l'especialització creixent de les disciplines, la complexitat dels equipaments científics i la necessària interconnexió entre especialitats i agents. I de l'altra, l'adequació a una nova concepció de la funció de la ciència, els límits ètics de la ciència i la tecnologia, la ciència al servei de la sostenibilitat i la protecció del medi ambient. A mi em sembla que aquest aspecte és, precisament, especialment innovador, atès que, de vegades, el discurs de promoció del coneixement científic i de la transferència de coneixement i de tecnologia sembla que es tanqui en una mena de perspectiva autista, que no té en compte que la ciència és un element més constituent de la riquesa complexa de la vida humana, dintre de la qual l'aspecte ètic i social és tan rellevant com el mateix avenç tecnològic. I, òbviament, l'ètica és la que estableix finalitats que la ciència també ha de reconèixer i s'hi ha d'ajustar.

Cal ressaltar, així mateix, el pas decisiu que dona la llei en garantir l'exercici efectiu de la igualtat d'oportunitats per a homes i dones en les activitats de recerca, un aspecte que tampoc acostuma a estar present en el discurs de promoció de la ciència i la tecnologia, i que és també un aspecte que podríem anomenar «humanista», no en el sentit literarioestètic de l'expressió, sinó en el sentit social i, si m'ho permeten, també jurídic, perquè es garanteix jurídicament que sigui així, de l'expressió.

Un dels aspectes innovadors és la creació de l'Agència de Recerca de Catalunya, sota la figura d'entitat de dret públic sotmesa a l'ordenament jurídic privat com a mecanisme àgil i eficaç en la coordinació de la gestió de la recerca, de la innovació i de la transferència de coneixement dels centres acreditats, amb la finalitat que puguin assolir el nivell i el prestigi necessaris per competir en el marc de l'espai europeu de recerca.

La ciència requereix actualment un pacte social i polític, que reforci la confiança de la societat envers el paper de la recerca en el futur del nostre país, i que integri el nostre sistema de ciència, tecnologia i innovació en l'Espai Europeu de la Recerca. En aquesta línia d'actuació, ha tingut lloc la participació en l'elaboració de la llei del Consell Interuniversitari de Catalunya, les universitats catalanes, els sindicats i la resta d'agents socials implicats en el desenvolupament del sistema català de ciència, recerca i innovació.

Molt resumidament, la Llei tracta dels objectius i principis informadors de la política de foment de la ciència i la innovació, l'ordenació de la recerca, el sistema de recerca, desenvolupament científic i tecnològic i innovació; l'organització de l'Administració de la Generalitat de Catalunya per exercir les seves competències en aquestes matèries, on destaca/destacant el paper del Consell de Recerca i Desenvolupament, Innovació i Societat del Coneixement en l'assessorament de les directrius generals en polítiques relacionades amb l'objecte d'aquesta Llei, i de la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica, com a òrgan de coordinació entre els diferents departaments de l'Administració de la Generalitat per a l'elaboració i l'avaluació del Pla de recerca i innovació de Catalunya; l'Agència de la Recerca de Catalunya; l'activitat investigadora, i, finalment, la Llei regula un seguit de mesures de foment de la recerca, del desenvolupament científic i tecnològic i de la innovació empresarial, i de la transferència de coneixement, i d'altres mesures en forma de manament al Govern perquè dugui a terme actuacions diverses a l'efecte de potenciar la recerca i el desenvolupament, la innovació i la transferència de coneixement.

En definitiva, aquesta Llei pretén que tots els agents implicats en el sistema de recerca, desenvolupament científic i tecnològic i innovació de Catalunya participin de manera efectiva en la tasca de fomentar la recerca, la transferència de coneixement i la innovació, per tal d'assolir progressivament els objectius fixats per la Unió Europea en aquests àmbits i garantir un creixement econòmic sostingut i la millora del benestar de la societat catalana.

És per això que demano que tots els grups parlamentaris tinguin la consideració que aquest Projecte de Llei mereix, naturalment, sotmès al debat i a la proposta d'esmenes que puguin enriquir-la i millorar-la, amb la convicció d'aquest conseller que els objectius fonamentals són majoritàriament compartits.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula ara, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, permeti'm que li doni també l'enhorabona personal pel seu nomenament i també permeti'm que li expressi un desig, i és que el seu mandat no sigui tan fugaç com el darrer conseller d'Universitats i Recerca. És un desig no gaire difícil de complir, d'altra banda.

De totes maneres, estem convençuts que vostè hauria desitjat tenir la seva primera intervenció davant del Ple d'aquesta cambra amb un altre tipus de projecte de llei, i segurament, fins i tot, amb un projecte de llei sobre aquesta matèria, però prou diferent del que avui se sotmet en el seu debat de totalitat.

Mirin, dues són les grans raons que han inspirat el nostre Grup per a la defensa..., per a la presentació de l'esmena a la totalitat: n'hi ha una primera que és sobrevinguda, que és aliena a la mateixa Llei, però que és la situació de precarietat i de provisionalitat d'aquest Govern. Més valdria retornar aquest Projecte de Llei al Govern i que el proper Govern tingui les mans lliures, després de les anunciades eleccions anticipades, per intentar impulsar una llei que efectivament contingui mesures concretes i eficaces d'impuls de la recerca, el desenvolupament i la innovació.

La segona raó, sense la qual no hauria usat l'argument anterior, és el contingut del mateix Projecte de Llei, i és que al nostre entendre no aporta res al sistema de recerca i innovació català. I som generosos afirmant que no aporta res, perquè les poques novetats que introdueix no les veiem positives. Em refereixo a la creació del Consell o a la creació de l'Agència, que més endavant justificaré.

No estem davant d'una llei necessària i fonamental per a l'impuls de la recerca i la innovació, no estem davant d'una llei que doni impuls a la competitivitat de l'economia catalana. Estem davant d'una llei que fonamentalment tracta de l'organització de l'Administració des d'una part de l'Administració, des d'una part del Govern. Una part que avui ja no hi és. I no em refereixo només a l'expulsió d'un partit del Govern, sinó que em refereixo també a la desaparició del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació com a tal.

És un projecte de llei que va generar força tensions en el si del Govern i en el Departament de Treball i Indústria, responsable d'impulsar la transferència dels resultats de la recerca al teixit industrial i, per tant, de traduir la recerca i el desenvolupament en competitivitat de l'economia catalana. Expressions com ara: «El procés d'elaboració ha estat improcedent sense la participació del Departament de Treball i Indústria», «el seu contingut no recull tots els aspectes de la recerca, el desenvolupament i la innovació», «envaeix competències del Departament de Treball i Indústria» i «no respecta els acords de l'acord estratègic per la competitivitat de l'economia catalana», no han estat formulades pels grups de l'oposició. Han estat fetes del mateix Govern, des del Departament de Treball i Indústria –ho repeteixo–, responsable d'impulsar la innovació.

M'adreço especialment al grup que dona suport al Govern: Aprofitem que tenim aquesta oportunitat, retornem aquest Projecte de Llei al Govern. També en aquest Projecte de Llei es posa de manifest que aquest nou Estatut, que ha de portar tants beneficis a Catalunya, en matèria de recerca i innovació no aporta res. I torno a ser generós, perquè el poc que aporta no és bo. Ho entenem –ho entenem–, un estatut capaç d'inspirar el miserable eslògan que el partit del Govern acaba d'anunciar no pot aportar res de bo a Catalunya.

En matèria de recerca, desenvolupament i innovació, es posa de manifest l'intervencionisme que inspira l'Estatut i algun eslògan: la competència exclusiva, senyor conseller, de l'organització, del règim de funcionament, el control i el seguiment dels centres i les estructures de recerca situats a Catalunya. També en aquesta matèria

se sostreuen competències a la societat al més pur estil d'Evo Morales.

Entrant en el contingut concret del Projecte de llei... Entenc que a les diputades i els diputats d'un grup no els agradin aquestes expressions; a nosaltres no ens agraden alguns eslògans i ens aguantem. Entrant en el contingut concret del Projecte de llei, en primer lloc, xoca un cert desordre en la seva redacció: definicions desordenades, articles afegits, que delaten el conflicte interdepartamental que devia originar l'avantprojecte de llei.

La primera novetat que incorpora aquesta llei és la creació del Consell de Recerca, Innovació i Societat del Coneixement com a òrgan de consulta i assessorament del Govern. D'entrada, compartim la voluntat de creació d'un consell amb aquests propòsits, però quan hi aprofundim es posa de manifest que en realitat el que es pretén és un consell que avaluï les polítiques del Govern, o potser fins i tot les polítiques d'un departament en concret, pensant en clau tripartita, abans de la seva prematura defunció, tant del tripartit original com del Departament en qüestió. S'ha dissenyat un consell purament governamental, en què, per exemple, no hi tenen cabuda els agents socials, que són fonamentalment els responsables de la innovació i que, per tant, l'activitat de recerca es materialitzi en la competitivitat de l'economia. També aquesta circumstància la posa de manifest la Cambra de Comerç, que evidencia la manca d'independència i autonomia del consell que es proposa en aquest Projecte de llei.

S'introdueixen també importants novetats en la coordinació interdepartamental. El o la CIRIT –ho repeteixo: «el» o «la», aquesta és la gran qüestió– primer era la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica, després, mitjançant decret de 2004, del mateix conseller del DURSI –no l'anterior, sinó l'anterior–, passa a ser Consell. Ara, en aquest Projecte de llei la gran novetat és que torna a passar a comissió. Doncs, mirin, és obvi que la CIRIT requereix una revisió més important. Sense anar més lluny, la darrera remodelació del Govern obliga una modificació de la Comissió Interdepartamental, però no la que es planteja en aquesta llei.

El Pla de recerca i innovació ocupa un títol sencer d'aquest Projecte de llei. No veiem motius que ho justifiquin, més enllà de convertir aquesta eina del Govern per fomentar la recerca i la innovació en un pla autista. Ara no hi ha cap llei més enllà de les voluntats i dels compromisos polítics per impulsar una política de recerca i innovació. L'obsessió per regular-ho tot i més els porta a dissenyar un pla en què només participen agents governamentals. I en canvi, els agents del sistema de recerca i innovació només hi figuren, només participen en el finançament.

L'Agència de la Recerca de Catalunya, l'altre gran argument de la necessitat d'aquesta llei, doncs no ho compartim, per molts motius no ho podem compartir. En primer lloc, la creació d'agències per part d'aquest Govern s'ha convertit en un vici: llei que proposen, agència nova que crea. Això suposarà, en el cas de la recerca i la innovació, burocratitzar l'Administració en un àmbit en què l'agilitat és fonamental. Això suposarà un increment de despesa que no repercutirà en una

millora del sistema de recerca i innovació; al contrari, en sostraurà recursos. La nostra opinió és que si fos imprescindible una agència per a aquestes tasques, cosa que dubtem, com també ho fan altres organismes governamentals en els informes que acompanyen el mateix Projecte de llei, seríem més partidaris de la reforma d'una agència ja existent, com és l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, en lloc de crear nous organismes amb noves estructures i noves despeses. En aquest cas, l'Agència es torna a tractar d'un organisme governamental.

Un títol destinat a l'activitat investigadora, quatre articles: dos de definicions, dos més de drets i deures, que estan tant de moda. En resum, una declaració de bones voluntats, cap mesura concreta ni pràctica.

I el darrer títol, una altra declaració de bones voluntats: una relació de mesures de foment, de recerca, desenvolupament i innovació. Una relació de mesures, no un conjunt de mesures, que és el que el sistema de recerca i innovació necessita. I no només expressar-ho per llei, perquè és molt bonic expressar per llei que el que es vol és incrementar les ajudes o els incentius fiscals al sistema de recerca i innovació, i després donar suport a projectes de llei, en el Congrés dels Diputats, en què el que es pretén és justament el contrari, és justament suprimir els ajuts i els incentius fiscals a la inversió en recerca i desenvolupament.

(El vicepresident/a segon substitueix el president en la direcció del debat.)

En resum, una llei que presenta un govern provisional –no és una expressió de l'oposició, és una expressió del mateix president del Govern– i que no aporta res de nou ni res de bo al sistema de recerca i innovació. Senyores i senyors diputats, estem convençuts que faríem bé retornant aquest Projecte al Govern i deixar que sigui el proper Govern qui presenti un projecte de llei amb mesures concretes i que de veritat –de veritat– serveixi per donar un impuls important a la recerca, a la innovació i sobretot als resultats d'aquesta, a la competitivitat de l'economia catalana.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En aquest Projecte de llei també hi ha una altra esmena a la totalitat presentada, aquest cop per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per començar, també, des del nostre Grup donar la benvinguda al nou conseller, i per descomptat que ho fem com a grup parlamentari i com a membre que és vostè del Govern de Catalunya. De totes maneres, també li diria que m'agradaria molt més poder-li donar la benvinguda com a conseller d'Universitats i Recerca o bé com a conseller d'Ensenyament, però no tant com a conseller d'Ensenyament que té subsumit dins de la seva conselleria la competència de les universitats i recerca.

L'esmena a la totalitat que hem presentat, per tant, té dos objectius o hi han dues justificacions en aquesta esmena a la totalitat: per una banda, la de contingut; per una altra banda, també, una política o una justificació política per la situació en la qual es troba l'actual Govern.

Però entrem en els continguts. Quan la Llei arriba a les nostres mans i, per tant, el més important d'aquesta Llei és el seu objectiu, i, per tant, els objectius de la Llei –en els quals hi estem d'acord– és l'ordenació de la recerca, el foment de la ciència, la innovació, inclosa la innovació empresarial. És un repte importantíssim. I, per tant, té tota la seva continuïtat des del moment que a la passada la legislatura vam acordar la Llei catalana d'universitats, i tenia tot el sentit que ara en aquests moments ordenessin l'àmbit de la recerca i la innovació. Ara bé, la sorpresa ve quan entrem en els continguts de la Llei, en els quals, doncs, nosaltres hi trobem a faltar concreció. Al cap i a la fi, quasi els vindria a dir que aquesta Llei bàsicament serveix per crear l'Agència de recerca, bàsicament fem una llei per crear l'Agència de recerca. I estem d'acord que existeixi l'Agència de recerca. El problema és que és diferent una llei per a crear l'Agència i prou, que fer una llei d'ordenació de la recerca, de foment de la innovació, de foment de la ciència. I a més, quan creem l'Agència, fins i tot quan parlem de quins són els òrgans rectors, l'únic que diem és que ho farem per reglament. I, per tant, quelcom tan important com això..., només garantim la presència de les universitats –només faltaria–, però no garantim la dels centres de recerca. Ni sí, ni no, ni ho sabem. Per tant, és una llei que no estableix quin ha de ser el model.

I aquí hi han molts debats i podríem establir si el model ha de ser bàsicament en funció dels responsables dels centres de recerca, si ha de ser només des de les universitats, si ha de ser compartit, si ha de ser... Però, en tot cas, el debat no el tenim en aquesta Llei, perquè no estableix cap tipus de model. I a partir d'aquí –i a partir d'aquí– la resta, obvietats o brindis al sol. La majoria són declaracions d'intencions. Si entrem en les mesures de foment, i a més llegeixo literalment, article 45, respecte als ajuts, beques i subvencions. Exactament aquest article diu: «El Govern desenvoluparà reglamentàriament el règim específic d'ajuts, beques i subvencions», punt. Doncs per a això no calia fer llei, perquè això ja ho sabem, que és així. Ja està, no diu res més.

Incentius fiscals, article 46: «El Govern instrumentarà les mesures fiscals adequades per tal d'impulsar la promoció de la recerca, la innovació i la transferència del coneixement», no diu res més. Bé, sí, ja suposem que el Govern, si té un mínim de sensibilitat, impulsarà alguna cosa, però res més.

Article 53. Finançament a les pimes: «l'ICF establirà línies de crèdit per afavorir activitats de pimes en el desenvolupament i la innovació.» Si ja ho fa el Cidem, això. Si ja ho fa el Cidem. Llavors, què incorporem, aquí? Per tant, permetin que els digui que en el camp dels continguts nosaltres trobem a faltar que no sabem si la Llei s'ha fet massa de pressa, no sabem o intuïm si aquesta Llei és el fruit d'una batalla campal entre l'ex-DURSI, que ja no existeix, i Indústria, –per tant,

suposem que ha guanyat Indústria, perquè el DURSI ja no existeix–, però, en qualsevol dels casos, lamentem que en els continguts no hagin pogut anar més enllà. De totes maneres, i m'hi referiré al final, això no deixa de ser que podíem tenir un debat parlamentari en aquest àmbit.

Què és el que esperàvem tots, o crec el sector?, o què és el que trobem a faltar? Nosaltres creiem que en una llei d'aquest tipus hem de concretar molt més veritables eines per garantir una visió comuna d'Administració, universitat, empresa i societat. Desenvolupar realment el concepte de recerca estratègica; el foment real de la cultura de la gestió del coneixement; promoure la compatibilització del treball acadèmic i la creació d'empreses –als quals ni tan sols ens hi referim–; facilitar la transferència del personal entre universitats i altres centres de recerca; incrementar els programes de mobilitat amb clàusula de retorn; crear un veritable programa estratègic de gestió dels fons de capital risc públic; concretar mesures fiscals per a empreses que integrin polítiques de gestió del coneixement internes; l'establiment d'incentius per la «clusterització» de la recerca, desenvolupament i innovació sectorial; establir polítiques d'incentius per a la participació d'empreses en consorcis de recerca dins de projectes estratègics; o regular un sistema d'acreditació, però també compartit per empreses i grups de recerca públics per tal de garantir l'accés als ajuts i als consorcis públics –privats, promoguts per l'Agència; etcètera, etcètera.

Aquest és el debat que tenim sobre la taula, i creiem..., i creiem que aquesta Llei, que és estratègica i important per al país és el que hauria d'afrontar. Però, és clar, hi ha una segona part en la nostra esmena a la totalitat que ens preocupa, i molt. Si per una banda hi veiem una mancança de continguts, també des del nostre Grup Parlamentari, passat el debat a la totalitat i, per tant, amb la intuïció, fins aquell moment, en el moment en què nosaltres presentem l'esmena, que no prospera l'esmena a la totalitat, vegem quina és la disponibilitat del Govern d'entrar en el diàleg o els grups parlamentaris d'entrar en diàleg. I aquí és on se'n trenca una mica la situació, perquè qui impulsarà aquesta Llei? Amb tots els respectes, és a dir, si el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, amb la nova remodelació del Govern el fem desaparèixer, l'esquarterem i ja no és conselleria, quelcom com la recerca, el desenvolupament, la innovació, que tots els grups parlamentaris ens posem a la boca com a estratègic, resulta que amb l'actual Govern socialista, la conselleria deixa de ser conselleria, i anem a fer una llei de recerca. Però qui impulsa aquesta Llei? No hi ha un compromís polític, i les lleis, senyors i senyores diputats, tots sabem que, a part del tràmit parlamentari, han de tenir una voluntat d'impuls estratègic i principal, i aquí és on ens cau això.

La història de la creació del DURSI és una història que ve de molt temps, i en aquest país, amb la vinculació que han tingut els anteriors governs del compromís en aquest àmbit. Si ens n'anem a abans dels anys vuitanta, ja els rectors de la Universitat de Barcelona, de l'Autònoma i de la Universitat Politècnica, en aquells moments i amb la Generalitat recuperada, demanen la creació del Consell Interuniversitari de Catalunya, sen-

se competències en aquell moment, i demanen al president Tarradellas que el presideixi perquè és la demanda del món de la universitat que hi hagi un interlocutor en l'àmbit de la universitat.

Als anys vuitanta, a Ensenyament hi té la Direcció General, dins d'Ensenyament hi ha la Direcció General d'Universitats, i a l'any 85 vénen els traspasos, i des del 85 fins al 93 hi ha el desplegament dels traspasos en aquest àmbit, més la creació de noves universitats. És en aquell moment, tenint les competències, que el Govern de la Generalitat diu: hem de fer un salt endavant, i es crea el Comissionat per a la universitat i –ja en aquell moment– la recerca. I això es desenvolupa fins al 2001, i fins al 2001 tots som conscients dels nous reptes de la societat del coneixement, finalment, hi ha una aposta forta del Govern de la Generalitat per crear el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació –2001.

I, avui, arribem al 2006 i ens carreguem el Departament, i retornem al 1980. Acabem de fer, amb aquesta remodelació, un salt de vint-i-sis anys enrere. Quan ara estem en els debats de futur de quins són els reptes de futur, senzillament, hi ha una aposta, –legítima, eh?, senzillament nosaltres no la compartim–, legítima, de prioritzar què és important, què no és important. I ja ho sé que em diran que això és provisional, que és en aquest moment, però escolti'm, Governació no s'ha esquarterat. Això és una decisió política, per tant, què prioritzem i què no prioritzem. DURSI, no és prioritari. Per tant, l'esquarterem. Saltem al 1980. Creiem que és una decisió molt greu.

Deixi'm fer una última reflexió en aquest sentit, i aquesta, la llegeixo, dic: «El fet que el president Maragall hagi dissolt el DURSI, sense tenir en compte l'opinió d'universitaris, investigadors, obre un panorama inquietant. Ara el president Maragall endarrereix el rellotge; la deconstrucció del DURSI implica la marxa enrere en el que havia estat una aposta clara per fer front als reptes de la societat del coneixement en un context post-industrial. Això, no ens enganyem, significa que el seu pensament estratègic, quant a recerca, és feble. Podem quedar aturats un parell d'anys amb projectes malaguanysats, i això tindria efectes letals en tots els sentits pel país.» No és una reflexió meua, aquesta reflexió és una carta enviada pel senyor Xavier Hernández, director general de Recerca fins ara, a tots els membres de la conselleria.

L'actual fins ara director general de Recerca escriu aquestes notes. I les dirigeix a tothom, i, per tant, diu que aquesta és una decisió absolutament errònia. Per tant, no ho dic jo com a oposició, no és allò de dir: escolti'm, vostè, què ha de dir, que és l'oposició? No, no, si és que ho diu qui era fins ara director general de Recerca. Per què? Perquè és una obvietat, perquè tothom està consternat amb aquesta situació i, per tant, això, torno a dir que és legítim, és el criteri de cada formació política, i, per tant, el sector ha d'entendre qui té prioritat i qui no té prioritat en aquest àmbit.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en el seu moment i quan se'ns fa arribar aquesta Llei, havia encetat un procés de diàleg amb l'anterior conseller Solà. Havíem encetat un procés de diàleg. Però en aquest moment,

això queda esberlat, perquè, amb tots els respectes, el nou conseller, i amb tots els respectes, nosaltres creiem que no és prioritari per a aquest Govern, aquest àmbit.

Per tant, demanem que aquest debat es posposi, que el tinguem, que comencem el debat però aquesta Llei no la podem aprovar amb aquest interinatge, perquè no hi ha interès d'impuls per part del Govern. Possiblement, haurem de passar unes eleccions i a partir d'aquell moment tenir un debat seriós sobre com hem d'ordenar la recerca i impulsar la innovació en aquest país.

Ara bé, per acabar, senyor president, nosaltres volíem dir com a Grup Parlamentari, que prenem el compromís, sincer, en l'àmbit parlamentari, que si nosaltres tornem a governar, per descomptat, el compromís és que el DURSI tornarà a ser conselleria, i que, en qualsevol dels casos, aquesta serà una condició innegociable per a qualsevol pacte de futur.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. L'honorable conseller d'Educació i Universitats demana la paraula i la té.

El conseller d'Educació i Universitats

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, demano la paraula només perquè, òbviament el debat correspon als grups parlamentaris, primer per una al·lusió personal –aquesta vegada en positiu–, dues al·lusions, agrair la cordialitat i les felicitacions rebudes dels dos diputats que han intervingut, però penso que també és necessari que jo faci aquí una proclamació ferma.

S'ha dit amb diverses formes, amb sinònims diferents, que el DURSI ha estat «destruït», s'ha dit «deconstruït» –paraula francament esotèrica, s'ha dit, procedent d'una carta, per cert, potser és esquerranista, però en qualsevol cas, és absolutament anòmala dintre de la normativa de la llengua–, s'ha «subsumit»... Bé, jo vull fer aquí una expressió clara del que jo entenc que és la voluntat de la presidència de la Generalitat quan unifica els dos departaments, i que és l'esperit amb el qual jo assumeixo aquesta responsabilitat.

És evident que el nom del Departament expressa alguna cosa: «Educació i Universitats»; que qualsevol persona que tingui coneixements lògics, o simplement tingui sentit comú, entén que tenen el mateix rang; i que això no és subsumir. La famosa lògica hegeliana parla de la síntesi que absorbeix la tesi a l'antítesi, si és que..., que no ho són, òbviament, eh?, però per fer un exemple que val només en part, eh?, les dues parts que estaven separades es reuneixen en una de superior, en una fusió que té substància nova.

És, per tant, un departament amb una tipificació específica d'unió d'Educació i Universitats. Jo, que sóc universitari, no tinc cap inconvenient a reconèixer-me identificat amb el projecte educatiu del país, perquè la universitat és educació superior. I la universitat, òbviament, només és universitat si té dintre seu un esperit de recerca constant per crear un coneixement que després es pugui difondre.

I jo faig aquí, en aquest Parlament, expressió d'un públic compromís d'absoluta prioritat als temes universitaris i de recerca. Jo penso que ningú pot creure que la diferenciació administrativa és font de polítiques necessàriament bones i la unió administrativa és font necessàriament de polítiques dolentes. Jutgin, si us plau, després d'un temps, el que tinguem, després d'un temps d'haver generat polítiques d'universitat i de recerca, no simplement perquè hi ha una operació que és perfectament defensable en termes d'organització administrativa, en termes d'economia d'escala, en termes d'assimilació de projecte universitari i projecte educatiu —per cert, no «Ensenyament» sinó «Educació»—, crec jo, per tant, que hem de fer una reconsideració del tractament d'aquesta conselleria, no per la persona del conseller, que és absolutament irrellevant a aquests efectes, sinó pel que té de, simplement, reestructuració que crea una entitat que tampoc és Educació. També Educació podria dir, «ens han subsumit a Universitats», per què no? També es podria dir. Sí, gairebé podria ser una ocasió de reflexió teològica. Però bé, no és el cas de fer ara aquí aquesta reflexió perquè queda fora de la naturalesa del debat. Simplement volia presentar aquest aclariment perquè em penso que deforma el que les coses són, naturalment amb una intenció política que respecto, eh?, expressades, a més a més, d'una manera correcta, que agraeixo, però crec que jo havia de fer aquí l'expressió d'aquest sentiment, perdó, d'aquest convenciment, amb el qual encaro la responsabilitat de conseller d'Educació i d'Universitats.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Atès la intervenció que ha fet el membre del Govern, que en aquest debat és procedent, doncs, tenen una oportunitat, si algun dels grups que ha intervingut, a intervenir... El senyor diputat Antoni Castellà pot intervenir per temps d'un minut i mig, màxim.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Primer de tot, aclarir que respecte el concepte «deconstrucció», no sóc jo el qui l'utilitza, és el fins ara director general de Recerca. A partir d'aquí, si..., senyor conseller, si això és el que em preocupa. No li discuteixo que hi hagi una fusió d'Educació i Universitats, si el que em preocupa és que em parli d'Educació i Universitats, i aquí acabem. Si és que el que havíem fins ara és tenir un tot entre Universitats, Recerca i Societat de la Informació. I vostè no em podrà fer polítiques de societat de la informació. I tothom sap que avui en dia, deslligar la recerca de l'àmbit de la societat del coneixement no té cap sentit.

Ara, vostè em diu que no vegi cap tipus d'element estrany ni cap motivació al darrere d'aquesta decisió. Doncs, miri, senyor conseller, jo intueixo que el senyor Ernest Maragall volia el control de les telecomunicacions, i l'única manera de tenir-lo, finalment, és esquarterar la conselleria. I tenint el control de les comunicacions, tota la resta ja no té importància. *(Remor de veus.)*

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. L'honorable conseller demana la paraula i la té.

El conseller d'Educació i Universitats

Moltes gràcies, senyor president. Bé, és certament una interpretació, legítima, eh?, però no necessàriament certa. No necessàriament certa, perquè podríem associar, també, a la recerca, tants altres objectius que es mantenen a dins del concepte genèric d'universitat com a productora de coneixement. I, per tant, jo crec que acceptant que es pot fer aquesta interpretació, com que aquesta interpretació no és lògicament necessària, jo la contemplo simplement com una posició de partit, que, tot i ser respectable, no és compartida.

Pel que fa, puig que ha insistit, vostè, a presentar les paraules de l'exdirector general de Recerca, jo només voldria dir una cosa: Sap quan tindrien mèrit aquestes paraules? Quan fos el nou director general de Recerca que les digués. Sap per què no tenen valor? Perquè és el que ha hagut de marxar.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Senyor diputat, li donaré la paraula per trenta segons, però sí que el debat en si ha de continuar dins de l'estructura que estava marcada, i, per tant, senyor diputat pot intervenir per trenta segons.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, senyor president, només recordar-li al conseller que em sorprèn l'asseveració que ha fet sobre el director general de Recerca. Jo crec que sí que té valor algú que ha estat durant dos anys el director general de Recerca, li ho vull recordar, del que era el seu Govern, i vull intuir que li tenien tota la confiança. I, per tant, suposo que alguna valoració positiva en deu fer, de les paraules.

A partir d'aquí, l'únic que m'interessa, perquè quedi clar en aquest debat per a tot el sector universitari de l'àmbit de la recerca i la societat de la informació, és que mantenint la seva posició aquest és el seu projecte legítim i, per tant, que en un futur, i per tant en el seu programa electoral, vostès defensaran que aquest ha de ser el model. Això és el que ens queda clar a tots els parlamentaris avui.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ara correspondria intervenir als grups parlamentaris que no ho han fet, per fixar posició respecte a les esmenes de totalitat que han estat defensades anteriorment. En primer lloc, correspondria al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i per fer-ho té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Díaz.

La Sra. Díaz i Romero

Bé, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, certament, en la darrera intervenció del diputat Castellà, més de la meitat de la intervenció l'ha dedicat a explicar-nos la història de la creació del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació des del 1980 fins a l'any 2000, que va ser l'any de la seva creació. I, realment, nosaltres no dubtem d'aquesta voluntat que va tenir l'anterior Govern de Convergència i Unió amb la creació d'aquest Departament, però, certament, quan es va conformar per primera vegada l'actual Govern de la Generalitat, quan nosaltres vam començar, vam entrar a governar, l'any 2003, aquesta voluntat també hi era, i per això en aquell moment va continuar el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, exactament amb la mateixa voluntat.

El que sí que és cert és que, atesa la situació de provisionalitat per la conjuntura política actual, això fa que, com molt bé ha dit el conseller, el Departament d'Universitats i Recerca no hagi estat subsumit, en qualsevol cas, pel Departament d'Educació, sinó que certament hi hagi hagut una remodelació que el que ha fet és portar-nos al Departament d'Educació i al Departament d'Universitats, que en aquest cas, doncs, aquesta responsabilitat recau exactament en la mateixa persona. Però, independentment d'això, per mi, per nosaltres, és el nostre conseller d'Universitats, com també ho és d'Educació. Per tant, és el conseller d'Universitats, i a més entenem que en el seu equip, doncs, hi hauran les persones adequades amb el rang necessari suficient per portar a terme les responsabilitats adequades.

A nosaltres ens ha sorprès que hagi dedicat més de la meitat, del cinquanta per cent de la seva intervenció a parlar-nos precisament d'això, i és probable que vostè no tingui raons suficients i arguments suficients per presentar-nos aquesta esmena a la totalitat. De fet, tenim dues esmenes a la totalitat, dues esmenes amb què ens han donat dues raons per retornar aquest Projecte de Llei al Govern; una d'elles era una raó de contingut i una altra era una raó, podríem dir, conjuntural, de la conjuntura política actual que estem vivint.

És clar, per nosaltres això resulta bastant sorprenent, tenint en compte que, en el moment en què vostès van entrar aquesta esmena a la totalitat, aquesta situació no s'estava donant, i, per tant, no entenem com aquesta és una de les raons per votar a favor d'aquesta esmena a la totalitat, quan en aquell moment no s'estava donant aquell context que ara sí que tenim.

Per tant, bàsicament, nosaltres sí que ens centrarem en els continguts, perquè pensem que és molt més interessant, eh? Com deia abans, aquest Govern, certament, té una data de caducitat, però és que resulta que tots els governs tenen data de caducitat; més o menys data, però tots els governs tenen data de caducitat, i sortosament els ciutadans i les ciutadanes cada període de temps passen per les urnes per expressar quina és la seva voluntat.

Doncs bé, dit això, nosaltres celebrem que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió estigui d'acord amb els objectius d'aquesta Llei. És bo que comencem per

aquí, és bo que comencin estant d'acord amb els objectius de la Llei, i d'aquesta manera no ho ha expressat el Grup Parlamentari del Partit Popular, però imaginem que també, perquè aquesta és una llei estratègica, és una llei important per al país; de fet, aquest és un tema del país, i és un tema en què hauríem de fer un esforç important per posar-nos d'acord en els detalls, si és que estem d'acord en els objectius, com així s'ha expressat en aquesta tribuna.

S'ha acusat aquest Projecte de Llei de manca de concreció, i és que nosaltres precisament el que pensem és que aquest Projecte de Llei, i més en la situació actual, sí que hauria d'establir un marc, hauria d'establir el model..., malgrat que s'ha dit que no hi ha model, però el que fa és això: és un marc per establir un model per poder treballar i poder impulsar la ciència, la recerca, el desenvolupament i la innovació en el nostre país. I, per tant, nosaltres pensem que l'aprovació d'aquest Projecte de Llei mai ha de comportar una hipoteca ni a l'actual Govern ni al futur Govern de la Generalitat, i, per tant, hauríem de fer l'esforç en el tràmit parlamentari de, precisament, fer això que estava dient abans: aprovar el marc que ens porti, doncs, el model necessari per poder-hi donar un impuls.

Hem d'esperar encara alguns anys més?, hem d'esperar encara, atesa la conjuntura política, que es celebrin unes eleccions, que es conformi un nou govern i que passin encara ics anys més? Ens podem permetre el luxe, des del punt de vista de la ciència, la recerca, el desenvolupament, la innovació, d'esperar encara dos o tres anys més? No, nosaltres pensem que no, i aquest és el motiu pel qual nosaltres no podem donar suport a aquestes dues esmenes a la totalitat, perquè el que pensem és: si estem d'acord en els objectius, si podem estar d'acord, podríem dir, en la música, doncs, fem l'esforç, en el temps que ens queda, per seure en una ponència i per treballar a fons en el detall, en la lletra de la música que ja ens agrada, d'alguna manera.

Això, de qualsevol de les maneres, no ha estat una batalla campal entre el que fins ara ha estat el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació i el Departament d'Indústria, de cap de les maneres. Més aviat, el que nosaltres podríem afegir és que a partir d'una primera versió, que ens podria agradar més o menys, al nostre Grup Parlamentari en particular ens podia agradar més o menys aquella primera versió que vam tenir, va evolucionar a través de diverses versions a partir del diàleg que es va tenir tant amb la comunitat universitària, que és un dels principals agents de fer ciència i de fer recerca al nostre país, com amb els diferents agents d'aquest àmbit.

Per tant, nosaltres pensem que des de la primera versió, en la qual molts dels arguments que vostès han donat per oposar-s'hi i per presentar aquesta esmena..., nosaltres fins i tot podríem en alguns estar d'acord; però des d'aquella primera versió fins a l'última aquests arguments ja no se sustenten de cap de les maneres. I, per tant, sí que és cert que aquesta és una llei que finalment ha estat consensuada amb la resta dels departaments del Govern, com no podria ser d'una altra manera, amb les universitats, amb la comunitat universitària i, com deia abans, amb els diferents agents que fan recerca, que fan ciència, que fan innovació en el nostre país.

I és per aquest motiu que segurament ahir el rector de la Universitat Pompeu Fabra, que va comparèixer en seu parlamentària a la Comissió de Política Cultural, quan a pregunta d'alguns dels diputats i diputades que avui estem intervenint en la defensa o en el rebuig d'aquesta esmena a la totalitat d'aquest punt de l'ordre del dia, quan li preguntaven què és el que pensava d'aquesta Llei de la ciència, precisament el que ens deia era això: que sí que ens demanaven que, atès que era una llei consensuada, féssim l'esforç d'aprovar-la, perquè aquest àmbit no podia esperar més.

Per tant, nosaltres també demanem aquest esforç. Ahir el va demanar el rector de la Universitat Pompeu Fabra en seu parlamentària. Ell no parlava en nom de l'ACUP, però sí que és cert que feia referència a un document de l'Associació Catalana d'Universitats Públiques, que ens el faran arribar, que segurament el podríem estudiar, podríem veure quines esmenes hi podem introduir en tràmit parlamentari, però el que sí que ens va demanar i que ens demanarà, a més a més, pensem, l'ACUP, és que fem l'esforç de posar-nos d'acord, i en un tema que és de país nosaltres pensem que és això el que hem de fer.

Nosaltres, evidentment, com dic ara i com ja he dit, no donarem suport a les dues esmenes a la totalitat, i el que pensem és que a partir de demà sí que hauríem de fer l'esforç d'entrar en els detalls d'aquesta Llei. Jo estic convençuda..., no puc parlar en nom del conseller, però jo estic convençuda que hi haurà una sensibilitat per part del Departament per recollir aquelles esmenes que arribin dels diferents grups parlamentaris, especialment dels dos grups parlamentaris que formen part de l'oposició, i el que hem de fer és, pel bé del país i pel bé d'aquest tema... (*Veus de fons.*) Bé, dels dos grups que sempre, habitualment, des que va començar la legislatura, estaven a l'oposició (*veus de fons*), i del tercer que ha format part de l'elaboració d'aquest Projecte de llei i, per tant, té una bona part de l'autoria, el que esperem és això: és poder seure, és poder estudiar les esmenes, és fer un esforç, un treball extra i, realment, poder aprovar la Llei de la ciència que el nostre país es mereix.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Correspon ara intervenir, en representació del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, honorable conseller, benvingut. Senyores diputades i senyors diputats, una de les raons per reformar l'Estatut és la necessitat de fer una autèntica reconversió econòmica cap al valor afegit, la competitivitat i la societat del coneixement.

L'actual economia espanyola està bolcada cap al totxo i el turisme intensiu, i no és la que necessita Catalunya. Si bé Catalunya, amb només el 15,8 per cent de la població de l'Estat, té el 27 per cent de les exportacions i el 26 per cent del PIB industrial, aquestes dades estan llastrades per un gran dèficit comercial degut a una

gran dependència tecnològica. Necessitem independència, senyor Rodríguez.

El Consell Europeu, reunit a Lisboa l'any 2000, com ha dit l'honorable conseller, va expressar la necessitat d'un espai econòmic europeu basat en el coneixement, i després, a la reunió de Barcelona, va establir els objectius cap al 2010: 3 per cent del PIB en recerca, desenvolupament i innovació, dels quals les dues terceres parts haurien de provenir de la inversió privada.

I aquesta és l'economia que convé a Catalunya, i per això l'anterior Govern catalanista i d'esquerres va fer seus aquests compromisos, i per assolir-los es va proposar un seguit d'accions: l'Acord estratègic —de què han parlat abans— de l'economia catalana; el Pla de recerca i innovació de Catalunya 2005-2008; el Pla d'infraestructures científiques i tecnològiques; la carrera científica, i aquesta Llei de la ciència.

La Llei de la ciència pretén ordenar el conjunt de la recerca i la innovació a Catalunya: universitats per a científics, centres de recerca, xarxes tecnològiques, hospitals, Cidem, CSIC..., tot això ha d'integrar el sistema català d'R+D+I. I la Llei també estableix mesures de foment concretes, al final. Em sembla..., que no hi han arribat, al final, al capítol 6? No hi han arribat? I a la disposició final? Per tant, són mesures concretes.

Hi ha un objectiu molt clar, que és superar les barreres que hi ha entre empreses i universitats, barreres que fins i tot arribaven al nostre Govern, en aquesta separació absurda, podríem dir, de les polítiques del Cidem i les polítiques del DURSI. I, si bé la Llei d'universitats de Catalunya i la nova llei del Cidem, doncs, anaven en la línia de coordinar-se, calia, es fa imprescindible una llei que abordi la recerca com un tot, buscant les sinergies entre els diversos agents implicats i promovent les polítiques d'escala quant a capital humà i equipaments.

La recerca a Catalunya, fins ara, l'han desenvolupat bàsicament les universitats públiques, aquesta Llei ho reconeix, però defineix nous instruments de foment de la transferència tecnològica i de valorització de la recerca bàsica, que ha de tendir a un equilibri en la innovació i la transferència, atès que la recerca bàsica, doncs, és la mare de tota la innovació i tota la tecnologia.

Naturalment que el gran objectiu de la transferència tecnològica és cap a les empreses, però les empreses també han de fer recerca. Aquest és un gran objectiu: les empreses han de fer recerca. I, de fet, el que falla és la inversió privada, més que la pública.

La Llei defineix un àmbit bàsic de planificació, el Pla de recerca i innovació, un pla quadriennal, redactat i avaluat per la CIRIT, la Comissió Interdepartamental per la Recerca i la Innovació Tecnològica. També la quantitat i diversitat d'organismes que en els darrers anys, doncs, han florit a Catalunya, que es dediquen a la recerca, fan necessària una agència, una agència com un gran ens per coordinar i garantir que la recerca tingui els nivells de qualitat que demana inscriure'ns en l'espai europeu. L'Agència és l'organisme que vetlla pel bon desplegament del Pla de recerca, acredita els centres públics i els privats que ho desitgin i els coordina, i promou nous investigadors.

També es crea el Consell de Recerca, una espècie de *think tank* del Govern, al qual s'encarrega, doncs, explorar noves línies; elabora un informe anual sobre l'estat de la recerca, i aprova l'avaluació i el seguiment del Pla de recerca i innovació de Catalunya que haurà fet la CIRIT.

I, finalment, el capital humà. Era ja imprescindible definir amb precisió l'activitat investigadora, definint etapes precises i la seva avaluació i també els drets i els deures dels investigadors públics.

Senyor Castellà i senyor Rodríguez, des d'Esquerra Republicana votarem en contra de l'esmena a la totalitat. Hi votarem en contra perquè estem davant d'una llei pòstuma, feta per l'extingit DURSI del difunt Govern catalanista i d'esquerres; una llei fidel al finat pacte del Tinell, que fou redactada per l'equip del cessat conseller Solà, un bon conseller, d'aquells que coneixen a fons el seu tema, no que n'han llegit molt, sinó que el coneixia a fons, i en aquest cas la forma d'inscriure el sistema universitari i de recerca català en l'espai europeu i en la societat del coneixement; un conseller que hem de recordar, senyor del Pozo, que no ha estat cessat –cessat– pel «no» d'Esquerra, sinó que ja se'l va cessar el 20 d'abril per les maniobres de dins del Govern contra la seva persona.

Des del primer dia, el conseller Solà –jo en sóc testimoni– va ser l'objectiu de les insídies i de la perfídia de la guàrdia pretoriana. I aquells membres de Presidència que en nom de la unitat del Govern ara han estat els principals animadors de l'expulsió d'Esquerra són els que s'han passat dos anys conspirant contra un conseller del seu propi Govern.

La guàrdia pretoriana volia controlar la Societat de la Informació, sobretot el Centre de Telecomunicacions de la Generalitat. Només cal recórrer a l'hemeroteca –només cal recórrer a l'hemeroteca– per adonar-se'n. Una data especialment rellevant és la de l'intent fallat de recompondre el Govern l'octubre passat. Llavors, la versió digital d'un diari molt i molt i molt influent, de fet a l'avantguarda dels diaris influents, titulava com la mare de totes les crisis els intents de fer-se amb el CTiTI, versió que curiosament va desaparèixer l'endemà en la versió de paper. Deuen ser coses de l'oasi, no? La versió digital ho posava, l'endemà a la versió de paper ja no hi sortia, que això era la mare de totes les crisis, l'intent d'emparar-se del CTiTI.

Bé, senyor Del Pozo, finalment ho han aconseguit. Nosaltres estem absolutament en contra que s'hagi trosejat el DURSI. L'expulsió d'Esquerra ha estat aprofitada per la guàrdia pretoriana per saquejar-lo (*rialles*) i emparar-se de la Societat de la Informació i del CTiTI.

La seva cobdícia no s'ha deturat per si la desaparició del DURSI pogués atemptar contra l'estratègia d'inscriure Catalunya en l'espai europeu de recerca i del coneixement. Però atenció –atenció–, Edward Gibbon, en el seu clàssic *El declivi i la caiguda de l'imperi romà*, comenta que al col·lapse de l'imperi hi contribuï molt més la fúria llicenciosa de la guàrdia pretoriana (*rialles*) que no pas les debilitats de tot ordre dels emperadors.

Jo no sé si Esquerra Republicana podrà o voldrà tornar a estar en un govern amb el mateix emperador, però els asseguro que no hi serà amb aquesta mateixa guàrdia pretoriana.

Per tot això, votarem en contra de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir... L'honorable conseller d'Educació i Universitats demana la paraula.

El conseller d'Educació i Universitats

Gràcies, senyor president. Molt breument, perquè em sap greu –em sap greu– haver de fer intervencions que en principi no estan previstes en la normalitat d'un debat a la totalitat, però igualment com abans he intervingut per l'aclariment de la qüestió del nom, em permetran ara que intervinguin per les al·lusions que ha fet el senyor Bonet, una amable a la meua persona, que agraeixo, la benvinguda, però en canvi he d'expressar –he d'expressar– el rebuig frontal a aquesta retòrica interpretativa absolutament hiperbòlica i impròpia d'una persona que és científica. Permeti'm que li digui que vostè avui no ha honorat el seu caràcter científic, perquè s'ha deixat endur pel verbalisme sofisticat més impresentable.

Bé, i preguntis una cosa..., no entraré en més anàlisis, perquè jo també podria entrar en anàlisis... Estic en defensa d'un govern en el qual estic des de fa molts pocs dies, però amb el qual em sento identificat tant com vostè s'hi pugui sentir identificat des del pacte del Tinell. Però jo li demano una cosa: preguntis la satisfacció dels bancs de Convergència i Unió i del Partit Popular d'on ve. Estigui trist de veure que vostè, que s'identificava amb el Govern catalanista i d'esquerres, ha d'acabar sent *jaleado*, com es diu en expressió de la llengua veïna, per aquestes persones, honorables, però que defineixen una posició política –defineixen una posició política– que realment està lluny d'allò que va inspirar el pacte entre vostès i nosaltres. No respiri tan agrament per la ferida, senyor Bonet.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. (*El Sr. Bonet i Revés demana per parlar.*) Sí; el senyor Bonet té la paraula, per un minut –un minut.

El Sr. Bonet i Revés

Sí. Jo m'he limitat a dir la veritat, perquè, d'aquesta conselleria, vaig ser una de les persones que va contribuir a la seva formació. I des del primer dia vam veure la conspiració i els intents de prendre'ns la Societat de la Informació i el Centre de Telecomunicacions. I tinc tot un dossier –tinc tot un dossier– i tinc un arxiu a la carpeta, eh?, que es titula «*Mobbing Solà*», eh?

I això són dades claríssimes. I, per tant, aquest tema jo crec que senzillament és una veritat com un temple, i aquí s'havia de dir. No hi ha dret com ha estat tractat el conseller Solà i el DURSI.

I això és el que volia dir.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Trenta segons, el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor president, jo demano la paraula per, miri, al·lusions, per contradiccions i, en tercer lloc, perquè em dóna la impressió que el conseller obre torn. I, per tant, crec que trenta segons és del tot insuficient.

El vicepresident segon

Estem en un torn que ha obert la intervenció del membre del Govern i el membre del Govern ha utilitzat un minut trenta-set segons en aquesta intervenció. Un minut ha intervingut el senyor Carles Bonet, que ha estat directament en la polèmica. Li concedeixo trenta segons per a aquesta intervenció que fa referència a la intervenció del Govern.

El Sr. Rodríguez i Serra

Si em permet el senyor vicepresident, quan ha acabat la intervenció del senyor Bonet, he intentat demanar la paraula precisament per al·lusions directes que s'han fet a la meua persona.

El vicepresident segon

Doncs, aquesta presidència diverses vegades ha mirat aquí i no ha vist que vostè...

El Sr. Rodríguez i Serra

En qualsevol cas, amb els trenta segons...

El vicepresident segon

Després, el senyor Castellà i després la senyora Pilar Díaz...

El Sr. Rodríguez i Serra

...amb els trenta segons, senyor president, en tinc prou perquè no em remuntaré a l'època romana ni a època de perfídies i traïcions. Simplement, adreçar-me a la bancada socialista per recordar-los i fer-los veure que em sembla que acaben de veure clar l'harmonia que hi havia entre els diferents departaments del Govern per tal d'elaborar diferents lleis, entre elles –entre elles– aquesta; aquesta que ha tingut com a conseqüència de la darrera remodelació del Govern, no la separació d'Universitats, sinó la disgregació de la Societat de la Informació. I, per tant, crec que és una mostra més que evident –més que evident– de la desunió que hi ha hagut en el Govern en l'elaboració d'aquesta Llei.

I, per tant, reiterariem la petició que fariem un favor tornant aquesta Llei al Govern, perquè no aporta absolutament res de nou.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Santi Rodríguez. El diputat senyor Antoni Castellà té la paraula, també pel mateix temps.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí. Gràcies, senyor president. El senyor conseller ha obert torn. Jo ja ho sé, que és nou, i aquest..., tenim el respecte..., però és que en l'àmbit de la recerca i de la universitat, senyor conseller, en l'àmbit parlamentari sempre hem intentat tenir un mínim de consens. I en la passada legislatura, amb l'oposició, en aquest cas, amb Esquerra Republicana, vam pactar la Llei d'universitats.

Per tant, no faci referència a si ens causa hilaritat o no, si riem o ens causa goig la intervenció del senyor Bonet. És que el que diu el senyor Bonet ho compartim perquè té més raó que un sant, perquè és que és veritat.

I, en tot cas, potser ha estat més agressiu, perquè li vull recordar que són vostès que els han fet fora del Govern, són vostès que els han expulsat del Govern. Però a partir d'aquí la reflexió és que l'àmbit que queda esquarterat és evident. I, per tant, això preocupa una sèrie de grups parlamentaris.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. La senyora diputat Pilar Díaz també pel mateix temps.

La Sra. Díaz i Romero

El senyor Bonet ara ens deia que el que feia era només, doncs, dir la veritat. La veritat, en qualsevol cas, serà la seva opinió, que és molt respectable, però és la seva opinió, no és la certesa.

L'únic que li volia dir és que no existeixen ni fantasmes ni guàrdies pretorianes. Només –només– ha estat..., i vostè ho sap molt bé perquè així li ho ha dit el president de la Generalitat, que vostès han sortit del Govern per la posició final que han pres en el referèndum de l'Estatut i no per cap fantasma ni guàrdia pretoriana.

(*El vicepresident primer reprèn la direcció del debat.*)

I l'últim que li volia dir és que quant a aquest dossier de *mobbing* del senyor Solà, doncs, l'honorable senyor Solà em mereix el màxim respecte com el nostre conseller d'Universitats que ha estat durant aquest temps, però potser podria preguntar a alguna companya diputada del seu Grup, doncs, la flexibilitat..., o, per dir-ho en un terme futbolístic, les fintes que hem hagut de fer en alguns casos..., perquè estudiar aquests informes de *mobbing* al senyor Solà.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Díaz. Si us plau, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, benvolgut i benvingut conseller, a veure, intentaré plantejar o argumentar el posicionament del nostre Grup, però els haig de reconèixer una certa perplexitat per la intervenció del senyor Bonet, que no entraré a qualificar.

Vostè em perdonarà, però em sembla que no és el lloc ni el moment oportú; em sembla que estem discutint aquí unes esmenes a la totalitat d'una llei de foment de la ciència i no d'altra cosa. Particularment, des del nostre Grup, el que pensem és que per parlar d'altres temes poden convocar rodes de premsa i poden fer actes segurament més oportuns que no pas intoxicar el debat d'un tema tan important, segons el nostre entendre, com aquest.

Precisament, davant dels arguments o de les alegacions que s'han presentat per part dels dos grups parlamentaris, tant del Partit Popular de Catalunya com de Convergència i Unió, jo el que volia és dir-los que, evidentment, no compartim de cap de les maneres tots aquells arguments que els han servit a vostès per presentar aquesta esmena a la totalitat com els podrien haver servit per presentar una esmena a la totalitat en qualsevol altre tema –qualsevol altre tema. Tots els temes que tenen a veure amb la conjuntura política –els eslògans d'una determinada campanya, el posicionament amb relació a l'Estatut, el recent canvis del Govern, la remodelació dels diferents departaments–, perdonin-me, però això em sembla que no s'ajusta al tema que estem debatent.

Jo m'agafo, en tot cas, al que s'ha comentat aquí, a la importància, la necessitat d'aquesta Llei, que és una llei estratègica i una llei molt important per al país.

I aquest és el motiu pel qual nosaltres no compartim ni donarem suport, evidentment, a aquestes dues esmenes a la totalitat que s'han presentat.

Ahir mateix, en compareixença, un rector d'una universitat catalana venia a dir si fa no fa el mateix, la importància, la necessitat d'aquesta Llei estratègica.

El conseller també feia menció de la necessitat d'un pacte social i polític amb relació a aquest tema. I, en aquest sentit, a nosaltres, al nostre Grup, ens trobaran en la discussió de totes aquelles esmenes que es presentin per part dels grups a l'oposició, i, per tant, tindran en el nostre posicionament i en la nostra actitud, diguéssim, complicitat a l'hora d'arribar a aquest pacte social i polític tan necessari a què s'ha fet esment.

Evidentment entenem que la Llei de foment de la ciència s'ha d'entendre i l'hem de posar en un context com és el de la globalització, tant de la ciència com de la mateixa economia, que té uns precedents i ha estat inspirada en els objectius establerts tant en el Consell Eu-

ropeu de Lisboa, del 2000, com en el de Barcelona, del 2002, i així s'ha comentat anteriorment; que segueix una línia iniciada tant en el Pla de recerca i innovació com en el mateix Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. I, per tant, l'objectiu principal, el fet de crear un nou coneixement científic, promoure aquest coneixement científic, afavorir la innovació tecnològica, dinamitzar la transparència de coneixement i tecnologia, dels resultats de la recerca, en definitiva, facilitar que hi hagi una major coordinació administrativa de la Generalitat de Catalunya, i per tant una coordinació interna, però també una coordinació externa entre els diferents agents implicats, empreses, universitats, centres de recerca, centres tecnològics.

Per tant, aquest objectiu que es planteja en aquest Projecte de llei és compartit des del nostre Grup Parlamentari. Això ens porta, evidentment, com he dit abans, a no donar suport a les esmenes presentades i a manifestar la nostra intenció de col·laborar en el si de la Ponència perquè, com he dit abans, hi hagi aquest pacte social i polític i que aquesta Llei vegi la llum com abans millor.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo. Anem a cridar a votació.

(El president es reincorpora al seu lloc.) (Pausa llarga.)

El president

Posarem a votació les esmenes a la totalitat dels grups parlamentaris del Partit Popular de Catalunya i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 55 vots a favor i 71 vots en contra.

Projecte de llei de modificació de l'article 81 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00049/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de modificació de l'article 81 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Xavier Sabater, conseller de Governació i d'Administracions Públiques. *(Veus de fons.)*

Senyores diputades, senyors diputats, els comunico que després d'aquest punt suspendrem la sessió fins demà, que reprendrem a les 9 del matí, i ho farem amb el punt tercer de l'ordre del dia, que ha quedat pendent avui, que és el Projecte de llei de reforma de l'Institut Català de la Salut i les designacions, mocions i interpellacions.

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Governació i d'Administracions Públiques (Sr. Xavier Sabaté i Ibarz)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, voldria començar expressant la meva satisfacció i l'honor que suposa per a mi adreçar-me a aquesta cambra per primera vegada, la institució on s'expressa la voluntat dels catalans. Es tracta avui, en aquest punt de l'ordre del dia, de modificar l'article 81 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya pel que fa a les entitats municipals descentralitzades. Vostès saben que en tenim cinquanta-vuit a Catalunya, algunes molt petites, de tretze..., fins i tot de tretze i catorze habitants, al Pallars Sobirà, fins a la Canonja, amb cinc mil, o Valldoreix, amb més de sis mil. Es produeix una disfunció, gairebé diria un absurd, en aquests moments, tal com està la regulació legal pel que fa a la figura del president d'aquestes entitats municipals. El fet és que són òrgans unipersonals, que a l'hora de ser elegits pels ciutadans no compten en la papereta de votació amb cap suplent; i en el moment en què es produeix una vacant, qui l'ha de substituir és el següent en nombre de vots, que sempre acostuma a ser fins i tot algú de l'oposició normalment, no? Fins i tot es podria produir l'absurd –no crec que s'hagi produït, però es pot arribar a donar– que hi hagi un candidat que no l'hagi votat ningú, que només es voti ell, és a dir, que tingui un vot, i que si es produeix una vacant del president de l'EMD doncs finalment sigui ell, amb el seu vot, qui arribi a ser-ne president.

Per tant, amb aquesta modificació de l'article 81, del 81.7, de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, solucionem aquesta qüestió. No s'altera, per tant, la correlació de forces polítiques que presenten candidatures, a partir d'ara, en el cas que sigui aprovat, com espero, i s'estableix en definitiva que cada candidatura inclogui un candidat o candidata suplent, i que en cas de vacant en la presidència, per tant, aquesta hagi de ser ocupada per la persona suplent de la candidatura que hagi obtingut més vots en les eleccions.

S'estableix també, finalment, que en cas de nova vacant la junta de veïns o el consell general, segons el cas, com a comissió gestora, elegixi el nou president o presidenta d'entre els seus membres per majoria simple.

I finalment, s'estableix que, en cas d'empat entre diverses candidatures, sigui proclamat president o presidenta el candidat o candidata del partit, coalició, etcètera, que hagi aconseguit un millor resultat electoral en l'àmbit de l'entitat municipal descentralitzada.

Diria, en definitiva, que es contempla tota la casuística per tal que s'expressi la democràcia tal com ha de ser realment en aquests àmbits i, per tant, d'aquesta manera una reivindicació llargament demandada per totes aquestes entitats, sobretot pel món municipal, de les entitats municipals descentralitzades, doncs queda solucionat amb aquesta nova regulació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per fixar posició els grups parlamentaris, empra la paraula en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, per manifestar el nostre suport a aquest Projecte de Llei que modifica l'article 81 de la Llei municipal de Catalunya, del text refós. Bàsicament perquè les entitats municipals descentralitzades de per si ja són acostar al ciutadà la política i els polítics; la manera d'escollir també els presidents de les entitats municipals descentralitzades té aquest objectiu, de més proximitat, d'elecció directa. I les situacions que s'havien produït a l'anterior legislatura, en alguna vacant que s'havia produït, no anaven per aquesta línia. El ciutadà no entenia que la correlació de forces s'alterés per la vacant de la persona que havien escollit. Segurament la situació ideal fóra tornar a fer una altra elecció, però també aquí hem d'anhelar l'estabilitat a la pròpia EMD i dels quatre anys també han d'estar per sobre d'això. I, per tant, també, en virtut d'aquesta estabilitat, fóra absurd tornar a convocar unes eleccions.

Aquesta proposta de modificació soluciona aquesta vacant, ho fa d'una manera, creiem, amb molt més sentit comú que de la manera que estava en aquest moment. I, per tant, no es donaran aquestes situacions que hem viscut en aquests darrers anys. Per tant la nostra posició serà favorable.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'illustre senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats... Honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, començava vostè la seva primera intervenció en aquesta cambra, doncs, expressant el sentiment que tenia. També jo mateix expressaré el sentiment i la satisfacció de poder-lo saludar en aquesta cambra, que representa la sobirania del poble de Catalunya, i donar-li l'enhorabona. La seva representació d'unes comarques, que són les del sud de Catalunya, a vegades no reconegudes en els òrgans de Govern, fa que la seva ja trajectòria dilatada en política comportarà un èxit en la seva gestió davant d'aquesta comesa tan i tan important.

Però bé, estem aquí per tal de plantejar la nostra opinió sobre un projecte de Llei del Govern sobre la modificació del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya; en concret, en el seu article 81.7. Ja ho diu la documentació annexa al Projecte, aquesta és la resolució d'un dèficit democràtic existent avui per avui a la legislació local catalana. Es produeix la paradoxa que, en el cas de renúncia, en el cas de mort, en el cas, diguem-ne, de cessar en el càrrec el president d'una entitat municipal descentralitzada, es produeix la paradoxa que recau aquesta responsabilitat segurament en el seu opositor, en la persona que ha encapçalat una llista amb recolzament de caràcter secundari i, per tant, hi ha una perversió de la voluntat de l'elector.

Quina és la tècnica que aquesta Llei aporta? Doncs és una tècnica ben fàcil; és la de crear la figura de suplent

a la candidatura, a fi i efecte que pugui exercir la representació executiva de l'òrgan de govern unipersonal una persona d'iguals característiques ideològiques de l'elegit en primera instància. Però la tècnica legislativa el que fa també és combinar les dues figures existents en el govern d'aquestes entitats municipals descentralitzades, que és la figura de l'òrgan executiu unipersonal, i, per l'altra banda, la figura de la junta veïnal o el consell, segons la magnitud del nombre d'habitants d'aquesta entitat descentralitzada, la qual cosa combina les dues fórmules perquè recau en el plenari d'aquesta junta veïnal l'elecció, eh?, del possible substitut del substitut. I en el cas que hi hagi un empat el que es fa és que es designa, com en els ajuntaments, la llista més votada.

Tal com ha dit el senyor Corominas, és una llei ben fàcil, però és una llei important, perquè resol un dèficit democràtic i que no pot tindre altra consideració, del Grup del Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, que el seu suport, en aquest cas, entusiasta.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé. De l'escó estant. Com a diputat del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana em pertoca, doncs, fer el posicionament del meu Grup. S'ha explicat quina és la finalitat d'aquesta modificació dels apartats 1, 6 i 7 de l'article 81 del text refós de la Llei de règim local. S'ha explicat, i molt bé, quin és el motiu, el perquè es proposa aquest canvi..., que va ser proposada en el seu moment, aquesta modificació, amb la complicitat de l'Associació Catalana de Municipis, la Federació Catalana de Municipis i entitats municipalistes. I el passat mes de febrer va ser informat favorablement per la Comissió de Govern Local. A iniciativa, doncs, de l'exconseller Carretero es va dur a terme, doncs, aquesta modificació.

Simplement, com a conclusió del que entenem des del nostre Grup Parlamentari, del sentit del perquè es duia i es du avui a terme aquesta modificació, és que en l'anterior sistema d'elecció de presidències a les entitats municipals descentralitzades, hi havia, com ja ho ha dit el diputat Pérez, una mancança democràtica quant al sistema d'elecció.

Entenem, també, des del nostre Grup Parlamentari, que és un primer pas de cara a millorar, amb aquesta reforma, la manera de funcionar d'aquestes entitats municipalistes. Però entenem també que actualment ens trobem, per exemple, amb situacions com ara que entitats municipalistes descentralitzades amb proporcions importants es troben, amb l'actual normativa, amb un acotament quant a competències que en un futur creiem que seria motiu de plantejar-nos quina acotació de competències haurien de tenir aquestes entitats municipalistes descentralitzades en proporcions importants.

Per acabar, donem suport, doncs, en aquesta modificació.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Sí, gràcies, senyor president. Conseller, li desitgem que, en el que serà el seu breu mandat, tingui vostè els màxims encerts possibles en el temps que té per davant.

Dir que nosaltres recolzarem aquesta modificació de l'article 81 de la Llei municipal i de règim local. Dir també que, segurament, perquè el mandat ha sigut breu i..., home, un cop hem escoltat el senyor Bonet..., Déu n'hi do el que tots vostès deuen haver patit, si no és que són sadomasoquistes. Saben vostès que els diputats britànics tenen una certa tendència al que ens ha explicat el senyor Bonet i que ara hem viscut aquí, en aquesta sala.

Comprenem que l'únic que hagi pogut venir, en matèria de règim local, al llarg de tota aquesta legislatura que acabem a dia d'avui, sigui una modesta, petita i modestíssima modificació de l'article 81 de la Llei de règim local. Perquè tot allò que hi havia contingut en el pacte del Tinell, de la reforma del finançament, de la reforma de les comarques, tots els problemes que hem parlat tantes vegades a la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el cobriment de les vacants de funcionaris d'habilitació nacional... Ja sé que per a vostès, això de «nacional» és allò d'aquí..., jo tinc una visió de la nació una mica més ampla. Tot això, malauradament, pel que es veu, pel patiment que vostès s'han infringit mútuament uns als altres, durant aquests dos anys, i que el senyor Bonet ens ha explicat de forma tan èpica, doncs, tot això ha quedat de forma absolutament secundària amb relació al que realment era important, que era resoldre els problemes dels ajuntaments.

Falta un any per a les eleccions municipals. El Partit Popular explicarà, amb tota la pena del seu cor, que tot el que ha fet el tripartit, que era «el Govern municipalista, perquè nosaltres tenim els alcaldes de Catalunya», ha sigut modificar l'article 81 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya... Segurament, vostès diran: «Vota contra el PP, perquè així el teu municipi tindrà més arbres», i aquest serà el seu eslògan a les municipals..., però nosaltres no volem que els ajuntaments descentralitzats deixin de gaudir d'aquesta modesta modificació, i, per tant, hi donarem recolzament.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El president

El senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa...

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Amb motiu de la seva primera intervenció com a conseller, desitjar-li encert en la seva tasca. I jo voldria començar saludant la senyora Montserrat Turu, presidenta de l'Agrupació d'Entitats Municipals Descentralitzades de Catalunya, i presidenta de l'Entitat Descentralitzada de Valldoreix. Jo crec que,

per respecte al mateix contingut de la proposta i del tema en si, que és important, em cenyiré a parlar d'això i podem deixar els debats de tipus partidista per a altres moments.

Jo voldria començar dient que donem suport al Projecte de llei de modificació de l'article 81 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya. És una reforma lògica i és una petició de les mateixes entitats. I té un objectiu molt clar, que ja s'ha explicat: no alterar la voluntat de la ciutadania en cas de vacant de la Presidència.

Però, dit això, i que tots hi coincidim, aprofito l'avinentsa, molt breument, perquè em sembla que aquest és un bon moment per recordar la importància de les entitats municipals descentralitzades. La mateixa agrupació que abans he citat aplega cinquanta-vuit governs locals, que representen més de 23.500 habitants, i algunes de les entitats, com la mateixa de Valldoreix, tenen més habitants que alguns o molts municipis de Catalunya.

El 18 de juny de l'any passat varen celebrar el seu Tercer Congrés. Van plantejar diverses reivindicacions: la primera, el seu reconeixement en el nou Estatut de

Catalunya. Això s'ha aconseguit plenament. En l'article 86.7 del nou Estatut es reconeix el paper de les entitats municipals descentralitzades. Però tenen moltes altres peticions i reivindicacions, algunes de les quals fan referència a aquest tema; però d'altres fan referència a competències, a suficiència financera, a relacions amb altres entitats locals, que estem convençuts que la futura Llei municipal que farà necessària i forçosa el nou Estatut de Catalunya permeti recollir en el seu moment.

Moltes gràcies.

El president

Doncs s'han acabat les intervencions i, d'acord amb el nou Reglament del Parlament, el Projecte continuarà la seva tramitació.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí, com hem dit.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i deu minuts.